

HAYALETİN SIRRI

JOSEPH
DELANEY

HAYALETİN SIRRI

DİKKAT:
KARANLIK
BASTIKTAN SONRA
OKUNMAMALI!

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ SERİSİ

www.tudem.com

ANNEM, "UZUN, ZOR, HATTA
KORKUNÇ BİR KIŞ OLACAK
OĞLUM," DEDİ. "TÜM İŞARETLER
ORADA... VE YAZI GEÇİRMEK İÇİN
ANGLEZARKE'DAN
DAHA KÖTÜ BİR YER
OLAMAZ. BABAN SENİN İÇİN
ENDİŞELENİRDİ. EVET, ŞİMDİ
BEN DE ENDİŞELENIYORUM.
BU YÜZDEN SÖZLERİMİ KISA
KESMEYECEĞİM. KARANLIĞIN
GİTGİDE GÜÇLENECEĞİNE HİÇ
KUŞKU YOK VE O BATAKLIKTA
BELİRLİ BİR UGURSUZLUK
OLDUGU DA KESİN... BU YÜZDEN
USTANA YAKIN DUR. O SENİN
SAHİP OLDUĞUN TEK GERÇEK
DOST. BİRBİRİNİZE YARDIM
ETMELİSİNİZ."

Havanın gitgide soğuduğu ve karanlığın
çöktüğü bir anda

Hayalet istenmeyen bir ziyaretçi ile
karşılaşır. Tom ise bu yabancıнын varlığının,
ustasını neden bu kadar endişelendirdiğine
bir anlam verememektedir.

Hayaletin geçmişi onu yakalıyor olabilir
mi? Ustasının tüm dünyadan saklamaya
çalıştığı sırlar sonunda ortaya çıkınca
Tom'un başı ne tür bir belada olacak?

WARDSTONE 3
GÜNLÜKLERİ

HAYALETİN SIRRI

Joseph Delaney

 tudem®

© 2008, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2006, Joseph Delaney

İlk basım 2006 yılında, İngiltere’de “The Spook’s Secret” adı ile Random House Children’s Books’un bir markası olan The Bodley Head tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney

Türkçeleştiren: Kerem Işık

Resimleyen: David Wyatt

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukiye Düzçay

Düzeltili: Burhanettin Düzçay

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Temmuz 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 469 - 8

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN SIRRI

Joseph Delaney

 tudem®

2013.12.14

2013.12.14

ÜLKENİN EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE TANINIR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIŞ VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE, TEPELERİN ŞEKLİ
VE KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

Maric'ye

BÖLÜM 1

BEKLENMEDİK ZİYARETÇİ

Soğuk, karanlık bir kasım akşamı, Alice'le birlikte mutfaktaki ateşin başında, ustam Hayalet'in yanında oturuyorduk. Hava son günlerde giderek soğumaya başlamıştı ve çok yakında Hayalet'in, kasvetli Anglezarke Fundalığı'ndaki 'kış evi'ne gitme vaktinin geldiğine karar vereceğini biliyordum.

Gitmek için acelem yoktu. Sadece ilkbahardan beri Hayalet'in çırağıydım ve henüz Anglezarke'daki evi görmemişim, ama merak da etmiyordum. Burada, Chipenden'da çok rahattım, doğrusu kışı burada geçirmeyi yeğlerdim.

Ezberlemeye çalıştığım Latince kelimelerden başımı kaldırıncaya Alice'le göz göze geldik. Şöminenin yanındaki alçak taburede oturuyor, yüzü ateşin ısıltısında parlıyordu. Gü-lümsedi, ben de karşılık verdim. Chipenden'dan ayrılmayı istemememin nedenlerinden biri de Alice'ti. Şimdiye dek arkadaş diyebileceğim kadar bana yakın olan tek kişi oydu ve birkaç kez de hayatımı kurtarmıştı. Onun burada bizimle birlikte yaşamasından çok hoşnuttum. Bir hayaletin yalnız yaşantısını daha çekilir kılıyordu. Ancak ustam, kesin bir

dille, yakında yanımızdan ayrılması gerektiğini söylemişti. Ona başından beri güvenmemişti, ne de olsa cadılık geçmişisi olan bir aileden geliyordu. Üstelik beni derslerimden alıkoymaya başlayacağını da düşünüyordu. Bu nedenle Hayalet'le ben Anglezarke'a giderken bizimle gelmeyecekti. Zavallı Alice bunu bilmiyordu. Ona bunu söyleyebilecek cesaretim de yoktu. Şimdilik yalnızca Chipenden'da birlikte geçireceğimiz o çok değerli, sayılı akşamlardan birinin tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Oysa yılın birlikte geçireceğimiz son akşamını yaşadığımızı henüz bilmiyorduk: Alice'le ben ateşin ışığında kitap okur ve Hayalet oturduğu yerde uyuklarken, aniden çalan zil tüm huzurumuzu kaçırdı. Bu beklenmedik sesi duyar duymaz moralim bozuluverdi. Çünkü bunun tek bir anlamı vardı: Hayalet işi.

Zaten Hayalet'in evine başka bir nedenle kimse gelemezdi. Yoksa bahçeyi koruyan evcil öküz, onları paramparça ederdi. Kısacası kararan hava ve soğuk rüzgâra rağmen, zilin bulunduğu söğüt ağaçlarıyla çevrili yere gidip kimin yardıma ihtiyacı olduğuna bakmak benim görevimdi.

Erken yenen akşam yemeğinin ardından iyice gevşeyip rahatlamıştım. Hayalet de isteksizliğini fark etmiş olacak ki hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı, öfkeyle parlayan yemyeşil gözlerini bana çevirdi.

"Hemen git bak evlat!" diye kükredi. "Gece yeterince kötü zaten. Gelen her kim ise, bir de bekletilmek hoşuna gitmeyecektir."

Ayağa kalkıp cübbeme uzanırken Alice duygularımı paylaştığını gösterecek şekilde gülümsedi. Benim için

üzülüyordu, fakat bir yandan da ateşin karşısında ellerini ısıtırken buz gibi soğuğa kendisinin değil de benim çıkacak olmama sevindiğini görebiliyordum.

Dışarı çıkıp arkamdan kapıyı sıkıca kapattıktan sonra sol elimde fener; bahçenin batı kanadından yokuş aşağı inerken rüzgâr, cübbemi söküp almak için elinden geleni yapıyordu. Sonunda bodur söğütlerle çevrili, iki yolun kesiştiği yere vardım. Hava iyice kararmıştı ve fenerimin ışığı etrafta ürpertici gölgeler oluşturuyor, ağaç kütükleri veya dallarını insan eline, pençelere ya da goblin yüzüne dönüştürüyordu. Başımın üzerinde çıplak dallar sallanırken rüzgâr, yaklaşan ölümün habercisi dişi ruh öcüler gibi inliyordu.

Gelgelelim tüm bunlar beni fazla endişelendirmiyordu. Buraya daha önce karanlıkta pek çok kez gelmiştim, üstelik Hayalet'le yaptığımız yolculuklar sırasında insanın kanını dondurabilecek şeylerle karşılaşmıştım, birkaç gölgeden etkilenecek değildim. Benden çok daha gergin biriyle karşılaşmayı bekliyordum: Hortlakların bezdirdiği bir çiftçinin, yardım istemek için gönderdiği oğlu; Hayalet'in evine yaklaşmaya bile korkan bir çocuk.

Ancak söğütlerin arasında beni bekleyen, bir çocuk değildi. Şaşkınlıkla duraksadım. Orada, zile bağlı ipin hemen altında kara cübbeli ve kukuletalı biri duruyordu. Sol elinde de bir asa vardı. Bu, başka bir hayaletti!

Adam hiç hareket etmediğinden ona doğru biraz yürüyüp birkaç adım ötesinde durdum. Geniş omuzluydu ve ustamdan biraz daha uzundu. Kukuletasının örttüğü yüzünü tam olarak göremiyordum. Kendimi tanıtmama fırsat kalmadan konuşmaya başladı:

“Sen dışarıda soğuktayken onun ateşin başında olduğuna hiç şüphem yok,” dedi alaylı bir şekilde. “Hiçbir şey değişmiyor!”

“Siz Bay Arkwright mısınız?” diye sordum. “Ben Tom Ward. Bay Gregory’nin çırağı.”

Oldukça mantıklı bir tahminde bulunmuştum. Ustam John Gregory şimdiye dek tanıdığım tek hayaletti; fakat başkaları olduğunu da biliyordum. İçlerinde bize en yakın olanı da Caster’ın ötesinde, Eyalet’in kuzey sınırlarını içine alan bölgeden sorumlu Bill Arkwright’tı. Yani bu adam, büyük olasılıkla oydu; ancak neden gelmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yabancı, yüzünü örten kukuletayı çekince kırçilli siyah sakalıyla kırışmaya başlamış dağınık saçları belirdi. Gü-lümsüyor olsa da, bakışları buz gibi ve donuktu.

“Kim olduğum seni ilgilendirmez evlat. Ama ustan beni iyi tanır!”

Sözlerini bitirir bitirmez cübbesinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. Zarfı evirip çevirerek hızlıca göz attım. Balmumuyla mühürlenip üzerine *John Gregory’e* diye yazılmıştı.

“Sallanma evlat. Ona bu mektubu verip çok yakında tekrar görüşeceğimizi söyle. Onu Anglezarke’da bekliyor olacağım!”

Mektubu arka cebime sokup oradan bir an önce uzaklaştığıma memnundum, bu yabancının yanında kendimi hiç de rahat hissetmemiştim. Fakat henüz eve doğru birkaç adım atmıştım ki merakıma yenik düşerek arkama baktım.

Şaşırtıcı ama, yabancından hiç iz yoktu. Daha uzaklaşmamış olmalıyken ağaçların arasında gözden kaybolmuştu bile.

Afallamış halde, soğuk ve keskin rüzgârdan kurtularak ve bir an önce kapağı eve atmak için koşar adım yürümeye başladım. Bir yandan da mektupta neler yazılı olduğunu merak ediyordum. Yabancıнын ses tonu oldukça tehditkârdı ve söylediklerine bakılırsa ustamla buluşmaları pek dostane olmayacaktı!

Hayalet'in, havalar bu kadar soğumadan dersler için seçtiği bankın önünden geçip bahçenin batı kanadındaki ilk ağaçlara vardığımda aklımda bu düşünceler vardı. İşte tam o sırada korkudan donakalmama neden olan bir şey duydum.

Ağaçları sarıp sarmalayan karanlığın içinden kulak tırmalayıcı, öfke dolu bir böğürtü geldi. Öyle şiddetli ve dehşet vericiydi ki olduğum yerde kalakaldım. Kilometrelerce öteden duyulabilecek bu sesi daha önce de duymuştum. Bahçeyi korumaya çalışan evcil ökünün sesiydi bu. Ama bahçeyi neden koruyordu ki? Yoksa izleniyor muydum?

Arkama dönüp feneri kaldırarak endişeli bir şekilde karanlığı kolaçan ettim. Belki de yabancı hemen arkamdaydı! Hiçbir şey göremediğimden gözlerimi iyice kısıp en küçük sesleri bile kaçırmamaya çalıştım. Oysa tek duyabildiğim ağaçların arasında esen rüzgârın ıslığıyla çok uzakta havlayan bir bekçi köpeğinin sesi oldu. İzlenmediğime kanaat getirince yoluma devam ettim.

Daha ikinci adımımı atamadan öfkeli böğürtü yeniden duyuldu; bu kez çok daha yakından. Tüylerim diken diken

olmuştı ve şimdi öcünün öfkesinin bana yöneltildiğini hissettikçe korkum daha da artıyordu. Ama bana öfkelenmesi için bir neden yoktu ki? Yanlış bir şey yapmamıştım.

Bir adım daha atmaya cesaret edemediğimden öylece kalakaldım, en ufak bir hareketimin dahi saldırıya geçmesine neden olabileceğinden korkuyordum. Gece soğuktu soğuk olmasına ama terlemeye başladığımı ve gerçekten büyük bir tehlikede olduğumu hissediyordum.

En sonunda karanlığa doğru, “Benim, Tom!” diye seslenbildim. “Korkacak bir şey yok. Sadece ustama bir mektup getiriyorum...”

Buna yanıt olarak bir böğürtü daha duyuldu, ama bu kez çok daha yumuşak ve uzakta olduğundan, çekinerek attığım birkaç adımdan sonra hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Eve vardığımda Hayalet arka kapının eşiğinde durmuş, elinde asası bekliyordu. Öcünün sesini duymuş, neler olup bittiğine bakmaya geliyordu.

“İyi misin evlat?” diye seslendi.

“Evet,” diye bağırdım. “Neden bilmiyorum ama öcü öfkeleni. Şimdi sakınleştı gibi.”

Hayalet başını sallayıp asasını kapının arkasına bıraktıktan sonra eve girdi.

Peşi sıra mutfığa girince onu sırtını ateşe vermiş; bacaklarını ısıtırken buldum. Cebimden mektubu çıkardım.

“Orada hayalet gibi giyinmiş bir yabancı vardı,” diyerek mektubu uzattım. “Bana adını söylemedi, size bunu vermemi istedi...”

Ustam öne çıkıp mektubu elimden aliverdi. Masanın üzerindeki mum titremeye başladı, şöminedeki ateş azaldı

ve mutfak aniden soğuyuverdi; tüm bunlar, öcünün durumdan hâlâ memnun olmadığının işaretleriydi. Alice paniğe kapılmış, oturduğu tabureden aşağı düşecekmiş gibi görünüyordu. Ancak Hayalet zarfı yırtarak gözlerini iyice açıp mektubu okumaya başladı.

Okuması bitince suratı asıldı, kaşları öfkeyle çatıldı. Bir şeyler mırıldanarak ateşe fırlattığı mektup daha şömineye düşmeden buruşup karariverdi. Şaşkınlık içinde ona bakıyordum. Sinirlendiği yüzünden belliydi ve sanki tüm vücudu titriyordu.

“Hava daha da kötüleşmeden yarın Anglezarke’daki eve doğru yola çıkacağız.” Bakışlarını Alice’e çevirerek konuşmaya devam etti. “Ama sen, yolun yalnızca belli bir yerine kadar bizimle olacaksın kızım. Seni Adlington yakınlarında bırakacağım.”

“Adlington mı?” diye sordum. “Orası erkek kardeşiniz Andrew’un yeni yerleştiği yer değil mi?”

“Evet evlat, ama kız orada kalmayacak. Kasabanın dışında bana iyilik borcu olan bir çiftçiyle karısı yaşıyor. Bir sürü oğulları vardı, ama ne yazık ki yalnızca biri hayatta. Yaşadıkları onca acının üstüne bir de kızları boğularak öldü. Oğulları artık uzakta çalışıyor, annesinin sağlığı bozulmaya başladığından yardıma ihtiyacı var. Yeni evin orası olacak.”

Alice gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Hayalet’e baktı. “Yeni evim mi? Bu haksızlık!” diye bağırdı. “Neden sizinle kalamıyorum? İstedığınız her şeyi yapmadım mı?”

Alice sonbahardan, yani Hayalet’in bizimle birlikte Chipenden’da yaşamasına izin verdiğinden bu yana tek bir

yanlış adım atmamıştı. Hayalet'in kütüphanesindeki bazı kitapları çoğaltarak bu iyiliği karşılıksız bırakmamış ve teyzesi Kemikli Lizzie'nin ona öğrettiği çoğu şeyi kağıda döküp cadılıkla ilgili bilgimi arttırabilmem için de bildiklerini bana anlatmıştı.

"Evet kızım, her dediğimi yaptın, bu konuda bir şikâyetim yok," dedi Hayalet. "Ama sorun bu değil. Hayaletlik eğitimi zordur. Tom'un ihtiyacı olan en son şey, senin gibi bir kız tarafından dikkatinin dağıtılması. Hayaletlerin hayatında kadınlara yer yoktur, rahiplerle tek ortak noktamız da budur."

"Ama neden böyle aniden? Üstelik ben Tom'a yardım ediyorum, onun dikkatini dağıtmıyorum!" diye itiraz etti Alice. "Hem bundan daha sıkı da çalışmazdım. Size bunun aksini belirten bir yazı mı aldınız?" diye çıkışarak mektubun küllerinin durduğu şömineyi işaret etti.

"Ne?" dedi Hayalet, şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırarak, fakat ne demek istediğini hemen kavrayıverdi. "Tabii ki hayır. Ama özel yazışmalarım seni ilgilendirmez. Zaten ben kararımı verdim," diyerek ona sert bir bakış attı. "Yani daha fazla tartışmayacağız. Yeni bir başlangıç yapacaksın. Bu dünyada ait olduğun yeri bulmak için çok iyi bir fırsat. Hem bu senin son şansın olacak!"

Alice hiçbir şey demeden ve yüzüme bile bakmadan hışımla odadan çıktı. Peşinden gidip onu rahatlatıcı bir şeyler söylemek için ayağa kalktıysam da Hayalet bana seslendi:

"Sen burada bekle evlat! Peşi sıra üst kata gitmeden önce seninle konuşmamız gerek, otur oturduğun yerde!"

Söyleneni yapıp ateşin yanındaki yerime tekrar oturdum.

“Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen işimiz de o kadar kolaylaşır.”

“Olabilir,” diye yanıtladım, “ama bunu ona söylemenin daha iyi yolları vardı. Gerçekten de bunu daha kibarca söyleyemez miydiniz?”

“Kızın hislerinden daha önemli endişe etmem gereken şeyler var,” dedi Hayalet.

Bu şekilde davrandığında onunla tartışmanın faydası yoktu, boşa nefes harcamadım. Bundan hoşnut değildim, ancak yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu kararı haftalar önce aldığını biliyordum ve fikrini şimdi değiştirecek değildi. Hem zaten neden Anglezarke’a gitmemiz gerektiğini de bilmiyordum. Gerçekten de neden böyle apar topar gidiyorduk ki? Bunun o yabancı ve getirdiği mektupta yazılanlarla ilgisi var mıydı? Öcü de tuhaf davranmıştı. Yoksa o mektubu taşıdığımı fark ettiği için mi böyle davranmıştı?

“Gelen yabancı sizinle Anglezarke’da görüşeceğini söyledi,” deyiverdim. “Pek dost canlısı birine benzemiyordu. Kim o?”

Hayalet öylece bana baktı ve bir an için yanıt vermeyecek sandım. Sonra tekrar başını sallayıp konuşmadan önce bir şeyler mırıldandı.

“Adı Morgan ve bir zamanlar benim çırağımdı. Yanımda neredeyse üç yıla yakın eğitim almasına rağmen başarısız bir çırak olduğunu da eklemeliyim. Senin de bildiğin gibi

çıraklarımın hepsi bekleneni veremeyebiliyor. Bu iş için yeterince iyi değildi, bu yüzden de bana karşı kin besliyor, hepsi bu. Muhtemelen oraya gittiğimizde karşılaşmazsın bile, ama eğer onu görürsen uzak dursan iyi edersin. Beladan başka bir şey değildir evlat. Şimdi çıkıp yatsan iyi edersin, yarın sabah erkenden yola koyulmamız lazım.”

“Neden kışı geçirmek için Anglezarke’a gitmemiz gerekiyor?” diye sordum. “Burada kalsak olmaz mı? Burada, *bu* evde daha rahat etmez miyiz?” Bu karar bana hâlâ hiç mantıklı gelmiyordu.

“Bir gün için yeterince soru sordun!” dedi Hayalet, sinirlenmeye başlıyordu. “Tek söyleyebileceğim şu: Yaptıklarımızı her zaman istediğimiz için yapmayız. Ve eğer konfor arıyorsan bu meslek sana göre değil demektir. İşine gelsin ya da gelmesin oradakilerin bize ihtiyacı var; özellikle de karanlık çöktüğünde. Bize ihtiyaç duyulduğu için de gitmemiz gerek. Şimdi doğru yatağa. Tek kelime daha edeyim deme!”

Duymayı beklediğim yanıt bu değildi, fakat Hayalet’in yaptığı her şey için geçerli bir nedeni vardı ve ben daha öğrenmesi gereken bir sürü şey olan bir çömezdim yalnızca. Başımı sallayarak söylediklerini onayladıktan sonra yatmaya gittim.

BÖLÜM 2

CHIPENDEN'A ELVEDA

Alice odamın önündeki basamaklara oturmuş beni bekliyordu. Hemen yanındaki mumun ışığı kapıya gölgelerimizi düşürüyordu.

“Buradan ayrılmak istemiyorum Tom,” dedi ayağa kalkarken. “Burada mutlu oldum. Kış evi de sıradaki en iyi şeydi. Yaşlı Gregory bana haksızlık ediyor!”

“Üzgünüm Alice, sana katılıyorum ama kararını vermiş. Yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Ağlamış olduğunu görebiliyordum, fakat başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Aniden sol kolumu kavrayıp iyice sıktı. “Neden hep böyle olmak zorunda?” diye sordu. “Neden kadınlarla kızlardan bu kadar nefret ediyor?”

“Sanırım geçmişte çok acı çekmiş,” dedim usulca. Yakın zamanda ustamla ilgili bazı şeyler öğrenmiştim, ancak şimdiye dek bunları kimseyle paylaşmamıştım. “Bak, sana bir şey anlatacağım Alice, ama başka kimseye anlatmamaya ve Hayalet’in de sana bunları anlattığımı öğrenmeyeceğine dair söz vermelisin!”

“Söz veririm,” diye fısıldadı, gözlerini iri iri açarak.

“Priestown’dan döndüğümüzde seni az daha çukura kapatacak olduğunu hatırlıyor musun?”

Alice başını sallayarak onayladı. Ustam, kötü niyetli cadıları canlı canlı çukurlara hapsederek etkisiz hale getiriyordu. Bir süre önce, hak etmediği halde neredeyse Alice’i de böyle bir çukura hapsedmek üzereydi.

“Ona ne söylediğimi anımsıyor musun?” diye sordum.

“Çok iyi duyamamıştım Tom. Debeleniyordum ve dehşete kapılmıştım, ama her ne dediysen işe yaramıştı, fikrini değiştirmesini sağlamıştın. Bunun için sana hep minnettar olacağım.”

“Ona sadece Meg’i çukura kapatmadığını anımsattım, bunu sana da yapmamalıydı!”

“Meg mi?” diye sözümü kesti Alice. “O da kim? Daha önce adını hiç duymadım...”

“Meg bir cadı. Hayalet’in günlüklerinden birinde onunla ilgili çok şey okudum. Genç bir adamken Hayalet, ona âşık olmuş. Sanırım o da kalbini kırmış. Üstelik hâlâ Anglezarke civarında bir yerlerde yaşıyor.”

“Meg’in soyadı ne?”

“Meg Skelton...”

“Hayır, bu doğru olamaz! Çok uzaklardan gelmişti, şu Meg Skelton. Yıllar önce de geldiği yere geri döndü. Bunu herkes bilir. O bir lamia cadısıydı ve tekrar kendi türünün yanma dönmek istedi.”

Hayalet’in kütüphanesindeki kitaplardan biri sayesinde, lamia cadılarıyla ilgili çok şey öğrenmiştim. Birçoğu, bir

zamanlar annemin de yaşamış olduğu Yunanistan'dan geliyordu ve vahşileştiklerinde insan kanıyla besleniyorlardı.

"Evet Alice, Eyalet'te doğmadığı konusunda haklısın, ama Hayalet hâlâ burada olduğunu ve bu kış onunla tanışacağımı söylüyor. Kış evinde birlikte bile yaşıyor olabilirler."

"Aptal olma Tom. Bu pek olası değil. Hangi akli başında kadın onunla yaşar ki?"

"O kadar da kötü değil Alice. Haftalardır onunla aynı evi paylaşıyoruz ve yeterince mutlu olduğumuzu düşünüyorum."

"Eğer Meg hâlâ onun evinde yaşıyorsa..." dedi Alice, şeytani bir gülümsemeyle. "Onu bir çukura gömülmüş bulursan şaşırma."

"Oraya varınca göreceğiz," dedim gülümseyerek.

"Hayır Tom. Sen göreceksin. Ben başka bir yerde yaşıyor olacağım. Unuttun mu? Ama o kadar da kötü değil, ne de olsa Adlington, Anglezarke'a çok yakın. Yürüyerek bile beni ziyaret etmeye gelebilirsin Tom. Gelirsin değil mi? Hem böylece ben de çok yalnız kalmamış olurum..."

Hayalet'in onu ziyaret etmeme izin vereceğine emin olmamama rağmen kendini daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordum. Aniden aklıma Andrew geldi.

"Peki ya Andrew?" diye sordum. "Hayalet'in hayatta kalan tek erkek kardeşi ve Adlington'da yaşıyor. O kadar yakinken ustam, ara sıra onu görmek isteyecektir. Herhalde beni de yanında götürür. Köye sık sık geleceğimize emnim, yani seni görebilmek için çok fırsatım olacak."

Alice gülümseyip elimi bıraktı. “O halde sık sık gel Tom. Seni bekliyor olacağım. Beni hayal kırıklığına uğratma. Ve Yaşlı Gregory ile ilgili şeyleri bana anlattığın için teşekkürler. Demek bir cadıya âşık ha? Bunu kim tahmin edebilirdi ki?”

Yerdeki mumu kaplığı gibi üst kata çıktı. Alice’i gerçekten çok özleyecektim, fakat onu görebilmek için bahane bulmam anlattığımdan daha güç olabilirdi. Hayalet kesinlikle bunu onaylamazdı. Kızlara ayıracak vakti yoktu ve birçok kez beni de onlardan uzak durmam konusunda uyarmıştı. Hayalet’le ilgili Alice’e şimdilik yeterince, hatta belki de gereğinden fazla şey anlatmıştım. Ancak Hayalet’in geçmişinde Meg’dan fazlası da vardı. Erkek kardeşlerinden biriyle nişanlı başka bir kadınla, yani Emily Burns’le de yakınlaşmıştı. Erkek kardeşi ölmüştü ama bu skandal aileyi ikiye bölüp bir sürü soruna neden olmuştu. Emily de Anglezarke civarında yaşıyor olmalıydı. Her olayın iki yüzü vardır. Haliyle ben de daha fazla bilgi edinmeden Hayalet hakkında kesin yargılara varacak değildim; yine de bu sayı, Eyalet’te yaşayan erkeklerin hayatları boyunca yakınlaştıkları kadın sayısının iki misliydi: Hayalet gerçekten iyi yaşamıştı!

Odama çıkıp mumu yatağımın başucundaki masaya bıraktım. Yatağın ayakucunda eski çıraklarca duvara kazınmış bir sürü isim vardı. Kimisi Hayalet’le olan eğitimlerini başarıyla tamamlamıştı: Bill Arkwright’ın ismi sol üst köşede yazılıydı. Çoğu ise başarısız olup eğitimi tamamlayamamıştı. İçlerinden ölenler bile olmuştu. Billy Bradley’nin adı

da diğerk köşeye kazınmıştı. O benden bir önceki çıraktı. Gelgelelim hata yapıp parmaklarını bir öcüye kaptırmış, sonra da şoka girip kan kaybından ölmüştü.

O gece duvarı dikkatlice inceledim. Bildiğim kadarıyla ben de dâhil olmak üzere bu odada kalmış olan herkesin duvarda ismi yazılıydı. Duvar da pek boş yer kalmadığından ismim diğerlerinin yanında epey küçük kalmıştı, ama işte oradaydı. Yine de görebildiğim kadarıyla eksik bir isim vardı. Emin olmak için tüm duvarı baştan aşağı inceledim. Haklıydım: Duvarda 'Morgan' ismi yazılı değildi. Peki ama neden? Hayalet onun da ırağı olduğunu söylemişti, o halde neden ismini diğerlerinin yanına eklememişti?

Morgan'ın farkı neydi?

Ertesi sabah hızlı bir kahvaltının ardından toparlanıp yola koyulmaya hazır hale geldik. Evden çıkmamıza az bir vakit kala Hayalet'in evcil öcüsüne veda etmek üzere mutfağa geri döndüm.

"Pişirdiğin tüm yemekler için teşekkürler," dedim boşluğa.

Hayalet'in, yalnızca teşekkür etmek için mutfağa geri dönmenden memnun olup olmayacağına emin değildim. Sürekli olarak yanımızda 'çalışan' kimselerle fazla yakınlaşmamamız gerektiğini söylerdi.

Ne olursa olsun öcünün bu övgü dolu sözlerden hoşlandığını biliyordum, çünkü sözlerimi bitirir bitirmez mutfak masasının altından boğuk bir mırıltı duyuldu ve bu ses öylesine yükseldi ki tezgâhın üzerindeki kap kacaklar titremeye

başladı. Öcü çoğunlukla görünmezdi, ama ara sıra bakır renginde, kocaman bir kedi şeklini alırdı.

Duraksayıp cesaretimi topladıktan sonra yeniden konuşmaya başladım. Öcünün söyleyeceklerime nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordum.

“Dün akşam seni kızdırdıysam özür dilerim,” dedim. “Yalnızca görevimi yapıyordum. Canını sıkan şey, şu mektup muydu?”

Öcü konuşamadığından soruma anlaşılır bir yanıt alamayacaktım. İçgüdülerim beni bu soruyu sormaya yöneltmişti. Doğru bir şey yaptığımı hissediyordum.

Aniden baca deliğinden gelen güçlü esintiyle birlikte önce belli belirsiz bir is kokusu, ardından da bir parça kâğıt gelip şöminenin önündeki kilimin üzerine düştü. Eğilip kâğıdı aldım. Kenarları tamamen yanmıştı ve bir parçası ellerimde dağılıverdi. Buna rağmen bunun Morgan’ın mektubu olduğunu anlamıştım.

Yanık kâğıdın üzerinde yalnızca birkaç kelime belli belirsiz seçilebiliyordu ve yazılanı okuyabilmek için epey uğraşmam gerekti:

Bana ait olanı geri ver, yoksa seni doğduğuna pişman ederim. Başlangıç olarak...

Hepsi buydu, ancak bu kadarı bile Morgan’ın ustamı tehdit ettiğini anlamam için yeterliydi. Tüm bunlar ne demek oluyordu? Hayalet Morgan’dan bir şey mi almıştı? Ona ait olan bir şey? Hayalet’in herhangi bir şey çalabileceğini hayal bile edemiyordum. Öyle biri değildi. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Hayalet'in ön kapıdan bağırmasıyla irkildim. "Hadi evlat! Ne yapıyorsun orada? Aylaklık etme! Fazla vaktimiz yok!"

Kâğıdı buruşturup gerisin geri şömineye attıktan sonra asamı alıp kapıya koştum. Alice dışarıya çıkmıştı bile, ama Hayalet kapının eşiğinde durmuş, şüpheli bakışlarla beni süzüyordu. Ayaklarının dibinde iki torba vardı ve yanıma pek fazla şey almamamıza karşın her ikisini de benim taşımam gerekiyordu.

Hayalet sonunda bana kendime ait bir çanta vermişti ama henüz yanımda taşıyacak fazla eşyam yoktu. Çantamda yalnızca annemin verdiği gümüş kolye, babamın hediyesi olan çıra kutusu, defterlerim ve birkaç da kıyafet vardı. Çoraplarımdan bazıları öyle çok yamanmıştı ki neredeyse yeni gibiydiler, cübbemin altına giydiğim koyun derisi paltoyu Hayalet bu kışı geçirmem için almıştı. Kendime ait bir asam da vardı. Ustamın kendi elleriyle üvez ağacından yaptığı, cadılara karşı çok etkili bir asaydı bu.

Hayalet her ne kadar Alice'in yanımda oluşunu pek onaylamasa da kıyafet konusunda ona oldukça cömert davranmıştı. Onun da yeni bir kışlık paltosu vardı. Ayak bileklerine kadar uzanan siyah, yün bir palto. Üstelik kulaqlarını sıcak tutsun diye kukuletası da vardı.

Hayalet soğuktan pek fazla etkilenmiyor gibiydi. Cübbesiyle kukuletasını tıpkı sonbahar ve yazları yaptığı gibi giymişti. Aslında son birkaç aydır sağlığı pek de iyi sayılmazdı, ancak şimdi iyileşmiş ve eski gücüne kavuşmuş görünüyordu.

Hayalet ön kapıyı kilitledikten sonra kış güneşine karşı gözlerini kırıştırtarak hızlı adımlarla yürümeye başladı. Her iki çantayı da sırtlanmış, ona ayak uydurmaya çalışırken Alice de hemen arkamdaydı.

“Ah evlat! Bu arada,” diye seslendi Hayalet omzunun üstünden, “güneye inerken babanın çiftliğine de uğrayacağız. Eğitiminin son ödemesinden bana hâlâ borcu var.”

Chipenden'dan ayrılıyor olduğumuza üzgündüm. Bu evi ve bahçeleri çok seviyordum ve bundan böyle Alice'ten ayrı kalma düşüncesi de beni üzüyordu. Ancak en azından annemle babamı görme şansım olacaktı. Kalp atışlarım hızlanmış, adımlarıma canlılık gelmişti. Eve gidiyordum!

BÖLÜM 3

EV

Güneye inerken sürekli olarak arkama dönüp tepelere bakıyordum. Orada, bulutların arasında öyle çok vakit geçirmiştim ki bu tepelerden bazıları eski dostlarım gibiydi, özellikle de Hayalet'in yaz evine en yakın olan Parlick Tepesi. Fakat yürümeye başladığımızın ikinci günü o dev tepeler ufukta mor birer çizgiye dönüşmüştü ve yeni pal-tomu giyiyor olmaktan çok memnundum. Dondurucu soğukta, çatısız bir ahırda rahatsız bir gece geçirmiştik bile ve rüzgârın azalıp güneşin cılız da olsa parıldamaya başlaması, havanın her geçen saat daha da soğumasını engelle-miyordu.

Sonunda eve iyice yaklaşmak ve attığım her adımla birlikte ailemi yeniden görme isteğim artmaya başladı. Babamı görmek için can atıyordum. Eve en son gelişimde ciddi bir hastalıktan yeni yeni kurtulmaya başlamıştı, üstelik eski sağlığına tamamen kavuşma şansı da çok azdı. Zaten kışın başında emekli olup çiftliği en büyük abim Jack'e devretmeyi düşünüyor-du. Ancak hastalığı olayların akışını hızlandırmıştı. Her ne

kadar Hayalet, babamın çiftliği olduğunu söylese de bunun artık doğru olmadığını biliyordum.

Bir anda, aşağıda ahır ve bacasından duman tüten o tanıdık çiftlik evini gördüm. Civar tarlalarla çıplak ağaçlar kışa yaraşır bir kasvete bürünmüştü. Bense ellerimi mutfaktaki ateşte ısıtmak için sabırsızlanıyordum.

Ustam yolun sonunda durdu. “Abinle karısının bizi gördüklerine sevineceklerinden şüpheliyim evlat. Çoğu kimse Hayaletlerin yaptığı işten hoşlanmaz, bu da gayet normal. Hadi git de paramı al. Kızla ben burada bekleyeceğiz. Aileni yeniden görmek için can attığının farkındayım, ama bir saati geçirme. Sen sıcak bir ateşin yanında otururken biz burada donuyor olacağız!”

Haklıydı. Abim Jack ve karısı hayaletlerin yaptığı işten hiç hoşlanmıyorlardı ve geçmişte onları bu işlere bulaştırmamam için beni uyarmışlardı. Alice’le Hayalet’i orada bırakıp çiftliğe doğru koşmaya başladım. Bahçe kapısını açar açmaz köpekler havlayınca ahırın yanından Jack beliriverdi. Hayalet’in çırağı olduğumdan beri iyi anlaşılmamasak da yüzündeki gülümseyişten bir kez olsun beni gördüğüne sevinmiş olduğunu anlamıştım.

“Seni görmek güzel Tom,” diyerek kolunu omuzlarıma doladı.

“Seni de öyle Jack. Peki ya babam nasıl?” diye sordum.

Abimin yüzündeki gülümseme siliniverdi. “Gerçeği söylemek gerekirse Tom, son ziyaretinden bu yana pek iyileşmiş sayılmaz. Bazı günler diğerlerinden daha iyi oluyor,

ama sabah uyanır uyanmaz öyle çok öksürüp aksırıyor ki güçlkle nefes alabiliyor. Çıkardığı sesleri duymak çok acı verici. Ona yardım etmek istiyoruz, fakat elimizden bir şey gelmiyor.”

Üzgün üzgün başımı salladım. “Zavallı babam. Kışı geçirmek için güneye iniyorduk. Babamın Hayalet’e olan borcunun kalan kısmını almaya gelmiştim. Keşke kalabilseydim, ama gitmem gerekiyor. Ustam yolun başında bekliyor. Bir saat sonra yeniden yola çıkacağız.”

Alice’ten bahsetmedim. Jack onun bir cadının yeğeni olduğunu biliyor ve adını dahi duymak istemiyordu. Daha önce tatsız bir şekilde karşılaşmışlardı, aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyordum.

Abim dönüp yola doğru baktıktan sonra beni baştan aşağı süzdü. “Onun gibi giyindiğine hiç şüphe yok,” dedi gülümseyerek.

Haklıydı. Çantaları Alice’e bırakmışım, ancak siyah cübbem ve elimde taşıdığım asamla ustamın küçültülmüş haline benziyordum.

“Paltom nasıl?” diye sordum, iyice görebilmesi için cübbemi açarak.

“Kalın görünüyor.”

“Bay Gregory benim için aldı. İhtiyacım olacağını söylüyor. Anglezarke’da bir evi var, Adlington’a çok yakın. Kışı orada geçireceğiz. Çok soğuk oluyormuş.”

“Evet, kesinlikle çok soğuk olacak. Bundan emin olabilirsiniz! Yerinde olmak istemezdim. Neyse, işlere dönsen iyi

olacak,” dedi Jack. “Annemi bekletme. Bugün çok canlı ve neşeli. Geleceğini sezmiş olmalı.”

Jack bahçe boyunca yürüdükten sonra el sallamak için ahırın köşesinde durdu. Ben de ona el sallayıp mutfak kapısına yöneldim. Annem buraya geleceğini tahmin etmiş olmalıydı. Bu tür şeyleri hisseder. Bir ebe ve sağlıkçı olarak, çoğu zaman ondan yardım istemeye birilerinin gelmekte olduğunu sezer.

Arka kapıyı açınca annemi, ateşin hemen yanındaki sallanan sandalyesinde otururken buldum. Gün ışığına karşı çok hassas olduğundan perdeler çekiliydi. İçeri girerken gülümsedi.

“Seni görmek ne güzel oğlum,” dedi. “Gel de bana sıkıca sarıl, haberleri sonra verirsin!”

Gidip ona sıkıca sarıldım. Sonra hemen yanına bir sandalye çektim. Annemi sonbaharda son gördüğümünden bu yana birçok şey olmuştu, fakat Priestown’daki bir işin sonlarına doğru karşılaştığım tehlikeleri anlatan uzunca bir mektup göndermiştim.

“Mektubumu aldın mı anne?”

“Evet, aldım Tom ve sana cevap yazamadığım için çok üzgünüm ama burada işler çok yoğun ve güneye inerken uğrayacağını da biliyordum. Alice nasıl?”

“Sonunda gerçekten iyi biri olduğu ortaya çıktı anne. Chipenden’da bizimle birlikte mutlu bir şekilde yaşıyordu, ama sorun şu ki Hayalet ona hâlâ güvenmiyor. Kış evine gidiyoruz Alice’i hiç tanımadığı insanların çiftliğine bırakacak.”

“Kulağa çok acımasız geliyor,” diye yanıtladı annem. “Gelgelelim Bay Gregory’nin ne yaptığını bildiğine emimim. Bu hepinizin iyiliği içindir. Anglezarke’a gelince, orada kendine iyi bak evlat. Haşin ve kasvetli bir yerdir. Alice sizinle gelmediğine sevinse yeridir.”

“Jack babamdan bahsetti. Düşündüğün kadar kötü mü anne?” diye sordum. Onu en son görüşümde korkularını Jack’ten saklamış; ama bana, babamın yaşamının sonlarına yaklaştığını düşündüğünü ima etmişti.

“Biraz daha güç kazanabileceğini ummuştum. Kışı geçirebilmek için çok iyi bir bakıma ihtiyacı olacak. Eyalet’e geldiğimden bu yana geçireceğim en sert kış olacağını düşünüyorum. Şu anda yukarıda uyuyor. Birazdan çıkıp bakarız.”

“Jack daha neşeli görünüyor,” dedim havayı yumuşatmak için. “Belki de ailede bir hayalet olması fikrine alışmıştır.”

Annem gülümsedi. “Alışmalı da zaten, ama bence bunun nedeni Ellie’nin yeniden hamile oluşu. Üstelik bu kez bir oğlan, buna eminim. Jack hep bir oğlu olmasını istiyordu. Günün birinde çiftliği ondan devralacak biri.”

Jack için seviniyordum. Annem bu gibi şeylerde asla yanılmazdı. Sonra evin sessiz olduğunu fark ettim. Hem de çok sessiz.

“Ellie nerede?” diye sordum.

“Üzğünüm Tom, ama ziyarete gelmek için yanlış bir gün seçtin. Çarşambaları genellikle küçük Mary’yi de alıp kendi annesiyle babasını ziyarete gidiyor. Mary’yi görmelisin!

Sekiz aylık koca bir kız oldu. Öyle hızlı emekliyor ki takip etmek imkansız! Neyse, ustanın seni beklediğini ve dışarısının soğuk olduğunu biliyorum. Hadi gidip babamı görelim.”

Babam derin uykuda olmasına rağmen arkasında dört tane yastık olduğundan sanki yatakta oturuyormuş gibi görünüyordu.

“Bu şekilde daha rahat nefes alabiliyor,” dedi annem. “Ciğerlerinde hâlâ ödem var.”

Babam hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Yüzü grileşmişti ve kaşları terden parlıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse gerçekten çok hasta görünüyordu. Bir zamanlar yedi oğluna harika bir şekilde babalık yaparken tek başına çiftliği idare eden o güçlü, sağlıklı adam eriyip gitmişti.

“Bak Tom, onunla birkaç kelime de olsa konuşmak istediğini biliyorum ama dün gece hiç uyumadı. Şimdi uyanırdırmazak daha iyi bence. Ne dersin?”

“Tabii ki de anne,” diyerek ona hak vermeme rağmen babamla konuşamayacak oluşuma üzüliyordum. Öyle hastaydı ki onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

“İstersen ona bir öpücük ver oğlum, sonra dinlenmesi için onu yalnız bırakırız...”

Şaşkınlık içinde anneme baktım. Babamı en son ne zaman öptüğümü anımsamıyordum. Şimdiye dek yalnızca omzumun sıvazlandığı o kısa anlar ve hızlı tokalaşmalar olmuştu.

“Hadi Tom, onu alnından öpsene,” diye ısrar etti annem. “Ve geçmiş olsun de. Uyuyor olabilir, ama yine de seni duyup kendini iyi hissedecektir.”

Anneme bakınca, gözlerim onunkilerle buluştu. Bakışları çelik gibi sertti ve konuşmasındaki gücü hissediyordum. Dediğini yaptım, yatağa eğilip usulca babamın sıcak ve ıslak alnını öptüm. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım tuhaf bir koku vardı. Çiçek kokusu gibi. Adını bir türlü anımsayamadığım bir çiçek.

“Çabuk iyileş baba,” diye fısıldadım yavaşça. “Baharda yine gelip seni göreceğim.”

Ağzım kupkuru kesiliverdi, dudaklarımı yalayınca babamın tuzlu terinin tadını aldım. Annem, yüzünde kederli bir gülümsemeyle yatak odasının kapısını işaret etti.

Peşi sıra dışarı çıkarken babam aksırıp tıksırmaya başladı. Endişe içinde arkamı dönünce gözlerini açıp bana baktığını gördüm.

“Tom! Tom! Sen misin?” diye seslendi, yeni bir öksürük krizine tutulmadan önce.

Annem hışımla yanımdan geçip yatağa giderek, öksürüğü geçene kadar babamın alnını okşadı.

“Evet, Tom *burada*, ama çok konuşarak kendini yormalısın.”

“Çok çalışıyor musun evlat? Ustan senden memnun mu?” diye sordu babam, fakat sesi, boğazına bir şey takılmış gibi zayıf ve hırıltılıydı.

“Evet baba, iyi gidiyor. Hatta gelmemin nedenlerinden biri de bu,” diyerek yatağa yaklaştım. “Ustam benimle devam etmek istiyor ve de çiraklık eğitimimin son ödemesini.”

“Bu iyi haber evlat. Senin için gerçekten çok sevindim. Demek Chipenden’da çalışmak hoşuna gitti?” “Evet baba,” dedim gülümseyerek, “şimdi de kışı geçirmek üzere Anglezarke’daki evine gidiyoruz.”

Babam aniden paniğe kapıldı. “Ah, keşke oraya gidiyor olmasaydın evlat,” diyerek anneme baktı. “Orayla ilgili tuhaf hikâyeler anlatılıyor. Üstelik hiçbiri de iyi değil. Oradayken başının arkasında bile gözün olmalı. Sakın ustanın yanından ayrılma ve her dediğini yap.”

“İyi olacağım baba. Beni merak etme. Her gün daha çok şey öğreniyorum.”

“Buna eminim evlat. İtiraf etmeliyim ki seni bir hayaletin yanına çırac olarak verme konusunda şüphelerim vardı, fakat annen haklıymış. Bu zor bir meslek olsa da birileri yapmak zorunda. Annen şimdiye kadar başardığın şeyleri bana anlattı Böylesine cesur bir oğlum olduğu için gurur duyuyorum. Yanlış anlama, çocuklarımı birbirlerinden ayırıyor değilim. Yedi oğlum oldu, hepsi de çok iyi evlatlar. Oğullarımın hepsini çok seviyorum ve her biriyle ayrı ayrı gurur duyuyorum, ama içimden bir his senin içlerinde en iyisi olacağını söylüyor.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden gülümsemekle yetindim. Babam da gülümsememe karşılık verdikten sonra gözlerini kapadı ve çok geçmeden soluk alıp veriş hızı değişti; uykuya daldı. Annem kapıyı işaret edince birlikte dışarı çıktık.

Mutfağa döndüğümüzde anneme o tuhaf kokunun ne olduğunu sordum.

“Sorduğuna göre, bunu senden saklayacak değilim Tom,” dedi. “Yedinci oğlun yedinci oğlu olmanın yanı sıra benden de bir takım özellikler almışsın. Her ikimiz de ‘ölüm alametleri’ adı verilen şeylere karşı çok hassasız. İşte, aldığın bu koku da ölümün yaklaştığının habercisi...”

Boğazımın düğümlenip gözlerimin yaşardığını hissettim. Annem yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

“Ah Tom, üzülmemeye çalış. Bu babanın bir hafta, bir ay ya da bir yıl içinde öleceği anlamına gelmez. Ancak koku ne kadar yoğunlaşırsa ölüm de o kadar yaklaşmış demektir. Hasta olan kişi tamamen iyileştiğinde koku da kayboluverir. Bu baban için de geçerli. Bazı günler koku neredeyse yokmuş gibi oluyor. Onun için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve hâlâ umudumuz var. Her neyse, işte sonunda anlatabildim, sen de yeni bir şey daha öğrenmiş oldun.”

“Teşekkürler anne,” dedim üzgün bir şekilde gitmeye hazırlanırken.

“Bu halde gitmek için acele etme,” dedi annem, yumuşak ve sevecen bir ses tonuyla. “Ateşin yanına otur da sana yol için birkaç sandviç hazırlayayım.”

Söylediğini yapıp üçümüz için de jambonlu ve tavuklu sandviçler hazırlamasını bekledim.

“Bir şey unutmuyor muyuz?” diye sordu sandviç dolu poşeti bana uzatırken.

“Bay Gregory’nin parası!” diye yanıtladım. Tamamen aklımdan çıkmıştı.

“Burada bekle Tom. Odama çıkıp parayı alayım.”

‘Odam’ derken babamla paylaştığı yatak odasından değil, kendi eşyalarını kilitli tuttuğu çatı katındaki odadan bahsediyordu. Çocukluğumdan bu yana oraya yalnızca bir kez, bana gümüş zinciri verdiği gün girmiştim. Oraya başka kimse girmezdi. Babam bile.

Odada bir sürü kutuyla sandık vardı, ama içlerinde ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Annemin az önce söylediklerine bakılırsa para da olmalıydı. Zaten bu çiftliği annemin kendi memleketinden, yani Yunanistan’dan gelirken yanında getirdiği paralarla almışlardı.

Evden çıkmadan önce annem sandviç dolu poşetle birlikte gereken parayı da verdi. Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki endişeyi görebiliyordum.

“Uzun, zorlu ve acımasız bir kış olacak evlat. Tüm işaretler bu yönde. Kırlangıçlar normalden neredeyse bir ay önce güneye göç etti ve ilk don olduğunda güllerimin üzerinde hâlâ çiçekler vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Sanıyorum ki gerçekten zorlu geçecek bu kış, bizi direnemeyeceğimiz şekilde değişmeye zorlayacak. Bu kışı geçirmek için Anglezarke’den daha kötü bir yer de olamaz. Baban senin için endişelendi, ben de öyle. Üstelik söyledikleri doğruydı. Bu yüzden sözlerimi hafifletmeyeceğim. Karanlığın kuvvetlendiğine hiç şüphe yok ve özellikle de orada uğursuz bir şeyler var. Uzun yıllar önce Eski Tanrılara orada tapılıyordu. Kış aylarında içlerinden bazıları uykularından uyanır. İçlerinde en kötüsü de kimilerinin ‘Kışın Efendisi’ adını taktıkları Golgoth’tur. Yani

ustanın yanından sakın ayrılma. Sahip olduğun tek gerçek dost o. Birbirinize destek olmalısınız.”

“Peki ya Alice?”

Annem başını iki yana salladı. “İyi olabilir de, olmayabilir de... Oradayken Eyalet'teki çoğu yere kıyasla karanlığa daha yakınsındır. Yani bir testten daha geçecek. Umarım bunu atlatabilir. Fakat neler olabileceğini kestiremiyorum. Sadece dediğimi yap. Ustanın yanından ayrılma. Önemli olan bu.”

Son kez birbirimize sarılıp vedalaştık. Sonra yol boyunca yürümeye başladım.

BÖLÜM 4

KIŞ EVİ

Anglezarke'a yaklaştıkça hava daha da kötüleşti.

Yağmur yağmaya başlamış, güneydoğudan esen soğuk rüzgâr iyice sertleşip yüzümüzü döverken kurşun gibi ağırlaşan gri bulutlar sıkıntı verici bir şekilde alçalmıştı. Vakit geçtikçe rüzgâr daha da sertleşti, yağmur yerine kar ve doluyu bıraktı. Toprak iyice çamura dönüşünce giderek yavaşladık. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bataklıklara ve balçık dolu yerlere giriyorduk. Sağ salim devam edebilmemiz için Hayalet'in tüm bilgisini kullanması gerekiyordu.

Ancak üçüncü günün sabahında, bulutlar aralanınca tam karşımızdaki amansız tepeleri gördük.

Hayalet, "İşte orada" diyerek esasını ufka doğru salladı "Anglezarke Fundalığı... Ve beş altı kilometre güneyinde de" yine asasıyla işaret ederek "Blackrod var."

Kasaba göremeyeceğimiz kadar uzaktaydı. Belli belirsiz tüten dumanlar görür gibi oldum, ama bunlar bulut da olabiliirdi.

"Blackrod nasıl bir yer?" diye sordum. Ustam daha önce birçok kez bahsetmiş olduğundan haftalık erzaklarımızı oradan alacağımızı düşünüyordum.

“Chipenden kadar misafirperver bir yer değildir, yani uzak durmak en iyisi,” dedi Hayalet. “İnsanları tuhaftır ve çoğu da birbirine akrabadır. Ben orada doğduğum için iyi bilirim, Adlington çok daha güzel bir yerdir. Epey de yaklaştık. Seni bırakacağımız yer oranın birkaç kilometre kuzeyinde,” dedi Alice’e dönerek. “Adı Moor View Çiftliği. Oranın sahipleri Bay ve Bayan Hurst ile birlikte kalacaksın.”

Bir saat kadar sonra büyük bir gölün yakınında, etrafında başka hiçbir yerleşim olmayan bir çiftlik evine vardık. Hayalet önden giderken köpekler havlıyordu. Çok geçmeden bahçeye girip onu gördüğüne pek de memnun olmayan yaşlı bir çiftçiyle konuşmaya başladı. Beş dakika kadar sonra çiftçinin eşi de onlara katıldı. Her üçünün yüzü de mahkeme duvarı gibiydi.

“Burada hoş karşılanmayacağım kesin,” dedi Alice dudak bükerek.

“O kadar kötü olmayabilir,” diyerek ortamın gerginliği için nedenler bulmaya çalıştım. “Kızlarını kaybettiklerini unutma. Bazı insanlar böyle bir yıkımı asla atlatamaz.”

Beklerken çiftliği daha dikkatli inceledim. Pek iyi durumda değildi, binaların çoğunun bakım ve tamire ihtiyacı vardı. Ahır yana eğilmiş, bir fırtınada yerle bir olacak gibi duruyordu. Görebildiğim her şey kasvetliydi. Yakındaki gölü de düşünmeden edemedim. Karşı kıyıda bataklığa dönüşen, kıyının bu tarafındaysa yalnızca birkaç bodur söğüdün yetiştiği iç karartıcı bir su kütlesiydi. Acaba kızları orada mı boğulmuştu? Hurst ailesi ne zaman pencereden dışarı baksa olanları anımsıyor olmalıydı.

Birkaç dakika sonra Hayalet, arkasına dönüp gelmemizi işaret edince çamurlu yolda ağır adımlarla ilerleyerek yollarına gittik.

“Bu çırağım Tom,” dedi Hayalet, beni yaşlı çiftçiyle karısına tanıstırarak.

Gülümseyip merhaba dedim. Her ikisi de başlarını sallasa da gülümsememe karşılık veren olmadı.

“Ve bu da genç Alice,” diye devam etti Hayalet. “Çok çalışkandır ve size ev işlerinde yardımcı dokunur. Biraz serttir ama içten davranırsanız sorun yaratmaz.”

Her ikisi de Alice’i baştan ayağa süzüp hiçbir şey söylemediler; Alice ise hızlıca onlara başını sallayıp yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi sildi ve sivri burunlu ayakba-bılarına bakmaya başladı. Mutsuz olduğunu anlayabiliyordum; Hurst ailesiyle ilk buluşması pek de iyi başlamamıştı. Haksız da sayılmazdı. Her ikisi de perişan ve yenik görünüyordu; hayat onları dümdüz etmiş gibiydi. Bay Hurst’ün yüzü ve alnındaki derin çizgiler gülmekten çok somurttuğunu gösteriyordu.

“Yakın zamanda Morgan’ı gördünüz mü?” diye sordu Hayalet.

“Morgan ismini duyar duymaz başımı kaldırıncı Bay Hurst’ün sol gözünün seğirip kısıldığını fark ettim. Gergin görünüyordu. Hatta belki de korkmuştu. Hayalet’e iletmem için bana o mektubu veren Morgan’dan mı bahsediyorlardı acaba?

“Pek değil,” diye yanıtladı Bayan Hurst suratsızca. Hayalet’le göz göze gelmiyordu. “Bazı geceler burada kalıyor, ama ne

zaman gelip gideceği belli olmuyor. Şu sıralar çoğunlukla dışarıda.”

“En son ne zaman buradaydı?”

“İki hafta, belki daha da önce...”

“Bir daha buraya gelecek olursa onunla konuşmak istediğimi iletin. Evime gelsin.”

“Tamam, söylerim.”

“Unutmayın! Şimdi gitmemiz gerekiyor.”

Hayalet gitmek üzere arkasını dönünce asamla yerdeki iki çantayı alıp peşinden yürümeye başladım. Alice arkamdan koşarak gelip kolumu yakalayarak beni durdurdu.

“Verdiğin sözü unutma,” diye fısıldadı kulağıma. “Beni ziyarete gel ve bir haftayı da geçirme. Sana güveniyorum!”

“Gelip seni göreceğim, merak etme,” diyerek gülümse dim.

Hurstlerin yanına döndü. Üçü çiftlik evine girene kadar arkalarından baktım. Alice için gerçekten çok üzü lüyordum, fakat yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çiftlikten uzaklaşırken Hayalet’e endişelerimden söz ettim. “Alice’i evlerine almaktan pek hoşlanmış gibi görünmüyorlardı,” dedim, Hayalet’in buna itiraz etmesini bekleyerek. Söylediklerime tamamen katılması beni çok şaşırttı.

“Evet, bu doğru, hiç sevinmediler. Ancak başka seçenekleri yoktu. Hurstler bana epey yüklü bir miktar borçlu. Çiftliklerini iki kez öcülerden temizledim. Ve onca uğraşıma karşın henüz tek kuruş bile alamadım. Alice’i evlerine almayı kabul ederlerse borçlarını sileceğimi söyledim.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Ama bu hiç doğru değil! Ona kötü davranabilirler.”

“Kız kendi başının çaresine bakabilir, bunu sen de biliyorsun,” dedi gaddarca gülümseyerek. “Hem ondan uzak kalamayıp ara sıra iyi olup olmadığına bakmaya gideceğine hiç şüphem yok.”

İtiraz etmek için ağzımı açmak üzereydim ki Hayalet avının başını koparmaya hazırlanan aç bir kurt gibi gülümsemeye devam etti.

“Haksız mıyım?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm evlat. Seni artık yeterince iyi tanıyorum. Kız için endişelenmekten vazgeç. Kendin için endişelen. Zorlu bir kış olacak. Dayanma gücümüzün sınırlarını test edecek bir kış. Anglezarke zayıf ve güçsüzlere göre bir yer değildir!”

Aklımı kurcalayan başka bir şey daha vardı ve bunu da sormaya karar verdim: “Hurstlere Morgan diye biri hakkında sorular sorduğunuzu duydum. Mektubu gönderen Morgan mı bu?”

“Birden fazla olmadıklarını umuyorum evlat! Biri yeterince sorun yaratıyor.”

“Yani o bazen Hurstlerin yanında mı kalıyor?”

“Evet evlat. Oğulları olduğuna göre bu gayet normal.”

“Alice’i Morgan’ın ailesine gönderdiniz!” diye mırıldandım şaşkınlık içinde.

“Evet. Ve ne yaptığımı biliyorum, o yüzden şimdilik bu kadar soru yeter. Yolumuza bakalım. Karanlık bastırmadan oraya varmamız gerekiyor.”

Yaklaştığımız ilk anlardan itibaren Chipenden'in çevresindeki tepelerden hoşlanmıştım, ama Anglezarke çok farklıydı. Bunun nedenini kestiremesem de oraya yaklaştıkça ruhum daralıyordu.

Bunun nedeni belki de yıl sonuna doğru, kasvetli bir havada ve kış yaklaşırken gelmemizdi. Ya da uyuklayan dev bir yaratık gibi önümde yükselen, üzerinde koyu bulutların dolaştığı karanlık fundalığın ta kendisiydi. Böyle hissetmemin asıl nedeni, büyük olasılıkla herkesin beni bu raya karşı uyarıp kışın çok zorlu geçeceğini söylemesiydi. Nedeni her ne olursa olsun; Hayalet'in evini, önümüzdeki birkaç ayı geçireceğimiz o kasvetli yeri görünce kendimi daha da kötü hissettim.

Eve yaklaşırken bir nehrin kaynağına doğru ilerleyip Hayalet'in 'vadi' dediği, her iki tarafında sarp kayalıkların yükseldiği dar, derin bir yarığın tepelerine doğru tırmanmaya başladık. İlk başta zemin yalnızca oynak taşlarla kaplıydı, fakat daha sonra bu hareketli zemin yerini öbek öbek otlar ve çıplak kayalara bırakınca vadiyi çevreleyen karanlık tepeler bizi sıkıştırıyormuş gibi hissettik.

Yirmi dakika kadar sonra vadi sola kıvrılınca bir anda tam karşımızdaki kayalığa inşa edilmiş olan Hayalet'in evini gördük. Babam hep bir şeyle ilgili ilk izlenimlerin her zaman en doğrusu olduğunu söylerdi. Evi görür görmez moralim bozuluverdi. Neredeyse akşam olmuştu bile ve havanın kararıyor olması durumu düzeltmeye hiç yardımcı olmuyordu. Ev Chipenden'dakinden daha büyük ve etkileyiciydi, ancak daha koyu renk taşlarla inşa edildiğinden

fark edilir bir tekinsizliği vardı. Üstüne üstlük pencerelerin küçüklüğü, evin bir vadinin içine inşa edilmiş olduğu gerçeğiyle birleşince odaların çok karanlık olacağını kestirmek güç değildi. Şimdiye dek gördüğüm en itici evlerden biriydi.

En kötüsü de bahçesinin olmayışındı. Daha önce de söylediğim gibi ev hemen arkasındaki sarp kayalığa yaslanmıştı. Ön kısmındansa beş altı adımdan geniş olmayan ancak oldukça derin ve soğuk görünen nehre ulaşılabilirdi. Kaygan taşlardan suya düşmeyip otuz adım daha atabilirseniz tam karşıdaki kayalığa ulaşabilirdiniz.

Bacadan duman tütüyordu; bu da içeride bizi karşılayacak sıcak bir ateş olmadığı anlamına geliyordu. Oysa Chipenden'da Hayalet'in evcil öcüsü eve ne zaman döneceğimizi bilir ve evi ısıtmakla kalmayıp yemek bile hazırlardı.

Tepede, vadiyi çevreleyen kayalıkların uçları neredeyse evin üzerinde birleşiyor gibiydi ve gökyüzü ancak daracık bir açıklıktan görülebiliyordu. Titremeye başladım çünkü vadi, fundalıktaki tepelerden çok daha soğuktu. Hatta yazın bile güneşin her gün birkaç saatten fazla görülemeyeceğini fark ettim. Tüm bunlar Chipenden'da sahip olduğum şeylerin kıymetini anlamamı sağladı: ormanlar, tarlalar, yüksek tepeler ve üstümüzdeki apaçık gökyüzü. Orada dünyaya tepeden bakıyorduk. Buradaysa derin ve dar bir çukura hapsolmuştuk.

Endişeli bir şekilde başımı kaldırıp yükselen kayalıklara baktım. Orada herhangi biri yahut herhangi bir şey bizi izliyor olsa bile ruhumuz duymazdı.

“Evet evlat, işte geldik. Kış evim, burası. Yapacak çok işimiz var. Yorgun olsak da çalışmamız gerek!”

Hayalet ön kapıya değil de evin arka kısmındaki ufak, zemini döşemeli alana yöneldi. Arka kapıya üç adım kala karşımıza, su damlayan ve amcalarımdan birinin anlattığı uydurma hikâyelerdeki ejderlerin kuyruğunu andıran buz sarkıtlarıyla kaplı kayalık çıktı.

Elbette ki daha sıcak bir yer söz konusu olsa tüm bu ‘dişler’ anında buhar oluverirdi. Ama evin arkasındaki bu soğuk yerde neredeyse tüm yıl bu şekilde kalır, kar da yağdıktan sonra artık ilkbaharın sonlarına kadar erimek bilmezdi.

“Burada hep arka kapıyı kullanırsınız evlat,” dedi Hayalet, cebinden çilingir olan erkek kardeşi Andrew’un ona özel yaptığı anahtarı çıkararak. Kilit mekanizması çok karmaşık olmadığı sürece bu anahtar her kapıyı açabiliyordu. Bende de buna benzer bir anahtar vardı ve birçok kez işe yaramıştı.

Anahtarı soktuktan sonra kapıyı açabilmek için epey zorlamak gerekti. İçeri girince odanın karanlığı moralimi iyice bozdu. Hayalet esasını duvara dayayıp çantasından çıkardığı mumu yaktı.

“Çantaları şuraya bırak,” diyerek arka kapının hemen yanındaki alçak rafları işaret etti.

Bana söyleneni yaptıktan sonra asamı Hayalet’inkinin yanına koyup evin içinde onu takip etmeye başladım.

Mutfağın durumu annemi şok etmeye yeterdi. Burada çalışan bir öcü olmadığına artık emindim. Hayalet geçen

kış buradan ayrıldığından beri evle kimsenin ilgilenmediği çok açıktı. Her yer tozla kaplıydı ve tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Lavabo kirli tencerelerle ağzına kadar doluydu ve masanın üzerinde küflenip yeşermiş yarım bir ekmek duruyordu. Havada belli belirsiz, tatlımsı, kötü bir koku vardı; sanki karanlık bir köşede bir şeyler çürüyordu. Ateşin yanında annemin çiftlikte kullandığına benzer bir sallanan sandalye duruyordu. Sandalyenin arkasına asılı kahverengi şalın acilen yıkanması şarttı. Şalın kime ait olduğunu merak etmiştim.

“Pekâlâ evlat,” dedi Hayalet, “işe koyulsak iyi olur. Önce evi ısıtacağız. Temizliğe sonra geçeriz.”

Evin yanında, ağzına kadar kömür dolu ahşap bir kulübe vardı. Bu kadar kömürün buraya nasıl çıkarılmış olabileceğini düşünmek istemiyordum. Chipenden’da her hafta erzak almak benim görevimdi ve buraya çuval dolusu kömür taşımanın da görevlerimden biri olmayacağını umuyordum.

İki büyük kömür kovası vardı ve her ikisini de doldurup mutfağa taşıdık.

“İyi bir kömür ateşi nasıl yakılır bilir misin?” diye sordu Hayalet.

Başımınla onayladım. Çiftlikteyken, kışları her sabah ilk görevim mutfaktaki ateşi yakmaktı.

“Tamam o zaman,” dedi Hayalet. “Sen bu işi hallet, ben de misafir odasındakiyle ilgileneyim. Bu eski evde tam on üç tane şömine var, ama şimdilik altısını yakmak yeterli olacaktır.”

Bir saat kadar sonra altı şömineyi de yakmayı başardık: bir tane mutfakta, bir tane misafir odasında, bir tane zemin katta, Hayalet'in 'çalışma odam' dediği yerde ve birinci kattaki üç yatak odasının her birinde birer tane daha. Bunlardan başka yedi yatak odası ve bir de çatı katı vardı, ama onlarla ilgilenmedik.

"Pekâlâ evlat, iyi bir başlangıç yaptık," dedi Hayalet. "Şimdi gidip biraz su alalım."

Elimizde birer büyük testiyle arka kapıdan çıkıp ön tarafa gittik. Hayalet nehre yöneldi. Su görüldüğü kadar derin olduğundan testileri doldurmamız kolay oldu. Ayrıca öyle berraktı ki dipteki kayaları dahi görebiliyorduk. Vadi boyunca neredeyse mırıldanır gibi yavaşça akan bir nehirdi bu.

Tam testimi doldurmuşken tepelerde bir hareketlenme hissettim. Aslında hiçbir şey göremiyordum; bu daha çok izlendiğime dair bir histi ve yukarı, kayalığın gri gökyüzünü bıçak gibi kestiği yere baktığımda da hiçbir şey göremedim.

"Yukarı bakma evlat!" diye çıkıştı Hayalet, sesi öfkeli geliyordu. "Ona bu zevki tattırma. Fark etmemiş gibi davran."

"O da kim?" diye sordum. Hayalet'i eve doğru takip ederken endişelenmeye başlamıştım.

"Söylemesi güç. Bakmadığım için emin olamam," dedi Hayalet aniden durup testisini yere bırakarak. Sonra apar topar konuyu değiştirdi. "Ev hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Babam bana eğer mümkünse daima doğruyu söylememi öğretmişti ve Hayalet'in kolay kolay incinmeyecek biri olduğunu biliyordum. "Kayaların arasında derin bir çukurda karıncalar gibi yaşamaktansa yükseklerde yaşamayı tercih ederim. Şimdiye kadar gördüklerime bakarak Chipenden'daki evinizi tercih ettiğimi söyleyebilirim."

"Ben de öyle evlat," dedi Hayalet. "Ben de öyle. Buraya yalnızca gelmemiz gerektiği için geldik. Burada tam sınırdayız, karanlığın sınırında, kışı geçirmek için de çok kötü bir yer. Buradaki bazı yaratıklar düşünmeye bile gelmez, ama onlarla bizden başka kim mücadele edebilir ki?"

"Ne tür yaratıklar?" diye sordum, annemin söylediklerini anımsıyordum fakat Hayalet'in ne söyleyeceğini de merak ediyordum.

"Of! Sürüyle öcü, cadı, hortlak, cin ve daha beterleri..."

"Golgoth gibi mi?"

"Evet, Golgoth gibi. Annen sana ondan bahsetmiş olmalı. Öyle değil mi?"

"Anglezarke'a gittiğimizi söyleyince bahsetti, ama pek fazla bir şey söylemedi. Sadece kış aylarında bazen harekete geçiyormuş."

"Bu doğru evlat. Uygun bir zamanda onunla ilgili daha fazla şey anlatırım. Şimdi şuraya bak," diyerek kalın, kahverengi bir dumanın yükseldiği, silindir şeklindeki iki bacayı işaret etti. İşaret parmağını yükselen dumana doğrulttu. "Bayrak açmak için buradayız evlat."

Gözlerim bayrak aradı. Oysa dumandan başka bir şey göremiyordum.

“Yani boy göstermek için. Sadece burada bulunarak bile bu toprakların karanlığa değil, bize ait olduğunu söylüyoruz,” diye açıkladı Hayalet. “Karanlığa karşı koymak, özellikle de Anglezarke’da, zor bir şeydir, ancak bu bizim işimiz ve her türlü zorluğa katlanmaya değer.” Testisini yerden aldı. “Neyse, hadi içeri girip temizliğe başlayalım.”

İki saat boyunca yerleri silip süpürmek, cilalamak ve halılarda birikmiş yığınla tozu silkelemekle uğraştım. En sonunda bulaşıkları yıkayıp kuruladıktan sonra Hayalet, ilk katın yatak odalarındaki üç yatağı hazırlamamı söyledi.

“Üç yatak mı?” diye sordum, yanlış duyduğumu düşünerek.

“Evet, üç yatak. İşin bitince de gidip kulaklarını yıka-san iyi olur! Hadi fırla! Orada öyle aval aval bakma. Fazla vaktimiz yok.”

Omuz silkerek denileni yaptım. Çarşaflar nemli olduğundan ateşte kurumaları için ters yüz ettim. Sonra da epey yorulmuş halde aşağı indim. Tam kilere inen basamakların önünden geçerken duyduğum bir ses irkilmeme neden oldu.

Aşağıdan, uzun bir iç çekiş ve sonrasında belli belirsiz bir ağlama sesi geliyordu. Basamakların başında, karanlığın sınırında dikkatlice dinlediysen de ses yinelenmedi. Acaba hayal mi etmiştim?

Mutfağa girdiğimde Hayalet’i ellerini yıkarken buldum.

“Kilerden gelen bir ses duydum. Hortlak mı?”

“Hayır evlat, bu evde artık hortlak yok. Hepsini yıllar önce temizledim. Bu Meg olsa gerek. Yeni uyanmış olmalı.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Meg'le tanışacağımı söylemişti ve onun Anglezarke'da yaşayan bir lamia cadısı olduğunu biliyordum. İçten içe onun Hayalet'in evinde kalıyor olmasını da bekliyordum. Ama evi soğuk ve terk edilmiş görünce bu düşünce aklımdan çıkmıştı. Neden buz gibi bir kilerde uyuyordu ki? Merak ediyordum da yanlış zamanda soru sormamam gerektiğini biliyordum.

Hayalet kimi zaman sorduğum sorulara yanıt verecek bir ruh halinde olur, oturup defterimi çıkarmamı ve kalemime mürekkep doldurmamı söylerdi. Kimi zamansa tek düşündüğü o anki işi halletmek olurdu ve şimdi yeşil gözlerindeki kararlı ifadeyi görebildiğimden, o mum yakarken ben sessizce bekledim.

Kilere inen taş basamaklarda onu takip ettim. Tam olarak korktuğumu söyleyemem çünkü ne yaptığını biliyordu. Gelgelelim kesinlikle çok gergindim. Daha önce hiç lamia cadısıyla karşılaşmamıştım ve her ne kadar onlarla ilgili birkaç şey okumuş olsam da neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Peki, ilkbahar, yaz ve sonbahar boyunca bu soğuk ve karanlık kilerde nasıl hayatta kalabilmişti? Ne yemişti? Hayalet'in çukurlara bağladığı cadılar gibi sümüklüböcek, kurt ve böceklerle mi beslenmişti?

Basamaklar ilk köşeyi dönünce önümüze demir parmaklıklı bir kapı çıktı. Kapının hemen arkasında basamaklar dört kişinin yan yana rahatça geçebileceği kadar genişliyordu. Daha önce hiç bu kadar geniş kiler basamakları görmemiştim. Kapının biraz ötesinde, duvarda bir başka kapı gördüm. Acaba arkasında ne vardı? Hayalet cebinden

bir anahtar çıkarıp kilide soktu. Bu, her zaman kullandığı anahtar değildi.

“Karmaşık bir kilit mi bu?” diye sordum.

“Evet, öyle evlat. Çoğundan daha karmaşık. Eğer ihtiyacın olursa bu anahtarı genellikle kapıya en yakın çalışma odasının kitaplığında saklıyorum.”

Kapıyı açarken öyle yüksek bir ses çıktı ki sanki tüm taşlar titreyerek evi kocaman bir çana çevirmişti.

“Demir, çoğunun buradan geçmesine engel olur fakat işe yaramasa bile üst katlardan sesleri duyabiliriz. Bu kapı, bekçi köpeğinden bile daha iyi.”

“Çoğunun mu? Kimden bahsediyorsunuz? Ya basamaklar neden bu kadar geniş?” diye sordum.

“Her şeyin sırası gelecek,” diye çıkıştı Hayalet. “Soru ve yanıt kısmını daha sonraya sakla. Önce Meg’le ilgilenmeliyiz.”

Basamaklardan inerken belli belirsiz sesler duymaya başladım. Önce bir inleme, hemen ardındansa eşelemeye benzeyen bu sesler devam edince iyice endişelendim. Evin yer altındaki bölümünün de en az yer üstündeki kadar büyük olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Basamaklardan indikçe döndüğümüz her köşeden sonra duvarlarda yeni kapılara rastlıyorduk ve üçüncü köşeyi döndüğümüzde üç kapılı bir sahanlığa ulaştık.

Hayalet ortadaki kapının önünde durup bana baktı. “Sen burada bekle evlat. Meg uyandığında bir süre için hep biraz gergin olur. Sana alışması zaman alacak.”

Mumu elime tutuşturdu. Kapıyı açıp içeri girdi. Karanlığın içinde gözden kaybolduktan sonra kapıyı kapattı.

Orada on dakika beklemem gerekti ve sanırım basamakların ne kadar ürkütücü olduğunu söylememe gerek yoktur. Bir kere aşağı inmeye başlayınca etraf giderek daha da soğumaya başlamıştı. Üstüne üstlük aşağıdan, merdivenlerin bir köşeyi daha dönerek gözden kaybolduğu yerden rahatsız edici sesler geliyordu. Bunlar çoğunlukla belli belirsiz fısıltılardı, ama uzaktan gelen bir inleme de duydum. Sanki aşağıda kötü durumda olan birileri vardı.

Sonra Hayalet'in girdiği odadan boğuk sesler geldi. Ustam alçak ama sert bir sesle konuşuyordu ve bir kadının ağladığını duydum. Bu fazla uzun sürmedi, sanki ne konuştuklarını duymamı istemiyorlarmış gibi fısıldamaya devam ettiler.

En sonunda kapı aralandı. Hayalet'in ardından sahanlığa biri daha çıktı.

"Bu Meg," dedi ustam, onu daha rahat görebilmem için kenara çekilerek. "Ondan hoşlanacaksın evlat. Tüm Eyalet'teki en iyi aşçıdır."

Meg beni baştan ayağa süzerken şaşkın görünüyordu. Ben de aynı şaşkınlıkla ona bakıyordum. Şimdiye dek gördüğüm en güzel kadındı ve sivri burunlu ayakkabıları vardı. Chipenden'a gittikten sonraki ilk dersimde Hayalet bana sivri burunlu ayakkabılar giyen kızlardan uzak durmamı tembihlemişti. Söylediğine göre, farkında olmasalar da, sivri burunlu ayakkabı giyen kızlardan bazıları cadı olabilmiş.

Bu tembihlemelere kulak asmayıp Alice'le konuşarak başıma türlü türlü dertler açmıştım ve en sonunda ustam

yakayı kurtarmama yardımcı olmuştu. Oysa şimdi kendi tembihlerine kendisi uymuyordu! Tek farkla: Meg bir kız değil, kadındı. Ve yüz hatları o kadar kusursuzdu ki gözlerimi ondan ayıramıyordum: gözleri, çıkık elmacık kemikleri, teninin rengi.

Onu ele veren saçlarıydı. Daha çok yaşlı kadınlarınkine benzer gri bir renkteydi. Meg benden fazla uzun değildi ve Hayalet'in ancak omzuna geliyordu. Ona daha yakından bakınca soğuk ve nemli bir kilerde aylardır uyuyor olduğunu anlayabilirdiniz. Saçlarında örümcek ağları vardı, soluk mor elbisesiye küflenmeye yüz tutmuştu.

Birkaç farklı cadı türü olduğunu biliyordum. Defterlerimi Hayalet'in onlarla ilgili anlattıklarıyla doldurmuştum. Ancak lamia cadılarıyla ilgili bilgilerimi Hayalet'in kütüphanesinde karıştırmamam gereken kitapları karıştırırken öğrenmiştim.

Deniz aşırı ülkelerden gelen lamia cadıları kendi topraklarında erkeklerin kanıyla beslenirler. Doğal halleri 'vahşi' olarak bilinir ve bu haldeyken insana hiç benzemezler, tüm vücutlarını kaplayan pullar, uzun, kalın pençeleri vardır. Ancak yavaş da olsa beden değiştirme özelliğine sahiptirler ve insanlarla yakın ilişki kurdukça dış görünüşleri de insana benzemeye başlar. Bir süre sonra 'evcil lamia' olarak bilinen bir hal alırlar. Sırtlarında, omurgaları boyunca uzanan yeşil ve sarı renkteki pulları saymazsak kadınlardan farksızdırlar. Bazıları kötücüllükten vazgeçip iyi huylu dahi olabilir. Peki ama Meg artık iyi mi olmuştu?

Hayalet'in, Kemikli Lizzie'ye yaptığı gibi onu, çukura kapatmamasının bir nedeni de bu muydu?

"Evet Meg," dedi Hayalet, "bu Tom, benim çırağım. İyi bir çocuktur, anlaşacağınıza eminim."

Meg elini uzattı. Elimi sıkmak istediğini düşündüm, fakat parmaklarımız birbirine değmek üzereyken sanki yanmış gibi kolunu aniden çekti ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Billy nerede?" diye sordu. İpeksi sesi temkinliydi. "Billy'i seviyordum."

Hayalet'in benden önceki çırağından, ölmüş Billy Bradley'den bahsettiğini anlamıştım.

"Billy gitti Meg," diye usulca açıkladı Hayalet. "Sana bunu daha önce söylemiştim. Endişelenme, hayat devam ediyor. Tom'a da alışacaksın."

"Ama bu hatırlamam gereken *başka* bir isim daha demek," diye yakındı. "Hiçbiri fazla uzun yaşamazken bu çabaya değer mi gerçekten?"

Meg akşam yemeğini hazırlamaya hemen başlamadı.

Biraz daha su getirmek için nehre yollandım ve Meg'i tatmin etmek için en az bir düzine git-gel yapmam gerekti. Sonra şöminelerden ikisini kullanarak suyu ısıtmaya başladı, ama bunun yemek yapmak için olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Oldukça büyük, demir bir küveti mutfığa taşıyıp sıcak suyla doldurması için Hayalet'e yardım ettim. Su, Meg içindi.

“Misafir odasına geçelim de Meg biraz yalnız kalabil-sin,” dedi Hayalet. “Aylardır kilerde ve haliyle temizlen-mek istiyor.”

Kendi kendime ustamın, onu kilere kapatmasa, kışla-rı buraya döndüğünde evi temiz ve düzenli bulabileceğini söyledim. Ve bu da beraberinde bir başka soru daha getir-di: Hayalet neden Meg’i de Chipenden’daki yaz evine gö-türmüyordu?

“Burası misafir odası,” diyerek kapıyı açıp beni içeri bu-yur etti ustam. “Burası sohbet ettiğimiz yerdir. Yardımımı-za ihtiyacı olan insanlarla burada buluşuruz.”

Misafir odaları eski bir Eyalet geleneğidir. Olabildiğince şık döşenen, evin en güzel odasıdır. Misafirlerin ağırlan-ması için temiz ve düzenli tutulması gerektiğinden nadiren kullanılır. Hayalet’in Chipenden’daki evinde misafir oda-sı yoktu, çünkü insanları o evden uzak tutmaktan hoşla-nıyordu. İşte bu yüzden dört yol ağzındaki bodur söğüt ağaçlarının altına gidip zili çalarak beklemeleri gerekiyordu insanların. Buradaysa kurallar farklı olacağa benziyordu.

Çiftlikteyken bizim de misafir odamız yoktu; çünkü yedi çocuklu bir aile olarak çok kalabalıktık ve hepimiz çiftlik evinde yaşarken tüm odalara ihtiyacımız oluyordu. Zaten Eyalet’te doğup büyümemiş olan annem, misafir odalarının aptalca bir fikir olduğunu düşünür.

“Evin en güzel odası, hiç kullanılmayacaksa ne işe yarar ki?” derdi hep. “İnsanlar bizi olduğumuz gibi kabul etmeli.”

Hayalet’in misafir odası o kadar da şık değildi, ancak hurdası çıkmış şezlong da diğer iki koltuk kadar rahat

görünüyordu ve oda öyle güzel ısınmıştı ki oturur oturmaz gözlerimin kapanmaya başladığını hissettim. Kilometrelerce yol yürüdüğümüz, uzun bir gün olmuştu.

Esnememi zar zor bastırıysam da Hayalet'in gözünden kaçmadı. "Seninle bir Latince dersi daha yapacaktım ama bunun için uyanık bir zihne ihtiyacım var," dedi. "Akşam yemeği biter bitmez yatsan iyi olur; sabah erken kalkıp fiil çekimlerine çalışmalısın."

Başımı sallayarak onayladım.

"Bir şey daha," dedi ustam şöminenin yanındaki büfeyi açarak. Çıkarttığı büyükçe, kahverengi cam şişeyi görebilmem için yukarı kaldırdı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Omuz silktim, ama sonra şişenin etiketini görüp yüksek sesle okudum: "Bitki çayı."

"Şişelerin üzerindeki etiketlere asla güvenme," dedi Hayalet. "Her sabah bu sıvıdan bir bardağa yarım santim kadar koymamı istiyorum. Sonra bardağı sıcak suyla doldurup sıvıyı iyice karıştır ve Meg'e ver. Son damlasını içene kadar da yanından ayrılma. Biraz uzun sürebilir, çünkü yavaş yavaş içmeyi sever. Gün içindeki en önemli görevin bu olacak. Bunun ne olduğunu sorarsa, ona mutlaka, eklemelerinin esnek, kemiklerininse kuvvetli kalmasını sağlayan bitki çayı olduğunu söyle. Bu onu mutlu edecektir."

"Peki ya ne bu?" diye sordum.

Hayalet bir süre yanıt vermedi.

"Bildğin gibi Meg, bir lamia cadısı," dedi sonunda, "ama bu içecek ona kimliğini unutturuyor. Gerçekten kim

olduğunu anımsamak herkes için tehlikeli ve üzücü bir şeydir evlat ve umarım böyle bir şey asla başına gelmez. Meg'in kim olduğunu ve neler yapabileceğini anımsaması hepimiz için çok tehlikeli olur.”

“Bu yüzden mi onu Chipenden'dan uzakta bir kilerde tutuyorsunuz?”

“Evet, tedbirli olmak en iyisidir. Hem insanların onun burada olduğunu öğrenmemesi lazım. Bunu kimse anlamayacaktır. Kendisi anımsayamasa da bu civarda onun neler yapabileceğini anımsayan birkaç kişi var.”

“Ama yaz boyunca yemek yemeden nasıl yaşayabiliyor?”

“Vahşi lamia cadıları böcek, solucan ya da birkaç fareyi saymazsak yıllarca yemek yemeden yaşayabilir. Meg gibi evcilleşenler bile aylarca aç kalabilir. Üstelik iksir onu uyutmanın yanı sıra birçok besin de içeriyor. Yani bu durum Meg için hiçbir tehlike oluşturmuyor.

Her neyse evlat, onu seveceğine eminim. Çok yakında senin de göreceğin gibi mükemmel bir aşçı olmasının yanı sıra son derece düzenli ve temiz biridir. Tencere ve tavaları daima yeni gibi parlatıp dolaba alışkın olduğu düzende yerleştirir. Çatal bıçaklar için de aynısı geçerli. Çekmeceler hep düzenlidir; bıçaklar solda, çatallar sağda.”

Meg'in, evin bu darmadağın hali hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Belki de Hayalet onun için her şeyin temiz ve düzenli olmasını istiyordu.

“Pekâlâ evlat, yeterince konuştuk. Şimdi gidip nasıl olduğuna bir bakalım...”

Banyodan sonra Meg'in yüzüne capcanlı bir pembelik gelmişti. Çok daha genç ve güzel görünüyordu ve gümüş

rengi saçlarına rağmen Hayalet'in yarı yaşında olduğu düşünülebilirdi. Üzerinde tertemiz, sırt kısmında beyaz düğmeleri olan, gözleriyle aynı renkte, kahverengi bir el-bise vardı. İnanmak güç olsa da düğmeler sanki kemikten yapılmışa benziyordu! Bu düşünceden hoşlanmamıştım. Eğer gerçekten kemikten yapılmışlarsa bu kemikler nereden geliyordu?

Akşam yemeğini hazırlamamış olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Evde küflü bir ekmek parçasından başka yiyecek bir şey yokken nasıl yemek hazırlayabilirdi ki!

Bu yüzden Hayalet'in yolculuk için yanına aldığı peynirlerden artakalanlarla idare etmek zorunda kaldık. Bu soluk, sarı renkte lezzetli Eyalet peyniriydi, fakat üç kişinin dişinin kovuğuna bile gitmeyecek kadar azdı.

Üçümüz de fakir akşam yemeğimizi bir an önce bitirmemek için mutfak masasının etrafına dizilmiş yavaş yavaş çiğniyorduk. Pek fazla konuşmuyorduk; düşünebildiğim tek şey kahvaltıydı.

"Gün ağarır ağarmaz gidip haftalık erzakları alabilirim," diye önerdim Hayalet'e. "Adlington'a mı yoksa Blackrod'a mı gitmeliyim?"

"Her iki kasabadan da uzak dur evlat," diye yanıtladı Hayalet. "Özellikle de Blackrod'dan. Burada kaldığımız süre boyunca erzak almak gibi bir görevin olmayacak. Endişelenme. Tek ihtiyacın olan şey erkenden yatmak, o yüzden artık odana çıksan iyi olur. Senin odan evin ön tarafında. Git de güzel bir uyku çek. Meg'le benim konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Bana söyleneni yapıp doğruca yatağa gittim. Yeni odam Chipenden'dakinden çok daha büyük olmasına rağmen yine de yalnızca bir yatak, bir sandalye ve birkaç çekmeceli ufak bir şifoniyerden başka eşya yoktu. Evin arka cephesine bakıyor olsaydı, sarp kayalıktan başka bir şey göremezdim. Neyse ki ön cephedeydi ve sürme pencereyi açar açmaz aşağılarda yavaşça akmakta olan nehrin mırıltısıyla rüzgârın uğultusunu duyabiliyordum. Seyrekleşen bulutların arasından, vadiyi aydınlatan dolunayın gümüşü ışığı nehrin üzerine yansıyor. Soğuk, dondurucu bir gece olacaktı.

Çevreyi daha iyi görebilmek için pencereden başımı uzattım. Ay, tam karşıdaki tepenin üzerinde, koskocaman bir bilyeden farksızdı. Karşı kayalığın üzerinde, ay ışığında bir siluetin eğilip aşağıya baktığını gördüm. Aniden gözden kayboldu, ama kukuletası olduğunu görmüştüm!

Bir süre kayalığa bakmaya devam ettiysem de siluet tekrar görünmedi. Soğuk hava odaya dolmaya başlamıştı, pencereyi kapattım. Bu gördüğüm Morgan mıydı? Eğer öyleyse neden bizi gözetliyordu? Nehirden su alırken bizi izleyen de o muydu?

Üzerimi değişip yatağa girdim. Yorgun olmama rağmen bir türlü uyuyamıyordum. Eski ev gıcırdayıp duruyordu ve bir an yatağın ayakucundan bazı tıkırtılar gelir gibi oldu. Bu ses döşemelerin altında koşuşan farelerden geliyor olmalıydı, fakat yedinci oğlun yedinci oğlu olarak çok farklı şeyler de duyuyor olabilirdim.

Buna rağmen en sonunda uykuya dalabildim; ta ki gecenin bir yarısı aniden uyanana kadar. Öylece yatıp huzursuzca neden bu şekilde uyanıverdiğimi düşünüyordum. Etraf zifiri karanlıktı ve hiçbir şey göremesem de yolunda olmayan bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Bir ses çıkmıştı. Buna emindim.

Sesi yeniden duymak için fazla beklemem gerekmedi. İki farklı ses alçaktan başlayıp saniyeler geçtikçe yavaş yavaş yükseliyordu. Seslerden biri boğuk bir hırıltıya benziyordu, diğeryse çok daha alçak bir gümbürtüydü. Sanki birileri dağdan aşağıya koca koca kayalar yuvarlıyordu.

Ses, evin altından geliyor gibiydi ve öyle kuvvetlenmişti ki pencereler sallanıyor, duvarlar bile titriyordu. Korkmaya başlamıştım. Daha da kötüleşirse evin yıkılacağından endişe ediyordum. Neler olduğunu bilmiyordum, ama aklıma aniden bir şey geldi: Yoksa bir deprem, vadiyi evin tepesine mi yıkıyordu?

BÖLÜM 5

YERİN ALTINDAKİ

Eyalet'te nadiren deprem olurdu. Ve çok uzun yıllardır şiddetli bir deprem olmamıştı. Yine de ev öyle çok sallanıyordu ki endişelenmeye başlamıştım. Apar topar kıyafetlerimi giydim; çizmeleri ayağıma geçirdiğim gibi aşağıya indim.

İlk fark ettiğim şey kilerin kapısının açık olduğuydu. Alt kattan belli belirsiz sesler geliyordu. Birkaç basamak indim. Gumbürtü burada çok daha fazlaydı ve insandan çok hayvanı andıran tiz bir çığlık duydum.

Hemen ardındansa demir kapının kapanıp anahtar deliğinde kilidin döndüğünü duydum. Basamakların sonunda titrek bir mum ışığı görebiliyordum ve ayak sesleri yaklaşmaya başladı. Yaklaşan kim olduğunu düşünürken bir an için korktuysam da çok geçmeden Hayalet'i gördüm.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bu saatte neden hâlâ uyanıksın?" diye çıkıştı. "Hemen yatağına dön!"

"Bir çığlık duyduğumu sandım. Bu gürültü nedir? Deprem mi oluyor?"

"Hayır evlat, deprem değil. Endişelenmeni gerektirecek bir şey de yok! Şu anda senin sorularını yanıtlamaktan çok

daha önemli şeyler var. Birkaç dakikaya kalmaz ses kesilir. Şimdi odana dönsen iyi olur, sabah her şeyi anlatırım,” diyerek beni basamaklardan yukarı doğru ittirip kapıyı arkamdan kilitledi.

Ses tonundan konuyu uzatmanın anlamsız olduğunu anlamıştım. Bu yüzden odama çıktım, ama hâlâ evin neden sallandığını merak ediyordum.

Neyse ki ev yerle bir olmadı ve tıpkı Hayalet’in söylediği gibi her şey normale döndü. Yeniden uykuya dalabiliysem de şafaktan bir saat önce uyanıp mutfığa indim. Meg sallanır sandalyesinde uykudaydı. Onun bütün geceyi orada mı geçirdiğini yoksa sesler başlayınca mı odasından çıkıp geldiğini bilmiyordum. Tam olarak horlama denmese de nefes verirken ıslğa benzer bir ses çıkarıyordu.

Fazla gürültü yapmayıp onu uyandırmamaya gayret ederek ateşe biraz daha kömür attım. Çok geçmeden ateş harlandı. Ben de şöminenin yanındaki taburelerden birine oturup Latince fiillere çalışmaya başladım. Yanımda iki defter vardı. Biri Hayalet’in öcüler ve diğer hayaletlik işleleriyle ilgili anlattığı her şeyi içeriyordu; diğeriye Latince derslerim içindi.

Annem bana Yunanca öğrettiğinden vaktimi o dil için harcamama gerek yoktu. Fakat Latince başıma belaydı ve özellikle de fiiller çok sorun oluyordu. Hayalet’in kitaplarının çoğu Latince olduğundan bir an önce öğrenebilmem için çok çalışmalıydım.

Öncelikle Hayalet'in kafama kazıdığı ilk fiille başladım. Latince kelimeleri belirli bir düzen içinde öğrenmem gerektiğini söyledi. Bu önemli, çünkü söylemek istediğin şeye göre her kelimenin sonu farklı. Hayalet'in de söylediği gibi kelimeleri yüksek sesle tekrar etmek de işe yarıyordu. Meg'i uyandırmak istemediğimden fısıltıyla mırıldanıyordum.

"*Amo, amas, amat*" dedim defterime bakmadan. Bunları seviyorum, seviyorsun, seviyor (kişi ya da hayvan), anlamına geliyordu.

"Bir zamanlar ben de birini sevmiştim," diye bir ses geldi sallanır sandalyeden, "oysa şimdi kim olduğunu bile anımsamıyorum."

Öyle şaşırmıştım ki neredeyse defterimle birlikte yere yuvarlanacaktım. Meg bana değil, ateşe bakıyordu; yüzünde şaşkınlıkla karışık bir keder vardı.

"Günaydın Meg!" dedim zorla da olsa gülümseyerek. "Umarım iyi uyumuşsundur."

"Çok düşüncelisin Billy," diye yanıtladı Meg, "ama hiç iyi uyuyamadım. Çok gürültü vardı ve gece boyunca bir şey anımsamaya çalıştıysam da kafamın içinde kaçıp durdu. Çok hızlı ve kaygan bir düşünce, bir türlü yakalayamıyorum. Kolay pes etmem ama. Hatırlayana kadar burada, ateşin karşısında oturacağım."

Bunları duyunca paniğe kapıldım. Ya Meg kim olduğunu anımsarsa? Ya bir lamia cadısı olduğunun farkına varırsa?.. Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıyım.

"Endişelenme Meg," dedim, defterimi bırakıp ayağa kalkarak. "Sana içecek sıcak bir şeyler hazırlayayım."

Aceleyle bakır çaydanlığı suyla doldurup babamın deyişiyile ‘ateş altını ısıtsın’ diye şöminedeki kancaya astım. Sonra temiz bir bardak alıp misafir odasına geçtim. Büfeden kahverengi şişeyi alıp içindeki karışımdan bardağın dibine biraz boşalttım. O da bitince tekrar mutfığa geçip suyun kaynamasını bekledim, bardağı ağzına kadar doldurup Hayalet’in tembih ettiği gibi iyice karıştırdım.

“Bitki çayın hazır Meg. Eklemlerinin esnek, kemiklerinin kuvvetli olmasını sağlar.”

“Teşekkürler Billy,” dedi gülümseyerek. Bardağı alıp içine üfledikten sonra bakışlarını alevlerden ayırmadan yavaşça yudumlamaya başladı.

“Çok lezzetli,” dedi bir süre sonra. “Sen gerçekten nazik bir çocuksun. Bu tam da sabah sabah yaşlı kemiklerimi hareketlendirmek için gereken şeydi...”

Böyle söylemesi beni üzmüştü. Bir tarafım yaptığım şeyden hoşnut değildi. Neredeyse bütün gece uyumayıp bir şeyler anımsamaya çalışmıştı ve şimdi bu içecek hafızasını daha da kötüleştirecekti. Öne eğilmiş çayını yudumlarken dün gecedен beri aklımı kurcalayan bir şeye daha yakından bakmak için arkasına geçtim.

Elbisesinin boyun kısmından eteğine kadar uzanan on üç beyaz düğmeye dikkatlice baktım. Tamamen olmasa da yeterince emindim.

Düğmelerin her biri kemikten yapılmıştı. Meg, kemik büyüsü yapan bir cadı değil, Eyalet’e özgü olmayan bir lamia cadısıydı. Gelgelelim bu düğmeleri aklımdan çıkaramıyordum. Acaba geçmişte öldürdüğü kurbanlarına mı aittiler?

Ustelik tüm bu düğmelerin altında, elbisesinin içinde, sırtı boyunca uzanan yeşil pullar olduğunu biliyordum.

Çok geçmeden arka kapı çalındı. Rahatsız gecenin ardından ustam hâlâ uyuyor olduğu için kapıyı ben açtım.

Kafasında oldukça tuhaf, kulaklıklı, deri kasket olan bir adam duruyordu karşımda. Sağ elinde bir fener vardı; sol eliyle yön verdiği midillinin sırtına öyle fazla sayıda çuval yüklenmişti ki nasıl olup da bacaklarının iki büküm olmadığına şaşıp kalmıştım.

“Merhaba genç adam. Bay Gregory’nin siparişlerini getirdim,” diyerek gülümsedi. “Sen yeni çırak olmalısın. İyi çocuktu şu Billy. Başına gelenleri duyduğuma üzüldüm.”

“Adım Tom,” diyerek kendimi tanıttım.

“Pekâlâ Tom, nassın bakalım? Benim adım Shanks. Rica etsem ustana bir miktar ilave erzak getirdiğimi ve hava iyice kötüleşene kadar her hafta bunu ikiye katlayacağımı iletir misin? Kış zorlu olacağı benziyor ve kar yağmaya başladıktan sonra uzun bir süre buraya gelemeyebilirim.”

Başımı sallayarak gülümsedikten sonra yukarı baktım. Hava hâlâ karanlıktı, ama yavaş yavaş aydınlanan gökyüzünün batıdan gelen gri bulutlarla kaplı olduğunu görebiliyordum. Tam o sırada Meg, yanıma, kapı eşiğine geldi. Arkamda öylece duruyordu. Shanks’in onu gördüğüne şüphe yoktu, çünkü gözleri az daha yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşti ve hızlıca geriye doğru iki adım atarken az daha midilliyeye çarpacaktı.

Korkmuş olduğu çok açıktı, ancak Meg arkasını dönüp içeri gittikten sonra biraz sakinleşti. Ben de çuvalları

indirmesine yardımcı oldum. Biz çuvalı indirirken Hayalet gelip ona parasını ödedi.

Shanks gitmek üzere arkasına dönünce Hayalet peşinden gitti. Konuşmaya başladılar, ama söylediklerini tam olarak duyamayacak kadar uzaktaydım. Yine de Meg hakkında konuştuklarını biliyordum. İki kez adının telaffuz edildiğini duymuştum.

Shanks'in, "Bize bu konunun kapandığını söylemiştin!" dediğini açık seçik duydum. Hayalet'in buna yanıtıysa şöyle oldu: "Onu yeterince zararsız hale getirdim, endişelenecek bir şey yok. İşimi iyi bilirim, sen de kendi işine bak. Eğer başına bela açmak istemiyorsan bundan kimseye söz etmezsin!"

Ustam bana doğru yürürken pek mutlu görünmüyordu. "Meg'e bitki çayını verdin mi?" diye sordu şüpheli bir şekilde.

"Uyanır uyanmaz söylediğinizi harfiyen yaptım," diye yanıtladım.

"Dışarı çıktı mı?"

"Hayır, ama kapıya gelip arkamda durdu. Shanks onu görünce epey korkmuş gibiydi."

"Onu görmesi kötü olmuş," dedi Hayalet. "Genellikle başkalarına bu şekilde görünmez. En azından son yıllarda böyleydi. Belki de dozunu arttırmamız gerekiyor. Evlat, sana dün gece de bahsettiğim gibi Meg, Eyalet'te epey sorun yarattı. Halk ondan korkuyordu; hâlâ da korkuyor. Şimdiye kadar onun bir evde özgürce yaşadığından haberleri yoktu. Eğer bu duyulursa asla sonu gelmez. Buranın

halkı çok inatçıdır. Bir kez bir şey duymaya görsünler, kolay kolay vazgeçmezler. Ama Shanks ağzını sıkı tutacaktır. Ona epey para veriyorum.”

“Shanks bakkal mı?” diye sordum.

“Hayır evlat, o buranın marangozu ve cenaze levazımatçısı. Adlington’da yaşayıp buralara kadar gelmeye cesaret edebilen tek kişi o. Ben de ona getir götür yapması için para veriyorum.”

Çuvalları içeri taşıdıktan sonra Hayalet, içlerinde en büyük olanını açıp Meg’e kahvaltı için gerekenleri verdi.

Dana jambon, Hayalet’in evcil öcüsünün en özel kahvaltılarda hazırladığından bile daha güzeldi ve Meg yanında haşlanmış patates ve taze yumurtadan, peynirli omlet de yapmıştı. Yani Hayalet, Meg’in iyi bir aşçı olduğunu söylerken hiç de abartmamıştı. Aç kurtlar gibi kahvaltı ederken dün geceki tuhaf seslerin ne olduğunu sordum.

“Şimdilik endişe edecek bir şey değil,” diye yanıtladı Hayalet, patatesinden bir lokma daha alırken. “Bu ev ley hatları¹ üzerine inşa edildiğinden ara sıra bazı sorunlar olması normaldir. Kimi zaman binlerce kilometre ötedeki depremler, bir dizi ley hattında bozulmalara yol açabilir. Ve öcüler yıllardır mutlu bir şekilde yaşadıkları yerlerden ayrılmak zorunda kalabilir. Dün gece de altımızdan bir öcü geçti. Kilere inip her şeyin yolunda ve sağlam olup olmadığına bakmam gerekti.”

Chipenden'dayken Hayalet bana ley hatlarından bahsetmişti. Bunlar yerin altındaki güç hatlarıydı ve öcüler tarafından bir yerden bir yere hızlıca gidebilmek için bir tür yol gibi kullanılabiliyordu.

"Bu arada ileride sorunlar yaşayabileceğimiz anlamına da gelebilir," diye konuşmasına devam etti. "Öcüler yeni bir yerde yaşamaya başladıklarında çoğu zaman bazı oyunlar oynarlar; bunlar bazen tehlikeli olabilir. Bu da bizim çalışmamız gerekeceği anlamına gelir. Bu sözlerimi unutmaya evlat, bu hafta bitmeden bir öcüyle uğraşmak zorunda kalabiliriz."

Kahvaltıdan sonra Latince dersim için Hayalet'in çalışma odasına geçtik. Odada düz arkalıklı birkaç ahşap sandalye, büyükçe bir masa, üç ayaklı ahşap bir tabure ve bir sürü koyu renkli, yüksek kitaplık vardı. Tahta zemini çıplaktı. İçerisi serindi. Bir gece önceki ateşten geriye yalnızca şöminedeki küller kalmıştı.

"Otursana evlat. Sandalyeler serttir, ama çalışacak adamı rahat ettirmeye gelmez. Uyuyup kalmanı istemem," dedi Hayalet sert sert bakarak.

Etraftaki kitaplıkları inceledim. Pencereden sızan gri ışık ve birkaç mumla aydınlatılan oda oldukça loştu, bu nedenle o ana dek rafların boş olduğunu fark edememiştim.

"Kitaplar nerede?" diye sordum.

"Chipenden'da tabii ki de. Başka nerede olacaktı ki evlat? Bu soğuk ve nemli yerde kitap saklamak pek mantıklı değil. Kitaplar böyle ortamlardan hoşlanmaz, hayır. Yanımızda getirdiklerimizle idare etmemiz gerekiyor. Hem

kim bilir, belki buradayken biz de birkaç tane yazabiliriz. Kitapları sadece okuyup, yazma işini sürekli başkalarına bırakamazsın.”

Hayalet’in yanında epey kitap getirdiğini biliyordum, hatta bu yüzden çantası çok ağırlaşmıştı. Oysa ben defterlerimden başka bir şey getirmemiştim. Sonraki bir saat boyunca Latince fiil çekimleriyle cebelleştim. Oldukça zorlu bir çalışmaydı ve Hayalet ara verip dinlenmeyi önerdiğinde çok sevinmiştim. Ancak, dinlenmekten kastının ne olduğunu henüz bilmiyordum.

Ahşap tabureyi kapıya en yakın kitaplığın yanına sürükledi. Sonra tabureye çıkıp parmaklarıyla kitaplığın en üst rafını yoklamaya başladı.

Ciddi bir yüz ifadesiyle, “Pekâlâ evlat,” dedi elindeki anahtarı havaya kaldırarak. “Daha fazla erteleyemeyiz. Aşağı inip kilere bakalım. Ama önce gidip Meg’in nasıl olduğunu bir görelim. Onun aşağı indiğimizi bilmesini istemiyorum. Bu onu endişelendirebilir. O basamaklardan hiç mi hiç hoşlanmıyor!”

Bu sözler beni hem heyecanlandırmış hem de endişelendirmişti. Kiler basamaklarının ucunda ne olduğunu çok merak ediyordum, diğer taraftan aşağı inmenin pek hoş bir deneyim olmayacağını da biliyordum.

Meg hâlâ mutfaktaydı. Bulaşıkları yıkamış, ateşin önünde uyukluyordu.

“Şimdilik mutlu,” dedi Hayalet. “İksir hafızasını etkilediği kadar uykusunu da getiriyor.”

Taş basamaklardan aşağıya inmeden önce her ikimiz de birer mum yakmıştık. Hayalet önden gidiyordu. Bu kez

çevreme daha çok dikkat ederek evin alt kısmını da hafızama yerleştirmeye çalıştım. Şimdiye dek birçok kilere inmiştim ama bunun, içlerinde en korkunç ve tuhafı olacağını hissediyordum.

Hayalet demir kapıyı açtıktan sonra dönüp yavaşça omzuma vurdu. “Meg çalışma odama nadiren girer, ama her ne olursa olsun anahtarı ele geçirmesine asla izin verme.”

Hayalet’in kapıyı arkamızdan kilitlemesini izlerken başımı salladım. Sonra aşağıya baktım.

“Basamaklar neden bu kadar geniş?” diye sordum yeniden.

“Öyle olmalılar evlat. Bu basamaklardan birçok şey indirilip çıkarılıyor. Çalışanların geniş bir alana ihtiyaçları var.”

“Çalışanlar mı?”

“Demircilerle taş ustaları tabii ki de: İşimizi yaparken ihtiyaç duyduğumuz insanlar!”

Hemen önünde, merdivenleri inen Hayalet’in mum ışığında duvara yansıyan titrek gölgesini görebiliyordum ve çizmelerimizin taş basamaklarda çıkardığı gürültüye rağmen çok aşağılardan gelen belli belirsiz sesler duymaya başladım: Önce bir uğultu, sonra uzaktan gelen belli belirsiz bir öksürük sesi... Aşağıda kesinlikle biri ya da bir şey vardı!

Yerin altı, dört katlıydı. İlk iki katta kayaya gömülü bir kapıdan başka bir şey yoktu, ancak üçüncü kata geldiğimizde bir gün önce gördüğüm üç kapıyla karşılaştım.

“Ortakdağı, senin de bildiğin gibi ben yokken Meg’in yaşadığı yer,” dedi Hayalet.

Şimdiyse ona üst katta, Hayalet'inkine yakın bir oda verilmişti, herhalde Hayalet onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Tabii dün geceye bakılacak olursa, Meg ateşin yanındaki sallanan sandalyede uyumayı yeğliyordu.

"Diğerlerini pek fazla kullanmıyorum," diye devam etti Hayalet, "fakat hazırlıklar yapılırken cadıları kilitli tutmak için çok işe yarayabilirler."

"Yani çukur hazırlanırken mi?"

"Evet evlat, sen de fark etmişsindir ki burası Chipenden gibi değil. Bahçe gibi bir lüksüm olmadığından kilerle idare etmem gerekiyor..."

Dördüncü ve en alt katlar kilerdi. Henüz son köşeyi dönüp kileri görmeden duyduğum seslerden ötürü ellerim titreyince Hayalet'in taşıdığım mumun duvara yansıttığı gölgesi de dört dönmeye başlamıştı.

Fısıltılar, iniltiler ve en kötüsü de belli belirsiz eşelenme sesleri duyuyordum. Yedinci oğlun yedinci oğlu olduğumdan çoğu insanın duyamayacağı şeyler duyabiliyordum, ancak buna bir türlü alışamamıştım. Yalnızca bazı günler başkalarına göre daha cesur olduğumu söyleyebilirim. Hayalet oldukça sakın görünüyordu, ama tabii o tüm hayatı boyunca bu işi yapmıştı.

Kiler düşündüğümde çok daha büyüktü, hatta öyle büyüktü ki alanı, evin zemin katından daha büyük. Duvarların birinden su sızdığını ve hemen üstündeki alçak tavanın nemlenmiş olduğunu görünce nehrin kenarında mı yoksa hemen altında mı olduğumuzu merak ettim.

Tavanın kuru kalan kısmını kaplamış olan örümcek ağları öyle kalın ve karmaşıktı ki bir örümcek ordusu tarafından yapılmış olmalıydı. Ve eğer tüm bu ağları yalnızca birkaç örümcek ördüyse de onlarla karşılaşmak istemiyordum.

Yere bakmak zorunda kalacağım anı geciktirmek için sürekli olarak tavan ve duvarları inceliyordum. Fakat birkaç saniye sonra Hayalet'in bakışlarını üzerimde hissedince başka çarem kalmadığını anlayıp kendimi aşağıya bakmaya zorladım.

Hayalet'in Chipenden'daki bahçelerinden ikisinde neler olduğunu biliyordum. Bunun da farksız olacağını sanıyordum, ama oradaki mezar ve çukurlar ara sıra güneşin ışıyarak toprağı gölgelendirdiği ağaçların arasına dağılmışken burada, dört duvar ve alçak, örümcek ağlarıyla çevrili tavanın arasında kendimi kapana kısıtılmış gibi hissediyordum.

Her biri mezar taşlarıyla işaretlenmiş toplam dokuz cadı mezarı vardı, hemen önlerindeyse daha ufak taşlarla çevrili iki metre yüksekliğinde bir toprak yığını. Bu taşlara, toprağı çevreleyen on üç kalın demir çubuk cıvatalarla tutturulmuştu. Bu çubukların amacı ölü cadıların toprağı eşeleyerek dışarı çıkmalarına engel olmaktı.

Kilerin duvarlarından birine boylu boyunca çok daha ağır, büyük taşlar yerleştirilmişti. Bunlardan üç tane vardı ve her biri taş ustası tarafından aynı şekilde işaretlenmişti:

 I
Gregory

Yunan alfabesindeki beta harfi, bu işaretlerden anlayanlara burada öcülerin tutulduğunu ifade ediyordu. Sağ alt köşedeki Latin rakamlarıyla yazılmış “I” ise bu öcülerin birinci derece, yani göz açıp kapayıncaya kadar insan öldürebilecek kadar tehlikeli olduklarını belirtiyordu. Bunlar daha önce görmediğim şeyler değildi ve Hayalet işinde iyi olduğundan buradaki öcülerden korkmamızı gerektirecek bir durum yoktu.

“Aşağıda iki canlı cadı da var,” dedi Hayalet, “işte ilki,” diyerek yüzeye çıkmasını engellemek için on üç demir çubukla çevrelenmiş karanlık, kare şeklinde bir çukuru işaret etti. “Köşedeki taş a baksana.”

İşte o an gözüme daha önce Chipenden’da dahi fark etmediğim bir şey takıldı. Hayalet daha iyi görebilmem için elindeki mumu yaklaştırdı. Öcü taşlarındakilerden çok daha ufak bir işaretin altında cadının ismi yazılıydı:

Gregory
Bessy Hill

“Bu işaret, Yunan alfabesindeki sigma, çünkü cadıları, sihirbaz anlamında kullanılan ‘S’ harfi altında sınıflandırırız. O kadar çok sayıda farklı türleri vardır ki tam olarak sınıflandırabilmek çok güçtür,” dedi Hayalet. “Cadıların karakter yapıları zaman içinde öcülerinkinden bile daha fazla değişebilir. Bu nedenle geçmişlerine atıfta bulunulması gerekir. Bağlı ya da serbest olan her birinin geçmişçi Chipenden’daki kütüphanede kayıtlıdır.”

Bunun Meg için geçerli olmadığını biliyordum. Hayalet’in kütüphanesinde onunla ilgili çok az şey kayıtlıydı, fakat yine de sesimi çıkarmadım. Bir anda çukurun karanlığından belli belirsiz bir hareketlenme duyup geriledim.

“Bessy birinci derece bir cadı mı?” diye endişeli bir şekilde sordum, çünkü onların insanları öldürebilecek kadar tehlikeli olduklarını biliyordum. “Kayanın üzerinde bu işaretlenmemiş...”

“Kilerdeki cadılarla öcülerin hepsi birinci derecedir,” diye yanıtladı Hayalet. “Hepsini ben bağladığımdan taş ustasının her biri için aynı işareti kazılamakla uğraşmasına gerek yoktu. Korkacak bir şey yok evlat. Yaşlı Bessy uzun süredir burada yatıyor. Onu rahatsız ettik ve uykusunda hareket etmiş olmalı, hepsi bu. Şimdi gelip şuraya baksana...”

Bu da ilkinden farksız bir cadı çukuruydu, fakat aniden soğuktan titremeye başladım. Bu çukurda her ne varsa, nemli ve soğuk toprakta uyurken biraz rahat edebilmek için sağa sola dönen Bessy’den çok daha tehlikeli olduğunu hissediyordum.

“Daha yakından bakabilirsin evlat. Böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu iyice görmüş olursun. Mumu yaklaştı-
tırıp bak, ama dikkat et de ayakların fazla yaklaşmasın!”

Her ne kadar bunu yapmak istemesem de Hayalet’in sesi oldukça sertti. Yani bu bir emirdi. Çukura bakmak eğitimi-
min bir parçası olduğundan başka seçeneğim yoktu.

Ayaklarımı demir çubuklara yaklaştırmamaya özen gös-
tererek yavaşça öne eğildim, mumu havaya kaldırıp titrek
sarı ışığının yardımıyla çukurun karanlığına baktım. Tam
o anda aşağıdan bir ses geldi ve ne olduğunu anlayamadı-
ğım bir şey hızla hareket ederek karanlık köşelerden birine
saklanıverdi. Sesi, sanki bir anda çukurun duvarından tır-
manıp dışarı çıkıverecekmiş gibi canlı geliyordu!

“Mumu çubukların üzerinden tutup iyice bak!” diye
emretti Hayalet.

Söylediğini yapıp kolumu öne doğru uzattım. Başlan-
gıçta yalnızca vahşice bana bakan iki iri göz görebildim.
Daha dikkatli bakınca karman çorman olmuş kalın telli,
kirli saçların çevrelediği kara kuru bir yüzle üzeri pullarla
kaplı kısa bir vücut seçebildim. Koldan çok bacağa benze-
yen dört tane uzvu vardı ve her birinin ucunda uzun, kes-
kin pençelerle sonlanan iri eller olduğunu gördüm.

İrkildim ve ellerim öyle şiddetli titremeye başladı ki ne-
redeyse mumu demir çubukların arasından aşağıya düşü-
recektim. Hızlıca gerilerken sendeleyince Hayalet omzum-
dan yakalayiverdi.

“Pek hoş bir görüntü değil ha evlat,” diyerek başını iki
yana salladı. “Bu bir lamia cadısı. Yirmi yıl kadar önce onu

buraya kapattığımda insana benziyordu. Şimdi yine vahşileşti. Bir lamia cadısını çukura kapatırsan işte böyle olur. İnsanlardan uzaklaştıkça değişime uğrar. Ve bunca yıl sonra bile hâlâ çok güçlü. İşte basamaklardaki demir kapı bu yüzden var. Çukurdan kaçmayı başarabilse bile kapı onu bir süre yavaşlatacaktır.

Hepsi bu kadar da değil evlat. Sıradan bir cadı çukuru onun için yeterli olmaz. Bu çukurun kenarlarında ve tabanında da toprağa gömülü demir çubuklar var. Yani tam anlamıyla bir kafesin içinde. Kafesin dışında da tuz ve demir katmanı var. Şu gördüğün pençeli dört eliyle toprağı çok hızlı eşebilir. Onu durdurmanın tek yolu bu! Her neyse, onun kim olduğunu biliyor musun?"

Bu tuhaf bir soruydu. Aşağı bakıp kayanın üstünde yazılı ismi okudum:

Gregory

Marcia Skeston

Hayalet, jetonum düşerken yüzümün aldığı ifadeyi görmüş olmalıydı; çünkü başımı kaldırdığımda gülümsüyordu. "Evet evlat. Bu Meg'in kız kardeşi..."

"Meg onun burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

“Bir zamanlar biliyordum evlat, fakat şimdi anımsamıyor. Ve bizim de böyle kalmasını sağlamamız gerekiyor. Şimdi buraya gel, sana başka bir şey daha göstereceğim.”

Kayaların arasından geçerek kilerdeki en kuru yer olan karşı köşeye yürüdü; burada tavanda hemen hiç örümcek ağı yoktu. Kullanıma hazır, açık bir çukurdu ve kapağı da hemen yanında kapatılmayı bekliyordu.

İşte o an bir cadı çukurunun kapağının nasıl yapılması gerektiğini gördüm. Dıştaki kayalar bir kare oluşturacak şekilde birbirine çimentolanmıştı ve sağlamlaştırmak için de uçtan uca uzun cıvatalar takılıydı. On üç demir çubuk da aynı zamanda birer cıvataydı ve vidalar kullanılarak kayaya tutturulmuşlardı. Yapı gayet zekice tasarlanmıştı ve bunu yapmak için, taş ustasıyla demircinin çok becerikli olmaları gerekliydi.

Bir anda gördüklerim karşısında ağzım açılıp uzun bir süre de öyle kaldığından Hayalet bunu fark etti. Bu kez işaret yoktu, gelgelelim bize en yakın köşe taşının üzerine bir isim kazılıydı:

Meg Skeeton

“Sence hangisi daha iyi bir yol evlat?” diye sordu Hayalet. “Bitki çayı mı, yoksa bu mu? Çünkü birinden biri olmak zorunda.”

“Bitki çayı,” dedim neredeyse fısıltıyla.

“Doğru. İşte şimdi neden her sabah ona çayını vermeyi unutmaman gerektiğini biliyorsun. Eğer unutursan her şeyi anımsamaya başlar ve onu buraya kapatmayı hiç istemiyorum.”

O an aklıma takılan bir soru vardı ancak Hayalet'in buna sinirleneceğini bildiğimden sormadım. Neden cadılardan biri için iyi olan bir şeyin diğerleri için de iyi olmadığını merak ediyordum. Yine de söylenmeye pek hakkım yoktu. Alice'in bir keresinde karanlığa ne kadar yaklaştığını asla unutamayacaktım. O kadar çok yaklaşmıştı ki Hayalet en iyi çözümün onu bir çukura kapatmak olduğunu düşünmüştü. Bundan vazgeçmesinin tek nedeniyse ona Meg'i anımsatmamdı.

O gece uyumakta güçlük çektim. Gördüklerim ve nasıl bir yerde yaşadığımın farkına varmış olmak sürekli aklımı kurcalıyordu. Oldukça korkutucu şeylerle karşılaşmıştım; ama kilerinde cadı mezarları, tutsak öcüler ve canlı cadılar olan bir evde yaşamak uyumamı zorlaştırıyordu. En sonunda sessizce aşağı inmeye karar verdim. Defterlerimi mutfakta bırakmıştım ve Latince notlarıma göz atmak istiyordum. Yarım saat boyunca sıkıcı fiil çekimlerine bakmanın kolayca uyumamı sağlayacağına emindim.

Basamaklardan henüz inmemiştim ki şaşırtıcı bazı sesler duydum. Mutfakta sessizce ağlayan biri vardı ve Hayalet'in fısıltıyla konuştuğunu duyabiliyordum. Mutfak kapısına gelince içeri girmedim; kapı aralıktı ve gördüklerim donup kalmama yetmişti.

Meg ateşin yanındaki sallanan sandalyesinde oturuyordu. Başını ellerinin arasına almış, omuzlarını titrete titrete ağlıyordu. Hayalet ise üzerine doğru eğilmiş, saçlarını okşayarak usulca konuşuyordu. Mum ışığının aydınlatığı,

hafifçe bana dönük olan yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Yüzünde, abim Jack'in karısı Ellie'ye baktığında o kocaman, pürüzlü yüzünde oluşan yumuşak ifadeye benzer bir ifade vardı.

Ben şaşkınlık içinde onları izlerken ustamın sol gözünden bir damla yaş süzülüverdi.

Daha fazla gözetlemiş olmamak için yatağıma geri döndüm.

BÖLÜM 6

KIRLI İŞ

Günler giderek bir düzene oturmaya başladı.

Sabahları alt kattaki şömineleri yakıp nehirden su getirmek benim görevimdi. İki günde bir evin nemlenmesini engellemek için tüm şömineleri yakmam gerekiyordu. Yatak odalarındaki şömineleri hazırlarken pencereleri on dakika kadar açık tutup odaları havalandırmam söylenmişti. Önce tüm şömineleri temizlemem gerekiyordu ve bunu yaparken merdivenlerden öyle çok inip çıkıyordum ki işi tamamladığımda rahatlıyordum. En kötüsü de, elbette ki çatı katındakiydi ve bacaklarım çok yorulmasın diye önce oradan başlardım.

Çatı katındaki oda gerçekten de çok büyüktü, hatta genişliğiyle evin en büyük odasıydı. Yalnızca tek penceresi vardı ve o da çatıya açılmış kocaman bir tepe penceresiydi. Odada, kilitli tutulan büyükçe bir maun yazı masası dışında hiçbir eşya yoktu. Kilidini çevreleyen pirinç levhanın üzerine, iç içe geçmiş dairelerin arasında duran bir

pentagram¹ işlenmişti. Pentagramların kötü ruh çağıran büyücüler tarafından koruma amaçlı kullanıldığını bildiğimden, levhanın üzerinde neden böyle bir şekil olduğunu merak ettim.

Masa çok pahalı görünüyordu. İçinde ne olduğunu ve Hayalet'in onu neden daha çok işe yarayacağı, üstelik yakışacağı bir yer olan çalışma odasına götürmediğini merak ediyordum. Ona bu çalışma masasıyla ilgili soru sorma fırsatım olmadı hiç. Nihayet bunun hakkında konuştuğumuzda ise artık çok geçti.

Çatı katındaki odayı havalandırdıktan sonra kat kat inmeye başladım. Çatı katının hemen altındaki üç yatak odasından hiçbirisi döşeli değildi. Evin ön kısmında iki, arka kısmındaysa bir oda daha vardı. İçlerinde en kötü ve karanlık olanı arka odaydı, çünkü kayalığa bakan tek bir penceresi vardı. Pencereyi açıp dışarı bakarken kayalığın neredeyse elimi uzatıp dokunabileceğim kadar yakında olduğunu fark ettim. Kayalığın üzerinde, yukarı doğru uzanan bir patikanın olduğu düz bir çıkıntı vardı. Pencereden bu çıkıntının üzerine çıkabilirdim. Tabii bunu deneyecek kadar aptal değildim! Ayağım kaydı mı aşağı düşüp beynimi patlatabilirdim.

Şömineleri yaktıktan sonra Meg'e bitki çayını veriyor, sonra Chipenden'dakinden çok daha geç bir saatte ettiğimiz kahvaltıya kadar Latince çalışıyordum. Kahvaltının ardından günün büyük kısmını derslerle geçirsek de

1 Pentagram, Yunancada beş çizgili anlamına gelen pentagrammon kelimesinden türemiş 'beş köşeli yıldız' demektir. Cadılar tarafından oldukça kutsal olan bu sembol 5 elementin bileşimini ve uyumunu göstermektedir. (Ç. N.)

akşamüzerleri genellikle Hayalet'le birlikte kısa bir yürüyüş yapar, yirmi dakika kadar süren bu yürüyüş boyunca bayır aşağı inip vadinin daha alçaktaki tepelere doğru genişlediği yere giderdik. Her ne kadar şöminelerle uğraşmak gayet yorucu olsa da Chipenden'da çok daha fazla egzersiz yaptığımdan kendimi giderek rahatsız hissetmeye başladım. Hava her sabah daha da soğumuş gibi geliyordu ve Hayalet yılın ilk karının çok yakında yağacağını söyledi.

Bir sabah ustam, çilingir olan erkek kardeşi Andrew'u ziyaret etmek üzere Adlington'a gitti. Onunla birlikte gitmek istediğimi söylediğimde bunu kabul etmedi.

"Hayır evlat, birilerinin Meg'e göz kulak olması gerekiyor. Hem Andrew'la konuşmam gereken şeyler var. Özel, ailevi şeyler. Ona olup bitenleri anlatmam gerek..."

Hayalet'in Priesttown'da Sorgulayıcı tarafından yakılmak üzere oluşu dâhil başımızdan geçen her şeyi kastettiğini tahmin etmiştim. Chipenden'a döndükten sonra Hayalet, güvende olduğumuzu bildirmek üzere Adlington'a bir mektup göndermişti ve muhtemelen şimdi de detayları anlatmak istiyordu.

Böyle arkada bırakılmış olmak beni çok büyük hayal kırıklığına uğratmıştı –Alice'in nasıl olduğunu öğrenmek için can atıyordum– fakat başka çarem yoktu. Bitki çayına rağmen Meg'in göz önünden ayrılmaması gerekiyordu. Hayalet, özellikle onun evden çıkıp öylece yürüyüp gitmesinden endişelendiği için sürekli olarak bütün kapıların kilitli olduğundan emin olmam gerekiyordu. Yine de Meg'in yaptığı, tamamen beklenmeyen bir şeydi...

Akşam iyice yaklaşırken Hayalet'in çalışma odasında ders çalışıyordum. Her on beş dakikada bir gidip Meg'in durumunu kontrol ediyordum. Çoğunlukla onu ateşin önünde uyuklarken ya da akşam yemeği için sebze ayıklarken buluyordum. Ancak bu kez gittiğimde onu yerinde göremedim.

Hemen kapıları kontrol ettim, her ikisi de kilitliydi. Misafir odasına da baktıktan sonra üst kata çıktım. Onu odasında bulmayı bekliyordum. Gelgelelim ne kadar çalışsam da bir yanıt alamayıp kapıyı açtım. Oda boştu.

Üst katlara çıktıkça kendimi daha kötü hissetmeye başladım. Çatı katının da boş olduğunu görünce paniğe kapıldım. Fakat sonra derin bir nefes aldım. '*Düşün*' dedim kendi kendime. '*Meg başka nerede olabilir?*'

Olabileceği başka *tek* bir yer vardı: kilere inen merdivenler. Bu, bana pek mümkün gözükmüyordu. Ne de olsa Hayalet oraya inme düşüncesinin bile Meg'i endişelendirmeye yettiğini söylemişti. Önce Hayalet'in çalışma odasına gidip taburenin üzerine çıkarak kitaplığın üst rafını kontrol ettim. Ben farkına varmadan anahtarı almış olması mümkün değildi, ama yine de emin olmak istedim. Anahtar hâlâ oradaydı. Rahat bir nefes aldım, sonra bir mum yakıp merdivenlerden aşağıya indim.

Demir kapının sesini, daha merdivenleri inerken duya-biliyordum. Gürültülü bir şekilde çarpıp durdukça tüm ev titriyordu. Meg'i orada bulacağımı düşünmesem kilerden gelen bir yaratığın yukarı çıkmaya çalıştığını zannedebilirdim.

Ama bu sesleri çıkaran Meg'di. Demir çubuklara sıkıca tutunmuş, ağlıyordu. Mum ışığında kapıyı sarsmaya çalıştığını görebiliyordum. Ve kapıya uyguladığı kuvvetten ne kadar güçlü olduğunu kestirebiliyordum.

"Hadi Meg," dedim usulca, "yukarı çıkalım. Burası soğuk ve esintili. Dikkatli olmazsan hastalanabilirsin."

"Ama burada biri var Billy. Aşağıda yardıma ihtiyacı olan biri var."

"Aşağıda kimse yok," diye yalan söyledim. Vahşi bir lamia cadısı olan kız kardeşi Marcia aşağıda bir çukura kapatılmıştı. Yoksa Meg anımsamaya mı başlıyordu?

"Ama ben olduğuna eminim Billy. Adını anımsayamasam da aşağıda olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Lütfen kapıyı açıp bana yardım et. Gidip bir bakmama izin ver. Hatta neden sen de mumunu alıp benimle gelmiyorsun?"

"Yapamam Meg. Ben de bu kapının anahtarı yok ki. Hadi gel lütfen. Mutfığa geri dönelim..."

"John anahtarın yerini bilir mi?" diye sordu Meg.

"Herhalde biliyordur. Neden eve döndüğünde ona sormuyoruz?"

"Evet Billy, bu iyi bir fikir. Öyle yapalım!"

Meg gözyaşları içinde gülümseyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Onu mutfığa götürüp ateşin yanındaki sallanan sandalyesine oturttum.

"Sen burada oturup biraz ısın Meg. Ben de gidip sana bir fincan daha bitki çayı hazırlayayım. O soğuk, nemli yerden sonra iyi gelecektir..."

Meg günlük dozunu içtiğinden onu hasta etmemek için lincana iksirden çok az bir miktar koyup üzerini sıcak suyla tamamladım. Teşekkür edip bir çırpıda içiverdi. Hayalet eve döndüğünde çoktan uykuya dalmıştı bile.

Olanları anlattığımda Hayalet başını iki yana salladı. “Bu hiç hoşuma gitmedi evlat! Bugünden itibaren sabah dozun şimdiki dozun yarısı kadar arttırmanı istiyorum. Aslında bunu yapmak istemiyorum, fakat başka seçeneğim yok.”

Gerçekten de yüzünden düşen bin parçaydı. Onu hiç bu kadar asık suratlı görmemiştim. Ama çok geçmeden bunun nedeninin yalnızca Meg olmadığını anladım.

“Kötü haberlerim var evlat,” dedi yorgun bir şekilde mutfak şöminesinin yanındaki koltuğa gömülürken. “Emily Burns vefat etmiş. Hem de bir aydan fazla olmuş.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Emily ile beraberliğinden bu yana çok uzun yıllar geçmişti. Daha sonrasındaysa hayatına Meg girmişti. Neden bu kadar üzülüyordu ki?”

“Çok üzüldüm,” dedim, pek inandırıcı olmayan bir ses tonuyla.

“Benim kadar değil evlat,” dedi Hayalet sertçe. “Emily iyi bir kadındı. Zorlu bir yaşamı olduysa da hep elinden gelenin en iyisini yapmaya çabaladı. Dünya onsuz çok daha kötü bir yer olacak! Kimi zaman, iyiler öldüğünde o zamana dek bastırılan kötülükler bir anda zincirlerinden boşanıverir!”

Bu anlaşılmaz cümlelerle ne demek istediğini soracağım ki Meg kıpırdanmaya başlayıp gözlerini açınca sustuk ve o da Emily'den bir daha bahsetmedi.

Geldiğimizin sekizinci günü sabah kahvaltısında Hayalet tabağındakileri bitirip Meg'e aşçılığı için iltifat ettikten sonra bana döndü.

"Pekâlâ evlat, sanırım gidip kızın nasıl olduğunu görme vaktin geldi. Yolu bulabilir misin?"

Otuz iki dişimi göstermeden, hafifçe gülümsemeye çalışarak başımı evet dercesine salladım. On dakika sonra masmavi gökyüzünün altında vadiden aşağıya inmeye başlamıştım bile. Adlington'ın kuzeyine, Alice'in yaşadığı Moor View Çiftliği'ne doğru yola koyuldum.

Hayalet, kış evine gitmeye karar verdiğinde havaların birdenbire kötüleşeceğini sanmıştım ve gerçekten de o günden bu yana giderek daha da soğumuştur. Gelgelelim bugün her şey çok daha iyi görünüyordu. Soğuk, ayazlı bir sabah olmasına rağmen hava açık olduğundan kilometrelerce öteyi bile rahatlıkla görebiliyordum.

Alice, tepeden aşağıya indiğimi görmüş olmalıydı; çünkü çiftliğin bahçesinden çıkıp beni karşılamaya gelmişti. Çiftliğin sınırında ufak bir orman vardı ve beni orada, ağaçların gölgesinde bekliyordu. Çok sıkıntılı göründüğünden daha konuşmaya başlamadan yeni evinde pek de mutlu olmadığını anlamıştım.

"Bu haksızlık Tom. Yaşlı Gregory kalmam için bana daha kötü bir yer bulamazdı! Hurstlerin yanında kalmak hiç eğlenceli değil!"

"Sahiden o kadar kötü mü Alice?"

"Pendle'da kalmayı bile yeğlerim, gerisini sen düşün artık."

Pendle, Alice'in ailesindeki cadıların çoğunun yaşadığı yerdi. Oradan nefret ediyordu, çünkü ona hep çok kötü davranmışlardı.

"Sana kötü mü davranıyorlar Alice?" diye sordum endişelenerek.

Alice başını iki yana salladı. "Daha bir fiske bile vurmadılar. Ama benimle neredeyse hiç konuşmuyorlar. Ve neden bu kadar sessiz ve mutsuz olduklarını anlamam fazla uzun sürmedi. Bunun nedeni şu oğulları; hani adı Morgan olan. Yaşlı Gregory'nin hakkında sorular sorduğu. Çok gaddar ve acımasız biri. Beş para etmezinki. Hangi çocuk kendi öz babasına el kaldırıp annesini ağlatana kadar bağırır? Onlara anne baba bile demiyor. Oğullarından duydukları en güzel kelimeler 'Yaşlı Adam' ve 'Yaşlı Kadın'. Üstelik ondan korkuyorlar da ve Yaşlı Gregory'ye yalan söylediler; çünkü Morgan sık sık ziyarete geliyor. O geleceği zaman çok korkuyorlar. Benimle hiç ilgisi yok, ama buna daha fazla dayanamayacağım. Gerekirse, öyle ya da böyle onu yola getireceğim."

"Henüz bir şey yapma. Önce Hayalet'le bir konuşayım."

"Koşa koşu yardıma geleceğini sanma. Bahse girerim Yaşlı Gregory bunu bilerek yapmıştır. Şu oğulları var ya, cinsin teki. Cübbe giyip kukuleta takıyor, üstüne üstlük bir de asa taşıyor! Herhalde ondan, bana göz kulak olmasını istemiştir."

"O bir Hayalet değil Alice."

"Başka ne olabilir ki?"

"Hayalet'in başarısız olmuş çıraqlarından biri ve araları da hiç iyi değil. Chipenden'daki son gece getirdiğim

mektubu ve Hayalet'in nasıl sinirlendiğini anımsıyor musun? Sana anlatmaya fırsatım olmadı ama o mektup Morgan'dan geliyordu. Hayalet'i tehdit ediyor. Ustamda ona ait bir şey olduğunu söyledi."

"Neyse ne, sahiden de kötü biri," diye devam etti Alice. "Yalnızca evi ziyaret etmekle kalmıyor. Bazı geceler aşağı, göle gidiyor. Dün gece onu izledim. Tam kıyıda durup suya bakıyor. Ara sıra biriyle konuşurmuşçasına dudakları hareket ediyor. Kız kardeşi gölde boğulmamış mıydı? Bahse girerim onun ruhuyla konuşuyordur. Kız kardeşini o boğmuşsa hiç şaşımam!"

"Babasına da vuruyor öyle mi?" diye sordum. Beni en çok şaşırtan bu olmuştu. Kendi babamı anımsadım ve boğazım düğümleniverdi. İnsan öz babasına nasıl el kaldırabilirdi ki?

Alice başıyla onayladı. "Buraya geldim geleli iki kez kavgaya ettiler. Hem de ne kavgalar. İlkinde yaşlı Bay Hurst onu evden atmaya kalkınca birbirlerine girdiler. Morgan çok daha genç ve kuvvetli, kimin üstün geldiğini tahmin edebilirsiniz. İkincisindeyse babasını üst kata sürükleyip odasına kilitledi. Yaşlı adam ağlamaya başladı. Bu hiç hoşuma gitmedi. Pendle'da kendi ailemle yaşadığım günleri anımsadım. Belki Yaşlı Gregory'ye burada ortamın ne kadar kötü olduğunu anlattıysan gelip sizinle kalmama izin verir."

"Anglezarke'ın da pek hoşuna gideceğini sanmam. Kiler çukur dolu, iki de canlı cadı var ve bunlardan biri Meg'in kız kardeşi olan vahşi bir lamia. Çukurunda debelenip

durmasını izlemek çok korkutucu. Ama en çok Meg'e üzü-
lüyorum. Onun hakkında yanılmamışsın. Evde Hayalet'le
birlikte yaşıyor, fakat Hayalet kim olduğunu anımsamasın
diye onu bir iksirle uyutuyor. Yılın yarısından çoğunu alt
katta, kilere yakın bir odada geçiriyor. Ama Hayalet'in baş-
ka seçeneği yok. Ya böyle olacak ya da onu bir çukura ka-
patacak."

"Cadıları çukurda tutmak doğru değil. Bundan hiçbir
zaman hoşlanmadım. Ancak yine de Morgan'ı görmektense
orada sizinle olmayı tercih ederim. Kendimi çok yalnız his-
sediyorum Tom. Seni özlüyorum!"

"Ben de seni özlüyorum Alice, ama şu an için elimden
hiçbir şey gelmiyor. Tabii söylediklerini Hayalet'e anlatıp
bizimle kalıp kalamayacağını tekrar soracağım. Elimden
geleni yapacağıma söz veriyorum. Neyse, Morgan orada mı
şimdi?" diye sordum başımla çiftliği işaret ederek.

Alice başını iki yana salladı. "Dünden beri görmedim.
Yakında gelir ama."

Daha fazla konuşamadık; çünkü çiftçinin karısı Bayan
Hurst, arka kapıya kadar gelip çağırınca Alice'in gitmesi
gerekti.

Suratını asıp gökyüzüne baktı.

"Çok yakında tekrar seni görmeye geleceğim!" dedim
gitmek üzere arkamı dönerken.

"Lütfen gel Tom. Ama yaşlı Gregory'ye sormayı da
unutma lütfen!"

Hayalet'in evine hemen dönmedim. Fundalığa, rüzgârın
zihnimdeki örümcek ağlarını önüne katıp uzaklaştırabilece-
ği yere kadar tırmandım. İlk izlenimim fundalığın zirvesinin

oldukça düz olduğuydu ve manzarası da Chipenden'daki tepe kadar güzel değildi. Tam aşağıda kalan kırsal bölge de Chipenden'daki kadar etkileyici değildi.

Yine de güneyde, doğuda ve Anglezarke'in ötesinde daha yüksek tepelerle fundalıklar bile vardı. Tam güneyde Kış Tepesi ve Rivington, daha ötede Smithhills, doğudaysa Turton ve Darwen fundalıkları. Tüm bunları biliyordum; çünkü yola çıkmadan önce Hayalet'in haritalarını incelemiştim, tabii sonrasinda bulduğum gibi katlamaya özen göstererek. Bu nedenle bölgenin yerleşimi hakkında bilgi sahibiydim. Keşfedilecek çok şey vardı. Kış iyice bastırmadan böyle bir keşif turuna çıkabilmek için Hayalet'ten izin istemeye karar verdim. Bunu kabul edeceğini düşünüyordum, çünkü hayaletlerin işlerinin bir parçası da hızlı hareket edip yardım isteyenlere kolayca ulaşabilmek için Eyalet'i coğrafi olarak çok iyi tanımaktır.

Biraz daha ilerleyince uzakta, fundalığın tam tepesinde kubbeyi andıran bir yükselti gördüm. Oldukça yapay bir görünümü olduğundan bunun bir höyük, yani eski bir kabile reisi için hazırlanmış bir gömü yeri olduğunu düşündüm. Tam arkamı dönüp uzaklaşmak üzereydim ki tepenin üzerinde bir siluet belirdi. Sol elinde asası, üzerindeyse kukuletasını öne çektiği bir cübbe vardı. Bu Morgan olmalıydı!

Höyüğün üzerinde ortaya çıkışı öylesine ani olmuştu ki sanki yoktan var olmuş gibiydi. Ancak mantığım, tepenin öte tarafından tırmanmış olması gerektiğini söylüyordu.

Peki ama ne yapıyordu? Bunu kestiremiyordum. Bir tür dansa benziyordu. Sağa sola atlayarak kollarını savuruyordu.

Sonra, aniden öfkeli bir kükremeye esasını yere sapladı. Hiddetlenmişti. Ama neden?

Çok geçmeden doğu yönünden gelen bir sis onu çevreledi, ben de yürümeye devam ettim. Onunla karşılaşmayı kesinlikle istemiyordum. Özellikle de şu anki ruh halindeyken!

Bu olayın ardından orada çok kalmadım. Hem zaten uygun bir saatte dönersem Hayalet çok yakında Alice'i tekrar ziyaret etmeme izin verebilirdi. Üstelik geri dönüp ona öğrendiklerimi anlatmak da istiyordum.

Öğle yemeğinin ardından ustama Morgan'ı gördüğümü ve Alice'in onunla ilgili söylediklerini anlattım.

Hayalet sakalını kaşıyıp göğüs geçirdi. "Kız haklı. Morgan gerçekten beş para etmezinki, bu kesin. Hayalet gibi giyiniyor ve bazı ahmaklar ona inanıyor. Fakat mesleğimizde ustalaşabilmek için yeterli disipline sahip değildi. Üstüne üstlük tembeldi ve işlerin kolayına kaçmayı sevdi. Yanımdan ayrılalı neredeyse on sekiz yıl oldu, bunca zamandır da hiç iyi bir iş yaptığını duymadım. Kendisini bir büyücü gibi gösterip zavallı dürüst insanlardan en muhtaç zamanlarında para alıyor. Bu şekilde kötülükler yapmasını engellemeye çalıştım, ancak görünen o ki bazı insanlar her tür yardımı reddediyor."

"Büyücü mü?" diye sordum, bu kelimeyi daha önce duymamıştım.

"Hokkabaz ya da efsuncu için kullanılan bir diğer kelime evlat. Şu sözde büyü denen şeyle uğraşan kimse. Biraz şifacılık da yapıyor, ama asıl uzmanlığı nekromansi."

“Nekromansi mi? O da ne?” diye sordum. Hayalet’in daha önce bu terimi kullandığını hiç duymamıştım. Sohbetimizin ardından not almam gereken birçok şey olacaktı.

“Düşün evlat. Yunanca kökenli bir kelime olduğu için anlamını çıkarabilmen lazım!”

“Şey, *nekros* ‘ölü’ demek,” diye yanıtladım biraz düşündükten sonra. “Yani ölülerle ilgili bir şey olmalı.”

“Aferin evlat! O, güç kazanmak için ölüleri kullanan bir büyücü.”

“Nasıl?”

“Bildğin gibi hortlaklar ve cinler bu işin birer parçasıdır. Ama biz onlara iyi bir ders verip hadlerini bildirirken o tam tersini yapar. Ölüleri casus gibi kullanır. Dünyada kapana kısılmış durumda kalmaları için onları ikna eder. Böylece ölüler ona hizmet ederek cebini doldurmasına yardımcı ederler. Bazen de savunmasız, yas tutan insanları kandırarak yapar bunu.”

“O halde tam bir üçkâğıtçı, değil mi?” diye sordum.

“Hayır, ölülerle konuştuğu doğru. O yüzden şunu asla aklından çıkarma: Morgan tehlikeli bir adam ve karanlıkla olan ilişkisi sayesinde ondan gerçekten çekinmemizi gerektirecek çok tehlikeli bazı güçler edinmiş. Çok da acımasızdır ve yoluna çıkan kimseye acımaz. Ondan uzak dursan iyi edersin evlat.”

“Onu neden daha önce durdurmadınız? Onun hakkından yıllar önce gelmeniz gerekmez miydi?”

“Bu uzun bir hikâye,” diye yanıtladı ustam. “Belki de haklısın, ama o günlerde doğru zaman henüz gelmemişti.

Onunla çok yakında ilgileneceğiz. Hazır olana dek ondan uzak dur ve işimi nasıl yapacağımı söylemekten de vazgeç!”

Başımı öne eğince ustam yavaşça koluma vurdu. “Hadi evlat, sorun değil. İyi bir noktaya değindin. Böyle düşündüğünü görmek beni memnun ediyor. Ve kızın, Morgan’ı, kız kardeşinin hortlağıyla konuşurken görmesi iyi olmuş. Onu oraya yerleştirmemin nedeni de işte bu: böyle şeyleri gözden kaçırmamak!”

“Ama bu doğru değil!” diye itiraz ettim. “Alice’in orada zorluk çekeceğini biliyordunuz.”

“Çok rahat bir yer olmadığını biliyordum. Gelgelelim kız, geçmişte yaptıklarını telafi etmeli. Üstelik başının çaresine bakabilecek kadar da yetenekli. Hem Morgan’ın hakkından geldikten sonra orası çok daha huzurlu bir ev olacaktır. Ama önce onu bulmamız lazım.”

“Alice, Hurstlerin yalan söylediğini, Morgan’ın çiftliğe sık sık geldiğini söylüyor.”

“Öyle mi?”

“Şu an orada değilmiş, ama her an geri gelebilirmiş.”

“Belki de arayışımıza yarın oradan başlamalıyız,” dedi Hayalet düşünceli bir şekilde.

Sessizlik uzayınca vakit kaybı olduğunu bilmeme rağmen Alice’e verdiğim sözü tuttum:

“Alice yine bizimle birlikte yaşayamaz mı? Çok kötü günler geçiriyor. Burada yeterince yer varken onu orada bırakmak çok zalimce.”

“Neden yanıtını bildiğin bir soru soruyorsun?” dedi Ha-yalet, sinirli sinirli bana bakarak. “Sakın yumuşama. Eğer kalbinin aklım idare etmesine izin verirsen karanlık seni her seferinde yenecektir. Bunu unutma evlat. Günün birinde hayatını kurtarabilir. Hem burada yeterince cadımız var zaten.”

Konuşmamız da böylece sona erdi. Fakat ertesi gün Hurstlerin çiftliğine gidemedik. Çünkü her şeyi değiştiren bir olay oldu.

BÖLÜM 7

TAŞ FIRLATICI

Kahvaltudan hemen sonra civar çiftliklerin birinden gelen çam yarması gibi bir oğlan, sanki hayatı buna bağlıymışçasına arka kapıyı yumruklamaya başladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun seni koca ahmak!” diye bağırdı Hayalet kapıyı açarken. “Niyetin kapıyı kırmak mı?”

Çocuk ellerini indirdi ve yüzü kıpkırmızı kesildi. “Köyde sizi sordum,” diyerek Adlington’ı işaret etti. “Marangozun biri bahçesinden çıkıp burayı gösterdi, kapıyı da sıkıca çalmamı tembih etti.”

“Tamam da kapıyı çal demiş, yumruklayıp yerle bir et dememiş,” dedi Hayalet sinirli bir şekilde. “Neyse, benimle ne işin var?”

“Beni babam gönderdi. Hemen gelmenizi istedi. Kötü bir şey oldu. Bir adam öldü.”

“Baban kim?” diye sordu Hayalet.

“Henry Luddock. Owshaw Vadisi yakınlarındaki Kaya Çiftliği’nde yaşıyoruz.”

“Babanla tanışmıştım ve sanırım daha önce onun için çalıştım da. Yoksa sen William mısın?”

“Evet...”

“Kaya Çiftliği’ne son gelişimde sen daha bebektin. Üzgün görünüyorsun, içeri gel de biraz toparlan. Derin bir nefes alıp sakinleş. Sonra her şeyi en başından anlatırsın. Her türlü detayı duymak istiyorum, sakın bir şey atlama.”

Mutfaktan misafir odasına doğru geçerken Meg’i görmedim. Çalışmadığı zamanlar genellikle sallanan sandalyesinde oturup ateşte ellerini ısıtırdı. Acaba artık misafirler gelince ortalıkta görünmemeye mi çalışıyordu; Shanks erzakları getirdiğinde yapması gerektiği gibi.

Misafir odasına girince William kötü başlayıp giderek daha da kötüleşen hikâyesini anlatmaya başladı. Anlattıklarına bakılırsa bir öcü –muhtemelen birkaç gece önce ustamla benim ley hattından geçerken duyduğumuz– Kaya Çiftliği’ne yerleşip gecenin bir yarısı tuhaf sesler çıkararak şeytanlıklarına başlamıştı. Mutfaktaki tencere tavayı yerlere atmış, ön kapıyı birkaç kez üst üste çarpmış ve duvarlara vurmuştu. Verdiği bilgiler, notlarıma dayanarak bu öcüyü sınıflandırmam için yeterliydi.

Bu bir *köşk gümbürtücüsüydü*, yani William’ın hikâyesinin geri kalanını tahmin etmiştim bile. Öcü ertesi sabah taş fırlatmaya başlamıştı. Başlangıçta bunlar pencerelere attığı, çatıdan aşağı yuvarladığı ya da bacadan içeri yolladığı minik çakıllardı. Ama giderek daha büyük taşlar kullanmaya başlamıştı. Hem de çok daha büyük.

Hayalet bana *köşk gümbürtücülerinin* kimi zaman gelişerek *taş fırlatıcılara* dönüşebildiğini öğretmişti. Bunlar başa çıkması çok güç olan öfkeli öcülerdendi. Ölen adam, Henry Luddock için çalışan bir çobandı. Cesedi fundalığın aşağılarında bulunmuştu.

“Başı ezilmiş,” diye devam etti William. “Kafasından daha büyük bir kayayla yapmışlar.”

“Bunun bir kaza olmadığına emin misin?” diye sordu Hayalet. “Ayağı takılıp düşerek başını çarpmış olabilir.”

“Kesinlikle eminiz. Sırt üstü yatıyordu ve kaya da tam tepesindeydi. Sonra cesedi aşağıya indirirken etraftan başka kayalar yuvarlanmaya başladı. Korkunçtu. Öleceğimi sandım. Gelip yardım edecek misiniz? Lütfen! Babam endişe etmekten aklını kaçırarak. Yapılacak bir sürü iş var, ama dışarıyı güvenli değil.”

“Tamam, geri dön ve babana yola çıktığımı söyle. İşlere gelince, inekleri sağın ve yalnızca en acil şeyleri yapın. Koyunlar kendi başlarının çaresine bakabilir, en azından kar yağına dek. Tepeden uzak durun.”

William gittikten sonra Hayalet bana dönüp sıkıntılı bir şekilde başını iki yana salladı. “Bu çok kötü evlat,” dedi. “Taş fırlatıcılar da şeytanlık peşindedir, ama çok nadiren adam öldürürler. Demek bu da vahşilerden ve her an yeniden öldürebilir. Daha önce buna benzer bir ikisiyle uğraşmışım ve beni çok uğraştırmışlardı. Bir deşiciyle uğraşmaktan farklıdır, ancak bazen en az onun kadar tehlikeli olabilir. Hayaletlerin, taş fırlatıcılar tarafından öldürüldüğü olmuştur.”

Ben de sonbaharda bir deşicinin hakkından gelmiştim. Hayalet hastaydı ve her şeyi bir bağlayıcı ve ekip arkadaşının yardımıyla benim halletmem gerekmişti. Oldukça korkutucuydu, çünkü deşiciler avlarını öldürürler. Bu sefer ki de korkutucuydu, ama farklı bir açıdan. Gökten düşen

kayalara karşı kendinizi korumak için yapabileceğiniz pek bir şey yoktur!

“Bu işi birileri yapmalı!” dedim cesurca gülümseyerek.

Hayalet üzgün bir şekilde başını salladı. “Kesinlikle öyle evlat, o yüzden bir an önce başlayalım.”

Yola çıkmadan önce yapılması gereken bir şey vardı. Hayalet beni misafir odasına geri götürüp üzerinde ‘BİTKİ ÇAYI’ etiketi olan kahverengi şişeyi indirmemi söyledi.

“Meg’e bir çay daha hazırla evlat. Ama bu kez daha kuvvetli olsun. Iksirden bolca dök. Bu işe yarayacaktır, ne de olsa bir haftaya kalmaz geri döneriz.”

Bana söyleneni yapıp koyu sıvıdan bolca döktüm. Sonra su kaynatıp fincanı ağzına kadar doldurdum.

“Şunu iç Meg,” dedi Hayalet, ben Meg’e fincanı uzatırken. “Hava giderek soğuyor, kemiklerin ağrıyabilir.”

Meg gülümseyerek fincanı aldı ve on dakika sonra çayı bitirdiğinde gözleri kapanmaya başlamıştı bile. Hayalet, kilere inen basamaklardaki demir kapının anahtarını bana verdikten sonra önden gitmemi istedi. Sonra Meg’i bebekmişçesine kucaklayıp beni izledi.

Kapının kilidini açıp basamaklardan indim ve üç kapıdan ortadakinin önünde ustamın Meg’i içeri taşımasını bekledim. Kapıyı açık bıraktığı için söylediği her şeyi duyabiliyordum.

“İyi geceler aşkım. Rüyanda bahçemizi gör.”

Bunu duymamam gerektiğine emindim, ama duymuştum işte ve özellikle ustamın bu şekilde konuştuğunu duy-mak beni utandırmıştı.

Peki ama Hayalet hangi bahçeden bahsediyordu? Yoksa Chipenden'daki bahçeleri mi kast ediyordu? Eğer öyleyse sözünü ettiği yer, tepe manzaralı batı bahçesiydi umarım. Ocü çukurlarıyla cadı mezarları dolu olan diğer iki bahçe çekilir gibi değildi.

Meg yanıt vermedi; fakat Hayalet dışarı çıkıp kapıyı ardından kilitlemeneden önce onu uyandırmış olmalıydı. Çünkü Meg aniden karanlıktan korkan bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Hayalet hıçkırıkları duyunca duraksadı, hıçkırıklar kesilip yerini belli belirsiz başka bir sese bırakana kadar uzunca bir süre öylece bekledik. Meg nefes alıp verirken çıkan ışığa benzer sesi duyabiliyordum.

"Şimdi iyi," dedim usulca. "Uyuyor. Horladığını duyabiliyorum."

"Hayır evlat!" dedi Hayalet o meşhur bakışlarından birini atarak. "Horlamaktan çok şarkı söylüyor gibi!"

Bana göre bu kesinlikle horlama sesiydi ve tek düşündüğüm Hayalet'in Meg'le ilgili en ufak bir eleştiriye bile tahammül edemediğiydi. Sonuçta yukarı çıkıp demir kapıyı kilitledikten sonra yolculuk için eşyalarımızı hazırlamaya başladık.

Doğuya, vadinin içlerine doğru ilerledik. Vadi öyle daralmıştı ki neredeyse nehrin içinden yürüyorduk ve gri gökyüzünün yalnızca çok az bir parçasını görebiliyorduk. Sonra kayalara oyulmuş basamaklara vardık.

Bunlar yer yer buz tuttuğundan kayganlaşmış, çok dar ve dik basamaklardı. Hayalet'in ağır çantasını ben taşıyordum, yani eğer ayağım kayarsa kendimi kurtarabilmek için yalnızca tek elim vardı.

Ustamı takip ederek zirveye tek parça halinde çıkmayı başardım. Bu tırmanış tüm güçlüklerle değmişti, ne de olsa dört tarafımız açık alandı, soluduğumuz havaysa tertemizdi. Rüzgâr bizi fundalığın üzerinden uçurabilecek kadar sert esiyordu, hızla ilerleyen kara bulutlarsa öyle yakındı ki neredeyse uzanıp dokunabilirdik.

Daha önce de belirttiğim gibi bir fundalık olduğu için Anglezarke, Chipenden'da bıraktığımız tepeden çok daha yüksek ve düzdü. Ara ara tuhaf görünüşlü bazı tepe ve vadilere rastlıyorduk. İçlerinde özellikle bir tanesi öne çıkıyordu, çünkü doğal olamayacak kadar düz ve yuvarlak olan ufak bir höyüğe benziyordu. Yakınından geçerken bunun Hurstlerin oğlunu gördüğüm höyük olduğunu fark ettim.

"Morgan'ı burada gördüm," dedim Hayalet'e. "Tam şunun tepesinde duruyordu."

"Buna şüphem yok evlat. Bu höyük onu her zaman büyülemiştir ve buradan bir türlü uzak kalamaz. Şeklinden dolayı Yuvarlak Dilim derler," dedi Hayalet اساسına dayanarak. "Çok eski zamanlarda Eyalet'e batıdan gelen ilk insanlar tarafından inşa edilmiş. Senin de bildiğin gibi önce Heysham'a inmişler."

"Ne işe yarıyor?"

"Bunu bilen çok az kişi olsa da çoğu kimse çeşitli tahminler yürütebilecek kadar ahmak. Burada eski bir kralın zırhları ve altınlarıyla birlikte gömüldüğü düşünülüyor. Açgözlü insanlar buraları kazıp dursa da dişe dokunur bir şey bulamamışlar. Anglezarke'in kelime anlamını biliyor musun evlat?"

Başımı iki yana sallarken bir yandan da soğuktan titriyordum.

“Pagan tapınağı anlamına geliyor. Fundalığın tümü, eski insanların ‘Eski Tanrılar’a tapındığı devasa bir açık hava kilisesiydi. Annenin de anlattığı gibi bu tanrıların arasında en kuvvetli olanı, ismi Kışın Efendisi anlamına gelen Golgoth’tu. Kimileri bu höyüğün ona özel bir sunak olduğunu söyler. Başlangıçta çok kudretli ilkel bir güçtü, soğuğu seven doğal bir ruh. Ancak o kadar uzun bir süre öyle tutkulu bir şekilde tapınıldı ki gücünün farkına vardı, hatta kimi zaman kış mevsimini aşp insanları yıl boyu buz ve karın egemenliğiyle tehdit etmeye başladı. Yaşanan son Buzul Çağı’na Golgoth’un kudretinin neden olduğunu düşünenler bile var. Gerçeği kim bilebilir ki? Ne olursa olsun kışın ortasında, gündönümünde, soğuğun asla dinmeyeceğinden korkan insanlar onu tatmin etmek için kurbanlar adamaya başladı. Bunlar kanlı adaklardı, çünkü insanlar asla ders almaz.”

“Hayvanlar mı?” diye sordum.

“İnsanlar evlat. Kurban edilen insanların kanıyla tatmin olan Golgoth’un derin bir uykuya dalıp baharın gelmesine izin vereceğini düşünüyorlardı. Bu kurbanların kemikleri hâlâ duruyor. Bulduğumuz yerin çevresini kazarsan birçok kemikle karşılaşırsın.

“Morgan’la ilgili canımı sıkan şeylerden biri de işte bu höyük. Buradan uzak kalamıyordu ve Golgoth’a karşı hiç hoşuma gitmediği halde hep özel bir ilgisi vardı, muhtemelen hâlâ öyledir. Gördüğün gibi Golgoth’un büyüsel

egemenliğin anahtarı olabileceğini düşünüyor ve eğer Morgan gibi bir büyücü Golgoth'un gücüne erişebilirse karanlığın kudreti Eyalet'i ezip geçebilir."

"Ve siz Golgoth'un hâlâ buralarda bir yerde olduğunu düşünüyorsunuz..."

"Evet. Söylencelere göre fundalığın derinliklerinde bir yerde uyuyor olmalı. İşte Morgan'ın Golgoth'a karşı ilgisi bu yüzden çok tehlikeli. Sorun şu ki evlat, aptallar onlara ibadet ettiğinde Eski Tanrılar giderek güçlenir. İnsanlar ona tapınmaya son verdiğinde Golgoth'un gücü de azaldı ve derin bir uykuya daldı. Kesinlikle uyanmasını istemediğimiz bir uykuya."

"Peki, insanlar neden ona tapınmaktan vazgeçti? Kışın asla bitmeyeceğinden korktuklarını sanıyordum."

"Evet evlat, bu doğru. Ancak kimi zaman önemli olan başka şeyler de vardır. Belki de başka bir tanrıya tapan daha güçlü bir kabile gelip buraya yerleşmiştir. Ya da ekinler zayıflamış ve insanların daha verimli topraklara göç etmeleri gerekmiştir. Nedeni zaman içinde unutulmuş olsa da Golgoth uyuyor. Ve biz de böyle kalmasını istiyoruz. İşte bu yüzden sana tavsiyem, buradan uzak durman evlat. Morgan'ı da buradan uzak tutmaya çalışalım. Şimdi gel bakalım, yakında karanlık çöker, acele etsek iyi olur."

Hayalet sözlerini tamamlar tamamlamaz yürümeye başladı. Yaklaşık bir saat sonra hava kararmadan önce fundalıktan aşağıya inip kuzeye ilerleyerek Kaya Çiftliği'ne vardık. Çiftçinin oğlu William bizi bekliyordu, karanlık çökmek üzereyken çiftliğe doğru, tepeyi birlikte tırmandık.

Ancak çiftlik evine uğramadan önce Hayalet, cesedin bulunduğu yeri görmek istedi.

Arka bahçede, giderek karanlığa gömülürken, gri gökyüzünün altında tehditkâr bir hal alan fundalığın yüksek kesimlerine uzanan bir patika vardı. Rüzgâr azalmış olduğundan, kar yüklü bulutlar ağır ağır ilerliyordu.

Yaklaşık iki yüz adım sonra Hayalet'in evinin inşa edilmiş olduğu vadiden çok daha ufak başka bir vadiye vardık. Ufak olmasına ufaktı, ama kasvet ve korkutuculuk anlamında aşağı kalır bir yanı yoktu. Hızla akan sığ bir nehrin ikiye böldüğü, çamur ve kaya dolu, dar bir vadiydi bu.

Görünürde pek bir şey olmamasına rağmen ben de, William da huzursuzduk. William'ın gözleri yuvalarında bir türlü rahat durmuyor, sanki her an saldırıya uğrayabilirmiş gibi çevreye bakıp duruyordu. Çok komik bir görüntü olmasına rağmen gülümsemeyi düşünemeyecek kadar korkuyordum.

William aniden duruverince Hayalet, "Burası mı?" diye sordu.

William başıyla onaylayıp otların dümdüz olduğu bir yeri işaret etti.

"Şu da kafasının üstünden kaldırdığımız kaya," diyerek kocaman, gri bir kayayı gösterdi. "İki kişi anca kaldırabildik!"

Kaya gerçekten de çok büyüktü ve dehşete kapılmış bir şekilde ona bakarken böyle bir şeyin nasıl olup da gökten düşebileceğini hayal etmeye çalışıyordum. Taş fırlatıcıların ne kadar tehlikeli olabileceklerini anlamıştım.

Sonra aniden kayalar düşmeye başladı. İlki ufaktı ve nehrin gürültüsü yüzünden, otların üstüne düşünce çıkarttığı sesi hayal meyal duydum. Yukarı bakınca hemen yanıma düşen çok daha büyük bir kaya gördüm. Çok geçmeden, bazıları bize ciddi zararlar verebilecek çeşit çeşit kaya üzerimize yuvarlanmaya başladı.

Hayalet, asasıyla çiftliği işaret edip vadiden aşağıya koşmaya başlayınca şaşırdım. Hızla hareket ettik. Her adımda ağırlaşan çanta ve ayağımın altından kayan çamur yüzünden oldukça güçlük çektim. Ancak nefes nefese çiftlik bahçesine vardığımızda durduk.

Kayaların düşmesi kesilmişti, ama içlerinden biri hasara yol açmıştı bile. Hayalet'in alnında kanayan bir kesik vardı. Ciddi bir şey değildi ve herhangi hayati bir tehlikesi yoktu, fakat onu bu şekilde yaralı görmek beni endişelendirmişti.

Kaya fırlatıcı bir adam öldürmüştü ve onunla formunun pek de zirvesinde olmayan ustamın baş etmesi gerekiyordu. Ertesi gün çırağına gerçekten ihtiyaç duyacağını biliyordum. Korkunç bir gün olacağının farkındaydım.

Çiftliğe dönünce Henry Luddock bizi çok iyi karşıladı. Çok geçmeden mutfağında, gürül gürül yanan bir ateşin karşısında oturuyorduk. İri yarı, neşeli, kırmızı yüzlü bir adamdı ve öcünün aniden ortaya çıkmasının moralini bozmasına izin vermemişti. Yanında çalışan çobanın ölümüne üzülmüştü, fakat bize karşı son derece nazik ve ilgili davranıyor, akşam yemeği hazırlayarak ev sahipliği yapmak istiyordu.

“Çok teşekkürler Henry,” dedi Hayalet, nazik bir şekilde öneriyi geri çevirerek. “Çok incesin, ama biz asla tokken çalışmayız. Sorundan başka bir şey getirmez. Tabii siz sofranızı hazırlayıp ne isterseniz yiyebilirsiniz.”

Korktuğum gibi Luddock ailesi de aynen böyle yaptı. Onlar oturup porsiyon porsiyon dana yahnisi yerken Hayalet yalnızca bir avuç peynirle birer bardak su içmemize izin verdi.

İşte orada öylece oturmuş peynirimi gevelerken Alice’i ve yeni evindeki mutsuzluğunu düşünmeye başlamıştım. Eğer bu öcü işi çıkmasaydı Hayalet, Morgan’la ilgilenerek işleri yoluna koyabilirdi. Fakat şimdi bir taş fırlatıcı ile çarpışmak gerekiyorken buna ne zaman sıra geleceğini kim bilebilirdi ki?

Luddockların evinde fazla yatak yoktu ve Hayalet’le ben battaniyeye sarınıp mutfak zeminine, közlenen ateşin yanına uzanarak rahatsız bir gece geçirdik. Ertesi sabah, şafak sökmeden uyandığımızda üşümüş ve kaskatı kesilmiştik. Vakit kaybetmeden çiftliğe en yakın köy olan Belmont’a doğru yola koyulduk. Yokuş aşağı indiğimizden oldukça hızlı ilerliyorduk ve ben geri dönüş yolunda aynı yokuşu tırmanmak zorunda kalacağımızı düşünmeden edemiyordum.

Belmont pek büyük bir köy değildi. Yarım düzine ev ve şimdi gitmekte olduğumuz demirci dükkânından ibaret bir dört yol ağzı. Demirci bizi gördüğüne pek memnun olmamıştı, ama bunun nedeni herhalde onu uyandırana kadar kapıyı çalmış olmamızdı. Diğer tüm demirciler gibi iri yarı,

kaslı bir adamdı, kesinlikle tartışmaya girilecek biri değildi, gelgelelim şimdi Hayalet'e oldukça yorgun ve endişeli bir şekilde bakıyordu. Ustamın mesleğini biliyor olmalıydı.

"Yeni bir baltaya ihtiyacım var," dedi Hayalet.

Demirci ocağın hemen arkasındaki duvarda asılı duran, şekillendirmeye hazır birkaç balta sapını gösterdi.

Hayalet hiç tereddüt etmeden en büyüğünü işaret etti. Kocaman, çift taraflı bir balta sapıydı bu ve demirci, ustamın bunu kullanabilecek kadar güçlü kuvvetli olup olmadığını anlamak istercesine onu hızlıca süzdü.

Sonrasındaysa başıyla onaylayıp homurdanarak işe koyuldu. Bense ocağın yanına geçip demircinin, balta başını ısıtıp örsün üzerinde vura vura şekillendirmesini, ara sıra soğutmak için suyun içine sokarak cızırtılar çıkartmasını izledim.

Baltayı uzun, ahşap bir sapa çaktıktan sonra bileği taşında kıvılcımlar çıkartarak keskinleştirdi. Tüm bu işlem bir saat kadar sürdü ve en sonunda demirci yaptığı işten tatmin olunca baltayı ustama uzattı.

"Büyük bir kalkana da ihtiyacım var," dedi Hayalet. "Her ikimizi de koruyabilecek kadar büyük, ama şu ufaklığın başının üzerine kaldırıp tutabileceği kadar da hafif olmalı."

Demirci şaşırmış görünüyordu, fakat depoya gittikten sonra büyük, daire şeklinde bir kalkanla çıkageldi. Metal kenarlıklı ahşap bir kalkandı bu. Tam ortasında da demir bir topuzu vardı ve demirci kalkanı daha da hafifletmek için bu topuzu söküp yerine ahşap eklemeye koyuldu. Ardından kalkanın çevresini kalayla kapladı.

Artık kalkanı kenarından tutup her iki kolumu da havaya kaldırarak başımın üzerinde tutabiliyordum. Hayalet, bunun işe yaramayacağını, parmaklarımı acıtıp kalkanı düşürebileceğimi söyledi. Bunun üzerine demirci deri askıyı söküp dış kenarın hemen iç kısmına iki tane ahşap sap yerleştirdi.

“Tamam, hadi şimdi neler yapabileceğini bir görelim,” dedi Hayalet.

Kalkanı farklı konum ve açılarda tutturduktan sonra tatmin olmuş olacak ki demirciye parasını ödedi ve gersin geri, Kaya Çiftliği’ne doğru yola koyulduk.

Vakit kaybetmeden tepeye çıktık. Hayalet, baltayı ve çantasını taşıyor olduğundan asasını geride bırakmak zorunda kalmıştı. Ağır kalkanla cebelleşirken çantasını da bana taşıttırmadığına memnundum. Adamın öldüğü yere kadar tırmandık. Hayalet durup sertçe gözlerimin içine baktı.

“Şimdi cesur olman lazım evlat. Hem de çok cesur. Ve de hızlı çalışmalıyız,” dedi. “Öcü az ilerdeki alıç ağacının köklerinin altında yaşıyor. Onu uzaklaştırmak için ağacı kesip yakmalıyız.”

“Bunu nasıl biliyorsunuz?” diye sordum. “Taş fırlatıcılar genelde ağaç köklerinin altında mı yaşar?”

“Hoşlarına giden her yerde yaşayabilirler. Fakat öcüler genellikle vadilerde yaşamayı sever, özellikle de alıç ağaçlarının köklerinde. Çoban da işte tam bu vadinin dibinde öldürülmüş. Ve buranın biraz yukarısında bir alıç ağacı olduğunu biliyorum, çünkü tam on dokuz yıl önce, daha

John ufacak bir bebek ve Morgan çırağımken sonuncuyu orada haklamıştım. Ancak şimdi daha büyük bir sorunuz var, çünkü o öcü dostane bir ikna çalışmasından sonra çekip gitmişti; bu ise vahşi bir taş fırlatıcı, hem de birini öldürmüş; yani sözler yeterli olmayacaktır.”

Kuzeye doğru devam edip batı ucundan vadiye girdiğimizde Hayalet, hızlı bir tempoyla önden ilerliyordu. Çok geçmeden ikimiz de nefes nefese kaldık. Çamur yerini gevşek taşlara bırakınca yürümek daha da güçleşti.

Başlangıçta vadinin tepesine yakın bir yol izliyorduk, fakat sonra Hayalet taş ve kayalarla kaplı yamaçtan aşağıya, nehrin kenarına kadar indi. Burada nehir oldukça sığ ve dardı, ama yine de kayaların üzerinden köpürerek öyle bir çağlıyordu ki karşı kıyıya geçmek güç olurdu. Akıntıya ters yönde ilerledik, ta ki her iki kıyıdaki kayalar yükselip gökyüzünü neredeyse tamamen kaplayana dek. Sonra, nehrin gürültüsüne rağmen az ötede suya düşen ilk taşın sesini duydum.

Bu beklediğim bir şeydi ve çok geçmeden bunu daha başka taşlar da takip edince kalkanı sırtımdan çıkarıp başımızın üzerinde tutmam gerekti. Hayalet benden daha uzun olduğundan kollarımı iyice uzatmam gerekiyordu ve çok geçmeden omuz ve kollarım ağrımaya başladı. Kollarımı uzatmama rağmen Hayalet'in öne eğilerek yürümesi gerekiyor, bu da bizi hem yavaşlatıyor hem de rahat hareket etmemizi engelliyordu.

Kısa bir süre sonra alıç ağacını gördük. Çok büyük değildi, ama pençeyi andıran iç içe geçmiş kapkara, budaklı

koklerinden oldukça yaşlı bir ağaç olduğu anlaşılıyordu. Yüz yıl, belki de daha uzun bir süredir, her tür hava koşulluna dayanmış olan bu ağaç her şeye meydan okurcasına dindik ayaktaıdı. Bir öcü, özellikle de insanlardan uzak durmak isteyen ve yalnızlığı seven bu taş fırlatıcı için uygun bir yerdi.

Düşen taşlar giderek irileşmeye başlıyordu ve ağaca varmak üzereyken yumruğum kadar bir taş kalkanın üzerine gürültüyle düşünce sağır oluyorum sandım.

“Sıkı tut evlat!” diye bağırđı Hayalet.

Taşlar aniden kesiliverdi.

“Şurada...” Ustamın işaret ettiğı yerde, ağaç dallarının altında öcünün biçimlenmeye başladığını gördüm. Hayalet bu tür öcülerin aslında birer ruh olduğunu ve hiçbir şekilde et, kan ya da kemiğe sahip olmadıklarını söylemişti; ancak bazen, insanları korkutmaya çalışırken bir şeylerle örtünerek insanların kendilerini görmesini sağlayabilirmiş. Bu kez ağacın altındaki kayalarla çamurlu toprağı kullanıyordu. Taşlar ve toprak, çamurlu bir bulut gibi döne döne üzerinde toplandıkça şekli belirginleşiyordu.

Bu hiç de hoş bir görüntü değildi. Kayaları fırlatmasına yaradığını düşündüğüm altı tane kocaman kolu vardı. Aynı anda o kadar kayayı fırlatabilmesine şaşmamalı. Başı da çok büyüktü. Yüzü ise bize sertçe baktıkça hareket eden çamurlu taşlarla çevriliydi; ayaklı bir depremden farksızdı. Ağız yerine incecik siyah bir çizgi, gözlerinin olması gereken yerdeyse kapkara iki büyük delik vardı.

Gökten kayalar yağmaya başlayınca Hayalet hiç vakit kaybetmeden ağaca yönelmiş çoktan baltasını savurmaya başlamıştı. Ağacın budaklı gövdesi sertti ve dallarını kesebilmek için Hayalet'in epeyce uğraşması gerekti. Kalkanı havada tutup üzerimize yağın kayalardan kaçınmaya çalışmakla öylesine meşguldüm ki öcüyü gözden kaçırmıştım. Kalkan sanki her geçen saniye ağırlaşıyor, indirmemeye çalıştığım kollarımsa yorgunluktan titriyordu.

Hayalet, ağacın gövdesine dönüp öfkeli bir şekilde baltayı savurmaya devam etti. İşte o an neden iki uçlu bir balta tercih ettiğini anladım. Havada dev daireler çizdirerek baltayı bir sağa bir sola savurup duruyordu; öyle ki bir an bu savuruşların benim için de tehlike oluşturduğunu hissettim.

İlk bakışta bu kadar kuvvetli olduğunu kestirmenize imkân yoktu. Artık genç değildi fakat o an, balta ağaç kütüğüne saplandıkça anladım ki yaşına ve son zamanlardaki kötü sağlık durumuna rağmen hâlâ en az demirci kadar kuvvetliydi ve kesinlikle babamı iki kez cebinden çıkarırdı.

Hayalet, ağacı hemen devirmedi; gövdeyi ikiye ayırdıktan sonra siyah deri çantasına uzandı. Ne yaptığını tam olarak göremiyordum, çünkü kayalar iyice hızlanmıştı. Yana bakınca öcünün genişlemeye başladığını gördüm; vücudunun her tarafından kaslar fışkırıyordu. Ve yerden sökülüp aldığı çamurla taşlar çoğaldıkça boyutu da neredeyse iki katına çıktı. Sonra çok kısa aralıklarla iki şey oldu.

Bunlardan ilki gökyüzünden dev bir kayanın hemen sağımıza düşüp yere gömülmesiydi. Eğer üzerimize düşmüş

olsa kalkan fayda etmezdi. İkimizin de pestili çıkardı. İkinci olan şeyse ağacın bir anda tutuşup yanmaya başlamasıydı. Daha önce de söylediğim gibi Hayalet'in bunu nasıl yaptığını görememiştim ancak her ne yaptıysa sonucu muhteşem olmuştu. Ağaç vooof diye yaniverince gökyüzüne yükselen alevlerle birlikte her yöne kıvılcımlar saçıldı.

Soluma baktığımda öcüyü göremedim. Kollarım titreyerek indirdiğim kalkanı toprağa bıraktım. Hayalet de çantasını aldı, baltayı omzuna astı ve tek kelime etmeden aşağıya inmeye başladı.

"Hadi evlat!" diye seslendi. "Aylaklık etme!"

Ben de kalkanı alıp peşine düştüm, korkudan arkama bile bakamıyordum.

Bir süre sonra Hayalet yavaşlayınca ona yetiştim. "Bu kadar mı?" diye sordum. "Bitti mi?"

"Aptal olma!" dedi başını iki yana sallayarak. "Daha yeni başladı. Bu yalnızca ilk adımdı. Henry Luddock'un çiftliği şimdilik güvende, ama bu öcü çok yakında başka bir yere de saldıracaktır. En kötüsü henüz başlamadı bile!"

Tehlikenin geçtiğini ve görevimizi tamamladığımızı umduğumdan bunları duymak beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Gerçekten de sıcak, lezzetli bir yemek gözümde tütüyordu. Gelgelelim Hayalet tüm umutlarımı suya düşürmüştü. Bu durumda oruca devam etmemiz gerekiyordu.

Geri döner dönmez Henry Luddock'a öcüyü kovaladığını söyledi. Çiftçi ona teşekkür edip borcunu önümüzdeki sonbahar hasadın hemen ardından ödeme sözü verdi; beş dakika sonra Hayalet'in kış evine doğru yola çıkmıştık bile.

“Şu öcünün geri geleceğinden emin misiniz? Ben gerçekten de işin bittiğini sanmıştım,” diye sordum Hayalet’e, sırtımızda rüzgâr, fundalığı geçerken.

“Doğruyu söylemek gerekirse işin yarısı bitti denebilir evlat, ama en kötüsü henüz başlamadı. Nasıl ki sincaplar daha sonra yemek için palamutları toprağa gömer, işte öcüler de yaşadığı yerin çevresinde güç depolar. Neyse ki şimdilik ağaçla birlikte kül olup gitti. İlk büyük savaşı kazandık, ancak birkaç gün sonra gücünü toplayınca bu kez başkasını rahatsız etmeye başlayacaktır.”

“Yani onu bir çukura mı kapatacağız?”

“Hayır evlat. Taş fırlatıcılar bu kadar kolay adam öldürmeye başladığında haklanmalıdır!”

“Peki nasıl güç toplayacak?” diye sordum.

“Korku evlat. Korku sayesinde. Taş fırlatıcılar rahatsız ettikleri kişilerin korkusuyla beslenir. Bu yakınlardaki zavallı ailelerden biri dehşet dolu bir gece geçirecek. Ve nereye gideceğini, kimleri seçeceğini bilmediğime göre elimden bir şey gelmez, kimseyi uyaramam. Bu kabullenmemiz gereken şeylerden biri. Tıpkı o zavallı, yaşlı ağacı yakmak zorunda kalmam gibi. Bunu yapmak istemiyordum, fakat başka çarem yoktu. Öcü sürekli hareket edip güç toplayacaktır, birkaç gün içinde de kendine yeni ve daha kalıcı bir ev bulur. İşte o zaman birileri gelip bizden yardım ister.”

“Bu öcü neden vahşi oldu ki?” diye sordum. “Neden adam öldürdü?”

“İnsanlar birbirlerini *neden* öldürür? Bunu kimileri yapar, kimileriye yapmaz. Eskiden iyi olan kimseler sonradan kötüleşebilir. Bahse girerim bu taş fırlatıcı da köşk gümbürtücü olup eski püskü binalarda insanları korkutmaktan bıkmıştır. Daha fazlasını, tüm bu tepelerin kendisine ait olmasını istediğinden zavallı Henry Luddock’la ailesini çiftliklerinden çıkarmaya çalışmıştı. Ama şimdi evini yok ettiğimize göre yenisine ihtiyaç duyacaktır. Bu yüzden de ley hattı boyunca ilerleyecek.”

Başımı salladım.

“Belki bu seni neşelendirir,” diyerek cebinden bir parça peynir çıkardı. Ucundan ufak bir parça kesip bana uzattı. “Şunu çiğne, ama hemen yutma.”

Hayalet’in evine döndükten sonra Meg’i kilerden çıkardık ve ben de her zamanki işlerime ve derslerime döndüm. Fakat eskisine kıyasla büyük bir fark vardı. Öcünün yeniden sorun çıkarmasını beklediğimizden oruç devam ediyordu. Biz açlıktan kıvrılırken Meg’in kendine yemek pişirmesini izlemek tam bir işkenceydi. Üç gün daha süren orucun ardından, midem boğazımın kesildiğini düşünmeye başlamışken en sonunda, dördüncü gün öğle vakti arka kapı şiddetli bir şekilde çalınmaya başladı...

“Gidip bak şuna evlat!” diye emretti Hayalet. “Kesin beklediğimiz haberdir.”

Bana söyleneni yapıp kapıyı açınca şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oldum. Kapıdaki Alice’ti.

“Beni yaşlı Bayan Hurst gönderdi,” dedi Alice. “Moor View Çiftliği’ne bir öcü dadandı. Eee? Beni içeri davet etmeyecek misin?”

BÖLÜM 8

TAŞ FIRLATICININ DÖNÜŞÜ

Hayalet'in tahmini doğru çıkmıştı, fakat ziyaretçimizi mutfağa aldığında o da en az benim kadar şaşırdı. "Öcü Hurstlerin çiftliğine dadanmış," dedim. "Bay Hurst yardım istiyormuş."

"Hadi oturma odasına geçelim. Orada daha rahat konuşuruz," diyerek mutfaktan çıktı.

Alice, sırtını bize dönmüş ateşte ellerini ısıtan Meg'e baktıktan sonra bana gülümsedi.

Hayalet Alice'e, "Otursana," deyip oturma odasının kapısını kapattı. "Şimdi anlat bakalım. En başından başla ve hiçbir ayrıntıyı atlama."

"Anlatacak çok bir şey yok," diye başladı Alice. "Tom bana öcüler hakkında çok şey anlattığından bunun bir taş fırlatıcı olduğunu anlamam zor olmadı. Günlerdir çiftliğe taş yağdırıp duruyor. Dışarı çıkmak artık hiç güvenli değil. Sizi çağırmak için hayatımı tehlikeye attım. Bahçe kaya dolu. Hiç sağlam pencere camı kalmadı; bacanın da bir kısmını yıkmış. Kimsenin yaralanmamış olmasına şaşıyorum."

“Morgan bununla ilgili bir şey yapmaya çalışmadı mı?” diye sordu Hayalet. “Ona öcülerle ilgili temel şeyleri öğretmiştim.”

“Onu günlerdir görmedim. Şükürler olsun ki o pislikten kurtulduk!”

“Beklediğimiz an gelmiş gibi görünüyor,” dedim.

“Evet, bence de. Bitki çayını hazırlasan iyi olur. Yine bir önceki kadar sert olsun.”

Ayağa kalkıp şöminenin yanındaki dolabı açtım ve o büyük, kahverengi cam şişeyi çıkardım. Arkamı döndüğümde Alice’in hiç de hoşnut olmadığı yüzünden anlaşılıyordu. Bunu Hayalet de fark etti.

“Sana, her zamanki gibi, özel meselelerimi anlatmış olmalı. Yani ne yapacağımız ve bunun neden gerekli olduğunu biliyor olmalısın. Bu yüzden şu yüz ifadeni değiştiren iyi edersin!”

Alice yanıt vermedi, ama bitki çayı hazırlarken beni izlemek üzere arkamdan mutfığa geldi. Bu esnada Hayalet, günlüğünü güncellemek üzere çalışma odasına çıkmıştı. Çayı götürdüğümde Meg zaten koltuğunda uyukluyordu, öyle ki onu omzundan hafifçe sarsarak uyandırmam gerekti.

“İşte Meg,” dedim yavaşça gözlerini açarken. “Bitki çayını getirdim. Dikkatli iç de ağzın yanmasın...”

Fincanı aldıysa da bakışlarında bir tuhafılık vardı. “Bugünkü çayımı içmedim mi Billy?”

“Bir fincan daha içmen gerek Meg. Hava giderek soğuyor.”

“Aa! Arkadaşın kim Billy? Çok tatlı bir kız! Ne kadar tatlı, kahverengi gözler bunlar!”

Alice, Meg’in bana ‘Billy’ diye seslendiğini duyunca gülümseyip kendini tanıttı.

“Benim adım Alice. Ben de bir zamanlar Chipenden’da yaşıyordum. Artık yakınlardaki bir çiftlikteyim.”

“O halde ne zaman istersen bizi ziyarete gelebilirsin,” dedi Meg. “Bu aralar pek bayan arkadaşım yok. Seni görmek hoşuma gider.”

“Çayını iç Meg,” diye araya girdim. “Soğumadan iç. Böylesi daha iyi.”

Böylece Meg iksiri yudumlamaya başladı ve hepsini bitirip tekrar uykuya dalması fazla uzun sürmedi.

“Siz en iyisi onu aşağıya, o soğuk ve nemli yere götürün!” dedi Alice, sesinde bir hoşnutsuzluk vardı.

Hayalet, bir anda çalışma odasından çıkıp Meg’i kucaklayıverince Alice’e yanıt verme fırsatım olmadı. Mumu aldım ve Hayalet onu kilere taşıırken önden gidip kilidi açtım. Alice mutfakta kaldı. Döndükten beş dakika sonra da yola koyulduk.

Moor View Çiftliği gerçekten çok kötü durumdaydı. Tıpkı Alice’in anlattığı gibi bahçe kaya doluydu ve neredeyse tüm camlar tuzla buz olmuştu. Yalnızca mutfak penceresinin camı hâlâ sağlamdı. Ön kapı kilitliydi, ama Hayalet anahtarını kullanarak kapıyı açıverdi. Hurstleri kilerde korkudan bir köşeye büzüşmüş vaziyette bulduk; öcüdense iz yoktu.

Hayalet hiç vakit kaybetmedi.

“Burayı hemen terk etmelisiniz,” dedi yaşlı çiftçiyle karısına. “Korkarım başka yolu yok. En gerekli eşyalarınızı toplayıp burayı terk edin. Bırakın ben de işimi yapayım.”

“Ama nereye gideriz?” diye sordu Bayan Hurst, ağlamaklı bir sesle.

“Eğer kalırsanız hayatınız tehlikeye girebilir,” dedi Hayalet açık açık. “Adlington’da akrabalarınız var. Oraya gidebilirsiniz.”

“Peki, ne zaman geri dönebileceğiz?” diye sordu Bay Hurst. Ekmek teknesinin derdine düşmüştü.

“En fazla üç gün sonra,” diye yanıtladı Hayalet. “Ve çiftliğin için endişelenme. Çırağım gerekenleri yapacaktır.”

Onlar toplanırken ustam çiftliğin gündelik işlerini öğrendiğince devam ettirmemi istedi. Her yer sessizdi, tek bir taş bile yuvarlanmıyordu; öcü dinleniyor olmalıydı. Ben de bu durumdan faydalanarak işe inekleri sağarak başladım. İşler hava kararmak üzereyken bitti. Mutfağa girdiğimde Hayalet’i masada tek başına otururken buldum.

“Alice nerede?” diye sordum.

“Hurstlerin yanında, başka nerede olacak? Baş edilmesi gereken bir öcü varken ayakaltında bir kızla uğraşamayız.”

Gerçekten çok yorgun olduğumdan onunla tartışmaya girmedim. Sadece Alice’in de bizimle kalmasına izin vereceğini ummuştum.

“Otur evlat, şu yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi de sil. Şu suratın, sütü bile ekşitir. Hazırlanmamız lazım.”

“Öcü nerede?” diye sordum.

Hayalet omuz silkti. “Bir ağacın ya da kayanın altında dinleniyor olmalı. Hava karardığına göre yakında ortaya çıkar. Öcüler gündüz vakti de aktif olabilir ve tepede zor yoldan öğrendiğimiz gibi kışkırtıldıklarında kesinlikle kendilerini savunurlar. Ancak en çok geceyi severler; en güçlü oldukları zaman gecedir.

Eğer bu Kaya Çiftliği’nde karşılaştığımız öcüyse işimiz daha zor olacaktır. Bir kere yanına yaklaşır yaklaşmaz bizi hatırlayıp intikam almak isteyecektir. Pencere camlarını kırmak ve bacaları devirmek yetmez. Bizimle birlikte çiftlik evini yerle bir etmek isteyecektir. Yani bu ölümüne bir mücadele olacak. Her neyse evlat, neşelen biraz,” dedi endişeli yüz ifademi görünce. “Bu eski bir ev, ama Eyalet’in en kaliteli taşları kullanılarak sağlam bir zemine inşa edilmiş. Hem öcülerin çoğu göründüklerinden daha aptaldır, yani henüz ölmüş sayılmayız. Yapmamız gereken onu daha da zayıflatmak. Ben hedef olacağım. Ben gücünü iyice tüketince sen de tuz ve demirle onu haklarsın. Bu yüzden ceplerini doldurup hazırlansan iyi olur evlat!”

Şu eski tuz ve demir numarasını yaşlı cadı Malkin Ana’yla karşılaştığımda da kullanmıştım. Bu iki madde karıştırıldığında karanlığa karşı çok etkili oluyor. Tuz öcüyü yakarken demir gücünü emecektir.

Ustamın sözünü dinleyip çantanın içindeki keselerden ceplerime tuzla demir doldurdum.

Öcü, gece yarısından hemen önce saldırıya geçti. Büyük bir fırtına yaklaşmaktaydı ve uzaklardan gelen ilk gürlemeler

yerini gök gürültüleri ve şimşeklere bırakmıştı. O esnada ikimiz de mutfak masasının başındaydık.

“İşte geliyor,” diye mırıldandı Hayalet. Bunu öyle alçak bir sesle söylemişti ki daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Haklıydı. Birkaç saniye sonra öcü haykırarak tepeden aşağıya inip çiftlik evine saldırdı. Sanki bir nehir yatağından taşmış azgın sular eve doğru geliyor gibiydi.

Mutfak penceresi patlayınca her yanı cam parçaları kapladı. Aynı anda arka kapı sanki üzerine muazzam bir yük abanıyormuş gibi içeri doğru esnedi. Hemen ardından evin tamamı fırtınanın ortasındaki bir ağaç gibi sallanmaya başladı; ev bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Bunun kulağa imkânsızmış gibi geldiğinin farkındayım, fakat size yemin ederim ki gerçekten böyle oldu

Hemen ardından, üst katlarda bir şey parçalanıyormuş gibi sesler gelmeye ve çatıdan sökülen kiremitler bahçeye düşmeye başladı. Sonra, birkaç saniye boyunca ortalık duruldu, sanki öcü dinleniyor ya da bir sonraki adımının ne olacağını düşünüyordu.

“Bu işi bitirmenin vakti geldi evlat,” dedi Hayalet. “Sen burada kal ve pencereden izle. Dışarıda pek hoş şeyler olmayacak.”

Dışarının şimdiden pek hoş olmadığını düşünsem de bir şey söylemedim.

“Her ne olursa olsun, sakın dışarı çıkma,” diye devam etti ustam. “Tuz ve demiri yalnızca öcü mutfığa girince kullan. Eğer bu havada dışarıda kullanacak olursan tam etkisini gösteremez. Ben öcüyü içeri çekeceğim. Hazır ol.”

Hayalet kapıyı açtı; asası elinde bahçeye çıktı. Hayatımda tanıdığım en cesur adamdı. O öcüyle kesinlikle karanlıkta karşılaşmak istemezdim.

Dışarısı zifiri karanlıktı, mutfaktaki tüm mumlar da sönmüştü. Tamamen karanlığın içinde kalmak en son istediğim şeydi; neyse ki bir fenerimiz vardı. Feneri pencereye yaklaştırdıysam da dışarıyı pek seçemedim. Hayalet biraz uzaktaydı ve neler olup bittiğini görebilmek için şimşeklerin ortalığı aydınlatmasını beklemem gerekiyordu.

Hayalet'in asasını üç kez yere vurduğunu duydum. Sonra öcü uğuldayarak öne atılıp bahçenin sol başından sağa doğru uçmaya başladı. Ardından acı bir çığlık ve dal kırılmasına benzeyen bir ses duydum. Şimşek yeniden çaktığında Hayalet'i dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini havaya kaldırmış vaziyette başını korumaya çalışırken gördüm. Asası az ötede üç parçaya ayrılmıştı.

Karanlıkta, Hayalet'in yakınlarına birkaç kaya daha düştüğünü ve çatıdaki kiremitlerin uçtuğunu duydum. Acı içinde iki ya da üç kez bağırduğında ise, pencereden dışarı bakıp öcünün içeri girmesini beklemem gerektiği söylenmiş olmasına rağmen, yardım etmek için dışarı çıkıp çıkmamak arasında kararsız kaldım. Ustam zor durumdaydı ve durum gittikçe kötüleşebilirdi.

Dışarıdaki karanlığa bakıp neler olup bittiğini görmeye çalışırken yeniden şimşek çakmasını umuyordum. Hayalet'i göremiyordum. Sonra arka kapı yavaşça açıldı. Dehşete kapılmış halde sırtım duvara değene dek geriledim. Öcü şimdi de benim peşimde miydi? Feneri masanın

üzerine koyup cebimdeki tuzla demire uzanmaya hazırlandım. Kapkara bir siluet yavaşça mutfak kapısından girince önce donakaldı ama bunun elleriyle dizlerinin üzerinde emekleyerek ilerleyen Hayalet olduğunu gördüğümde rahat bir nefes aldım. Demek duvarın gölgesinde kapıya doğru sürünmüştü. Onu bu yüzden görememiştim.

Hemen koşup kapıyı kapattıktan sonra masaya geçebilmesi için ona yardım ettim. Bu epey bir uğraş gerektirdi, çünkü tüm vücudu titriyordu ve bacaklarında derman kalmamıştı. Çok kötü durumdaydı. Öcü onu fena yaralamıştı. Yüzü kan içindeydi ve alnında yumurta büyüklüğünde bir şişlik vardı. Her iki eliyle masanın kenarından destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bir şeyler söylemek için ağzını aralayınca ön dişlerinden birinin eksik olduğunu gördüm. Hiç iyi görünmüyordu.

“Endişelenme evlat,” diye hırıldadı. “Onu yerinden çıkardık. Gücü iyice azaldı ve şimdi işini bitirmenin tam sırası. Demirle tuzu kullanmaya hazır ol ve ne olursa olsun ıskalama!”

Hayalet, onu ‘yerinden çıkardık’ derken kendisini bir yem gibi kullandığını ve öcünün onu yok etmek için gücünün büyük bir kısmını harcayıp iyice güçsüz düştüğünü anlatmaya çalışıyordu. Peki, gücünün ne kadarını kaybetmişti? Hâlâ tehlikeli olabilirdi.

İşte tam o esnada kapı yeniden açıldı ve bu kez içeri öcü girdi. Şimşek çakınca yuvarlak başıyla çamur kaplı altı kolunu gördüm. Gelgelelim bir tuhafılık vardı; şimdi çok daha ufak görünüyordu. Gerçekten gücünün bir kısmını yitirmişti. Demek Hayalet boşuna çabalamamıştı.

Kalbim g mb rdemeye ve dizlerim titremeye başlasa da öcüyle yüzleşmek için öne  ıktım. Sonra ellerimi cepleri-me sokup avuç dolusu tuz ve demiri  c ye fırlatıverdim. Sağ elimden tuz; sol elimden demir.

 demesi gereken bedele rağmen Hayalet, her şeyi kita-bına uygun bir şekilde yapmıştı. İlk iş olarak öcünün ağa-cını yakarak enerji kaynağını yok etmişti. Sonra kendisini bir yem gibi ortaya atarak öcünün geri kalan gücünü de iyice azaltmıştı. Fakat son darbeyi benim vurmam gereki-yordu. Ve ıskalama gibi bir lüksüm yoktu.

Yalnızca pencere ve aralık kapı arasında hafif bir esinti vardı ve oldu a iyi nişan almıştım. Tuz ve demir bulu-tu öcünün tam üzerine isabet etti. Öyle yüksek ve tiz bir çığlık attı ki neredeyse kulaklarımın zarı patlayacaktı. Tuz yaratığı yakarken, demir son kalan kuvvetini emiyordu. Hemen sonraysa  c  yok oluverdi.

Gitmişti. Sonsuza dek. Onu haklamıştım!

Ancak bu rahatlamam fazla uzun sürmedi. Hayalet'in sendelediğini görünce düşeceğini anlamıştım. Onu tutma-ya çalıştım, bunu gerçekten denedim, ama geç kalmıştım. Dizlerinin bağı c z l p masaya tutunduğu elleri de kayı-verince sertçe mutfak zeminine düştü. Onu kaldırmaya  a-baladıysam da  l  gibi ağırdı ve yanına eğilince burnunun kanamaya başladığını fark ettim.

Paniğe kapılmıştım. Soluk alıp verdiğini duyamadım. Neden sonra boğazını hafifçe titreterek bir vızılı gibi çıkan soluğu duyulur oldu. Hayalet ciddi şekilde yaralanmıştı ve hemen bir doktora ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 9

ÖLÜM ALAMETLERİ

Sağanak yağmur altında köye varana dek bayır aşağı koşarken gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyordu.

Nerede bir doktor bulabileceğime dair hiçbir fikrim olmadığından önüme çıkan ilk kapıyı çaldım. İçeriden yanıt gelmeyince bu kez bir sonraki kapıyı yumrukladım. Bu da işe yaramayınca Hayalet'in erkek kardeşi Andrew'un bu köyde bir dükkânı olduğu geldi aklıma. Köy meydanına doğru kaldırım taşlarında tökezleyerek ve çamurlu su birikintilerine bata çıka koştum.

Andrew'un dükkânını bulmam epey zaman aldı. Priestown'dakinden daha ufaktı, ancak oldukça iyi bir yerdeydi: Köyün ana caddesi olan Babylon Caddesi'nin hemen köşesinde. Çakan bir şimşek kapının üzerindeki tabelayı aydınlattı:

ANDREW GREGORY

USTA ÇİLINGİR

Dükkânın kapısına yumruklarım kızarana kadar vurma rağmen bir yanıt alamayınca kapı tokmağını alıp sertçe

birkaç kez vurdum, ama nafile. Belki de Andrew dışarıda bir işe gitmişti. Ya da o geceyi başka bir köyde geçirecekti. Ben bunları düşünürken yan dükkânın ikinci katındaki pencere kanatlarından biri açıldı ve sinirli bir adam sesi gecenin karanlığını cınlattı.

“Defol git! Hadi defol! Gecenin bu saatinde insanlar uyumaya çalışırken bu gürültü de neyin nesi?”

“Doktora ihtiyacım var!” diye bağırdım karanlık pence-reye. “Çok acil. Bir adam ölebilir!”

“O zaman burada vaktini boşa harcıyorsun! Kapısını çaldığın bir çilingir dükkânı.”

“Ben Andrew Gregory’nin abisinin yanında çalışıyorum. Fundalığın ucunda, vadideki evde yaşıyor. Ben onun çırağıyım!”

Yeniden şimşek çakınca penceredeki bağırıp çağıran adamın yüzüne yayılan korkuyu gördüm.

“Bolton Caddesi’nin yüz metre kadar güneyinde bir doktor var!”

“Bolton Caddesi nerede?”

“Tepeden in, dört yol ağzından sola dön. İşte orası Bolton Caddesi. Dümdüz devam et. O sıradaki son ev!”

Sözünü bitirir bitirmez pencereyi çarpıp kapadı, ama artık bunun bir önemi yoktu; ihtiyacım olan bilgiyi almıştım. Tepeden aşağı koşarak inip sola döndükten sonra nefes nefese koşmaya devam ettim. Sıra sıra evlerin sonuncusunun kapısını çaldım.

Doktorlar acil durumlar için gecenin bir yarısı uyandırılmaya alışkın olduklarından kapının açılması fazla uzun

surmedi. İnce, siyah bıyıklı, saçları şakaklarından ağarmaya başlamış ufak tefek bir adamdı doktor. Elinde bir mum vardı ve ben konuştukça sakin bir işadami gibi başını aşağı yukarı sallıyordu. Ona yaralı adamın Moor View Çiftliği'nde olduğunu anlattım. Yardımına ihtiyacı olanın kim olduğunu duyunca davranışları değişip elleri titremeye başladı.

“Sen geri dön, ben olabildiğince çabuk gelirim,” diyerek kapıyı suratıma kapattı.

Fundalığa doğru yürürken bir yandan endişeleniyordum. Doktorun bir hayaleti tedavi etmekten korktuğunu anlamıştım. Acaba sözünü tutar mıydı? Beni gerçekten çiftliğe kadar takip eder miydi? Eğer bunu yapmazsa Hayalet ölebilirdi. Hatta ölmüş bile olabilirdi. İstemeye istemeye yokuşu hızla çıktım. Fırtına çoktan uzaklaşmış, geriye yalnızca belli belirsiz duyulan gök gürültüleri ve uzakta çakan şimşekler kalmıştı.

Doktor hakkında boşuna endişelenmişim. Sözünü tuttu ve benden yalnızca on beş dakika sonra çiftliğe geldi.

Ama fazla uzun kalmadı. Hayaleti muayene ederken elleri öyle şiddetli titriyordu ki dehşete kapılmış olduğunu anlamak için fal taşı gibi açık gözlerine bakmama gerek kalmamıştı. Kimse hayaletlerin yakınında olmaktan hoşlanmaz. Üstelik ona bahçede ve mutfakta olanları anlatmış olmam durumu daha da kötüleştirmişti. Öcü her an üzerine çullanabilirmiş gibi sürekli olarak arkasına bakıyordu.

Bu kadar üzgün ve endişeli olmasam doktorun bu hali beni neşelendirebilirdi bile.

Hayalet'i üst kata taşıyıp yatağa yatırmama yardım etti. Sonra kulağını Hayalet'in göğsüne dayayıp dikkatlice dinledi. Ayağa kalktığı anda başını iki yana sallıyordu.

"İltihap yavaş yavaş ciğerlerine doluyor," dedi en sonunda. "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"O güçlüdür!" diye itiraz ettim. "İyileşecektir."

Yüzünde, doktorların yüzlerinde daha önce gördüğüm bir ifade vardı. Şefkat ve sakinliğin birleştiği profesyonel bir yüz ifadesiydi bu; gerçekten çok hasta olanların yakınlarına kötü haberi verirken taktıkları bir maske.

"Korkarım ki sonuç iyi olmayacak evlat," diyerek yavaşça omzumu sıvazladı. "Ustan ölüyor. Bu geceyi bile atlatabilmesi şüpheli. Ama ölüm eninde sonunda gelip hepimizi bulur, korkarım bize de bunu kabullenmekten başka yapacak bir şey kalmaz. Burada yalnız mısınız?"

Başımla onayladım.

"Yalnız kalabilecek misin?"

Tekrar başımı salladım.

"İyi, o zaman sabah buraya birini yollarım," diyerek çantasını alıp gitmeye hazırlandı. "Yıkanması gerekecektir," diye de ekledi.

Ne demek istediğini biliyordum. Gömmeden önce ölümlerin yıkanması eski bir Eyalet geleneğiydi. Bu bana hep çok aptalca gelirdi. Toprağın altında bir tabuta girecek olan birini yıkanmanın ne anlamı vardı ki? Öfkelenmişim ve neredeyse bu düşüncelerimi ona da söyleyecektim, ama

kendimi kontrol ettim. Sonra yatağın başına giderek güçlükle nefes almaya çalışan Hayalet'i izlemeye koyuldum.

Ölüyor olamazdı! Buna inanmayı reddediyordum. Yaşadığımız bunca şeyden sonra nasıl ölebilirdi ki? Bunu kabullenmeye hazır değildim. Doktor yanılıyor olmalıydı. Fakat her ne kadar kendi kendimi doktorun yanıldığına inandırmaya çabalasam da umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Annemin yaklaşmakta olan ölümle ilgili sözlerini anımsadım. Sonra babamın odasındaki kokuyu, çiçeklerin yaydığı kötü kokuyu ve annemin bu kokunun yaklaşan ölümün kokusu olduğunu söylediğini anımsadım. Annemin bu yeteneği bende de vardı ve Hayalet'ten gelen kokunun her geçen dakika yoğunlaştığını duyabiliyordum.

Gün ağardığında ustam hâlâ hayattaydı ve doktorun cesedi yıkaması için gönderdiği kadının hayal kırıklığına uğradığı yüzünden anlaşılabilirdi.

"Ancak öğleye kadar kalabilirim. Öğleden sonra bir başkası var!" dedi. Sonra temiz bir çarşaf getirip yedi parçaya ayırdı, bir tas da soğuk su getirmemi istedi.

İstediklerini yaptım. Çarşaftan bir parça alıp avuç içi büyüklüğüne getirinceye kadar katladı ve parçayı suya daldırdı. Sonra ıslak kumaşla Hayalet'in alnını ve çenesini sildi. Bunu Hayalet'i rahatlatmak için mi yoksa daha sonraki yıkama işini kolaylaştırmak için mi yaptığını kestirmek güçtü.

Ardından yatağın kenarına oturup bebek kıyafetine benzer bir şey örmeye koyuldu. Bir taraftan da hiç susmadan konuşuyordu. Bana hayat hikâyesini anlattı, çalıştığı iki

işle böbürlenip durdu. Ölülerini yıkayıp gömülmeye hazırlamanın yanı sıra ebelik de yapıyormuş. Grip olmuştu ve sürekli olarak Hayalet'in orasına burasına hapsirip kıpkırmızı burnunu büyük, alacalı bir mendile siliyordu.

Öğleden hemen önce eşyalarını toplayıp gitmeye hazırlandı. "Yarın tekrar gelirim. Bir geceyi daha atlatamaz."

"Hiç umut yok mu?" diye sorarken Hayalet'in başını vurduğundan beri gözlerini bir kez olsun açmadığının farkındaydım.

"Nefesini dinlesene," dedi.

Dikkatle dinledim. Soluk alıp verdikçe çingirak sesi gibi kötü bir ses çıkartıyordu. Sanki nefes borusu tıkalı gibiydi.

"Bu ölüm çingırağı," dedi. "Bu dünyadaki hayatı sona eriyor."

O sırada ön kapı çalınınca kimin geldiğini görmek için aşağıya indim. Kapıyı açınca karşımda Alice'i gördüm. Yün ceketini boynuna kadar iliklemiş, kapüşonunu da başına geçirmişti.

"Alice!" Onu gördüğüme çok sevinmiştim. "Hayalet öcüyü haklamaya çalışırken yaralandı. Başını yere çarptı ve doktor onun öleceğini düşünüyor!"

"Bir bakayım," diyerek yanımdan geçiverdi. "Belki de o kadar kötü değildir. Doktorlar yanılabilir. Nerede, üst katta mı?"

Başımınla onayladıktan sonra Alice'i üst kattaki yatak odasına kadar takip ettim. Doğru Hayalet'in yanına gidip elini alnına koydu. Sonra sol göz kapağını başparmağıyla kaldırıp iyice inceledi.

“Umutsuz değil,” dedi Alice. “Yardım edebilirim herhalde...”

Kadın çantasını alıp gitmeye hazırlanırken öfkeden kaşları çatılmıştı. “Eh, ben göreceğimi gördüm!” diye bağırırken Alice’in sivri burunlu ayakkabılarına bakıyordu. “Küçük cadı hayalete yardım ediyor!”

Alice öfkeden alev alev yanan gözlerini kadına çevirip ağzını iyice açarak dişlerini gösterdi. Sonra öyle bir tısladı ki kadın iki adım geriledi.

“Bunun için sana teşekkür edeceğini sanma!” diye Alice’i uyardıktan sonra odadan çıkıp koşarak merdivenlerden indi.

“Yanımda pek fazla şey yok,” dedi Alice kadın odadan çıkınca. Ceketinin düğmelerini açıp iç cebinden ufak, deri bir kese çıkardı. İple bağlı olan keseyi açıp ters çevirince avuç içine birkaç kuru yaprak dökülüverdi. “Ona hemen bir iksir hazırlayacağım.”

Alice mutfığa gidince Hayalet’in yanına oturup ona nasıl yardım edebileceğini düşünmeye başladım. Tüm vücudu alev alev yanıyordu. Ben de ıslak bezle sürekli alnını silerek ateşini düşürmeye çalışıyordum. Burnundan durmaksızın akan kan ve sümük bıyıklarına karıştığından sürekli olarak bıyıklarını da temizlemem gerekiyordu. Tüm bunlar olurken göğsü hırıldayarak sarsılıyor ve çiçek kokusu giderek artıyordu. Alice ne derse desin hemşirenin haklı olduğunu, Hayalet’in fazla zamanı kalmadığını düşünüyordum.

Bir süre sonra Alice, elinde yarısı solgun sarı renkli bir sıvıyla dolu bir bardakla geldi. İksiri içirebilmesi için

Hayalet'in başını kaldırmam gerekti. Keşke annem o an yanımda olsaydı. Ancak Alice de en az onun kadar iyiydi. Hatta annem bir keresinde onun iksirler konusunda çok bilgili olduğunu söylemişti.

Hayalet aksırıp tıksırmaya başlasa da eninde sonunda onu sakinleştirmeyi başardık. "Yılın en kötü mevsimindeyiz ama belki bir şeyler bulabilirim," dedi Alice. "Dışarıya bir göz atmaya değer. Gerçi bana karşı davranışları düşünlülecek olursa bunu hiç hak etmiyor!"

Alice'e teşekkür edip ön kapıya kadar ona eşlik ettim. Yağmur durmuştu ama nemli, keskin bir soğuk vardı. Ağaçlar çınlıçplaktı ve her yer çok kasvetli görünüyordu. "Kış geldi Alice. Bu soğukta hiçbir şey yetişmez. Dışarıda ne bulabilirsin ki?"

"Kışın bile, kullanılabilecek kökler ya da kabuklar bulabilirsin," diye yanıtladı Alice, ceketinin düğmelerini ilikle-yerek. "Tabii nereye bakacağını bilersen. Hemen dönmeye çalışırım..."

Odaya çıkıp üzgün ve kendimi kaybetmiş bir şekilde Hayalet'in yanına oturdum. Bunun kulağa ne kadar ben-cilce geldiğini biliyorum, ancak kendim için endişe etme-den duramıyordum. Hayalet olmadan çıraklık dönemimi tamamlayamazdım. Caster'ın kuzeyine, Arkwright'ın yanına gidip beni çırağı olarak kabul etmesini istemekten başka çarem yoktu. Bir zamanlar tıpkı benim gibi Hayalet'in çırağı olarak Chipenden'da yaşadığından belki beni kabul ederdi. Gelgelelim bunun hiçbir garantisi de yoktu. Bunları düşünmek kendimi iyice kötü hissetmeme neden oldu.

Kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Ustamı değil de kendimi düşünüyordum.

Bir saat kadar sonra Hayalet aniden gözlerini açıverdi. Yüksek ateşten dolayı gözler alev alev yanıyordu ve beni tanıdığını da hiç sanmıyorum. Yine de emirler yağdırma yeteneğini kaybetmemişti ve sanki sağırmışım gibi avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

“Kalkmama yardım et! Kaldır beni! Kaldır! Kaldır! Hemen şimdi!” diye bağırarak Hayaleti, sırtına yastıklar yerleştirerek yatakta oturur konuma getirmeye çalışıyordum. Gürültülü bir şekilde inledi, gözleri öyle bir kayıyordu ki yalnızca beyazları görünüyordu.

“İçecek bir şey getir!” diye bağırdı. “İçecek bir şey!”

Yatağın hemen başucundaki masanın üzerinde soğuk su dolu bir sürahi vardı. Vakit kaybetmeden bir bardağı suyla doldurup yavaşça dudaklarına tuttum.

“Yavaş için,” dediysem de Hayalet ağız dolusu bir yudum alıp hepsini çarşafların üzerine çıkarıverdi.

“Bu pislik de ne? Bunu mu hak ediyorum?” diye kükrerken gözbebekleri eski yerlerine oturunca öfkeli bakışlarını üzerime dikti. “Şarap getir bana. Kırmızı olsun. İhtiyacım olan şey bu.”

Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum, ne de olsa çok hastaydı; ama durmadan ısrar ediyordu. Şarap istiyordu ve mutlaka kırmızı olmalıydı.

“Üzgünüm ama hiç şarap yok,” diye sakın bir ses tonuyla açıklamaya çalıştım.

“Burada tabii ki de şarap olmaz! Burası yatak odası!” diye bağırdı. “Mutfağa in, orada bulursun. Orada da yoksa kilere bak. Git ve ara. Elini çabuk tut. Beni bekletme.”

Mutfakta yarım düzine kadar şarap şişesi vardı, üstelik hepsi de kırmızıydı. Sorun şu ki tirbuşon yoktu; çok fazla da aramamıştım zaten. Yeterli olacağını düşünerek şişeyi yatak odasına çıkardım. Yanılmıştım. Yatağa yanaşır yanaşmaz ustam şişeyi elimden kaptığı gibi ağzına dayayıp kalan dişleriyle kıştırdığı mantar tıpayı çekip çıkarıverdi. Bir an için tıpayı da yuttuğunu sandım, sonra öyle bir hırs-la tükürdü ki tıpa odanın karşı duvarına fırladı.

Ardından içmeye başladı, içerken de konuşmaya. Hayalet'i daha önce alkol alırken görmemiştim, oysa şimdi ne kadar içse de yetmiyor gibiydi. Giderek daha da heyecanlanıyor, konuşurken saçmalamaya başlıyordu. Hem ateşi olduğundan hem de içki içtiğinden söyledikleri pek bir anlam ifade etmiyordu. Üstelik çoğu da Latinceydi, yani hâlâ öğrenmeye uğraştığım bir dilde. Bir ara sağ eliyle, tıpkı rahipler gibi istavroz çıkarmaya başladı.

Ailemin çiftliğinde şarap nadiren içilirdi. Annemin yaptığı mürver şarabı çok lezzetli olurdu, ama yalnızca özel günlerde içilirdi. Evde yaşadığım süre içinde yılda iki kez yalnızca yarım bardak içebilmiştim. Hayalet koca şişeyi on beş dakikadan az bir sürede bitirip kusmaya başladı; öyle şiddetli kusuyordu ki oracıkta boğularak öleceğini sandım. Çarşıtan geri kalanları kullanarak tüm bu pisliği temizlemek zorunda kaldığımı söylememe sanırım gerek yok.

Bir süre sonra Alice geri gelip bulduğu köklerle yeni bir iksir hazırladı. İkimiz birlikte bu iksiri Hayalet'e içirmeyi başardık. Hayalet kısa bir süre sonra uykuya dalıverdi.

Hayalet uyuyunca Alice burnunu oynata oynata havayı koklamaya başladı. Tüm çarşaları değiştirmeme rağmen oda hâlâ leş gibi koktuğundan artık çiçek kokusu falan alımıyordum. En azından ben böyle düşünüyordum. O an Hayalet'in iyileşmekte olduğunun farkında değildim.

Sonuçta doktor da, hemşire de yanılmış oldu: Birkaç saat içinde ustamın ateşi düştü ve ciğerlerini dolduran yoğun balgamları öksüre öksüre çıkarttı. Bulabildiğim tüm mendilleri kullanınca bir başka çarşafı daha parçalamam gerekti. Yavaş yavaş iyileşiyordu. Ve bunu bir kez daha Alice'e borçluyduk.

BÖLÜM 10

KÖTÜ HABER

Hurstler ertesi gün eve döndüklerinde akılları başlarından gitmiş, şaşkına dönmüş haldeydiler. Sanki tüm bu pislği temizlemeye nereden başlayacaklarını kestiremiyorlardı. Hayalet günün çoğunu uyuyarak geçiriyordu, fakat onu kırık camlardan sızan rüzgârın tüm gün uğuldadığı bir odada bırakamayacağımızdan tamiratları karşılaması için çantasından biraz para alıp Bay Hurst'e verdim.

Köyden işçiler getirildi. Bir camcı yatak odasıyla mutfak pencerelerine yeni camlar takarken Shanks de geri kalan pencereleri geçici olarak tahta çakarak kapattı. Ben de oldukça yoğun bir gün geçirdim: Yatak odaları ve mutfaktaki şömineleri hazırlayıp çiftlik işlerine, özellikle de süt sağmaya yardım ettim. Gönülsüz de olsa Bay Hurst de biraz iş yaptı. Artık hayattan keyif almıyor ve yaşama hevesini yitirmiş gibi görünüyordu.

“Vah! Vah! Vah!” diye sürekli olarak mırıldanıp duruyordu. Bir keresinde de ahırın çatısına bakarken acı dolu bir yüz ifadesiyle şöyle dediğini duydum, “Ne yaptım ben? Bunu hak etmek için ne yaptım?”

O gece, akşam yemeğinin hemen ardından ön kapı gürültülü bir şekilde üç kez çalınınca zavallı Bay Hurst yerinden öyle bir sıçradı ki neredeyse tepe taklak düşecekti.

“Ben açarım,” dedi Bayan Hurst, kocasının koluna usulca dokunarak. “Sen burada kal aşkım ve sakın olmaya çalış. Kendini üzme.”

Tepkilerine bakılacak olursa kapıdaki Morgan olmalıydı. Kapıya vurulan o üç sert darbede içimi ürperten tuhaf bir şeyler vardı. Alice bana bakıp dudaklarını büzerek ‘Morgan’ diye fısıldayınca şüphelerimin doğru olduğunu anladım. Morgan annesinden önce odaya daldı. Elinde bir asa ve çanta vardı. Cübbe ve kukuletasıyla tam bir hayalet gibi görünüyordu.

“*Bak sen şu işe. Muhabbetiniz bol olsun! Çırağımız da buradalarmış,*” diyerek bana döndü. “Usta Ward, tekrar karşılaştık.”

Hiç konuşmadan başımı salladım.

“Eee, neler oldu burada babalık?” diye Bay Hurst’e sataştı. “Çiftlik rezalet durumda. Sen de hiç mi onur yok? Koskocaman çiftliği rezil ediyorsun.”

“Onun suçu değil. Aptal mısın nesin sen?” diye çıktı Alice, saldırgan bir ses tonuyla. “Ahmaklar bile bunun bir öcünün işi olduğunu anlar!”

Morgan suratını asıp sinirli sinirli ona bakarken esasını hafifçe kaldırıdıysa da Alice onun bu sert bakışlarına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Demek Hayalet öcüyle başa çıkması için çırağını gönderdi, öyle mi?” dedi Morgan annesine doğru dönerek.

“İşte sana gönül borcu, öyle değil mi kocakarı? Sen onun için küçük bir cadıyı evine sokarken o öcüyü bağlamak için zahmet edip gelmiyor bile. O hep böyle duygusuz bir alçağın tekiydi.”

Bunun üzerine ayağa fırlayıverdim: “Bay Gregory duyar duymaz geldi. Şimdi yukarıda yatıyor, çünkü öcüyle uğraşırken çok kötü yaralandı...”

Daha konuşmamı bitirmeden çok fazla şey söylediğimin farkına varmıştım. Bir anda ustam için korkmaya başladım. Morgan geçmişte onu tehdit etmişti ve şimdi Hayalet zayıf, savunmasız bir haldeydi.

“Ah, demek *konusabiliyorsun!*” dedi alaylı bir şekilde. “Bana sorarsan ustandan geçmiş artık. Öcü bağlarken yaralandı, öyle mi? Tanrı aşkına, bu en basit numaradır. Yaşlı ahmağın güzel günleri geçmişte kaldı desene. Çıkıp ona bir çift laf etsem iyi olacak.”

Morgan sözlerini bitirir bitirmez mutfaktan geçerek ahşap merdivenlerden yukarı, yatak odalarına doğru çıkmaya başladı. Eğilip yanımdaki Alice’e olduğu yerde kalmasını fısıldadım. Sonra hızla merdivenlere yöneldim. Önce Bayan Hurst’ün beni durdurmaya çalışacağını düşündüysem de o yüzünü ellerinin arasına almış öylece oturuyordu. Basamakları sessizce çıkmaya başladım, fakat her adımımla gıcırdadıklarından üç basamakta bir durup Morgan’ın kaba kahkahalarını ve Hayalet’in öksürüklerini dinledim. Sonra arkamdaki basamakların gıcırdadığını duyup döndüm ve Alice’le göz göze geldim; işaret parmağını dudağına götürerek ses çıkartmamamı işaret etti.

Yatak odasından şimdi de Hayalet'in sesi geliyordu. "Hâlâ şu eski höyüğü kazıp duruyor musun?" diye sordugunu duydum. "Bu, bir gün senin sonun olacak. Mantıklı ol biraz. Gücün kuvvetin hâlâ yerindeyken oradan uzak dur."

"Bunu benim için kolaylaştırabilirsin," diye yanıtladı Morgan. "Tek yapman gereken bana ait olanı geri vermek. Bütün istediğim bu."

"Bunu yaparsam etrafa hayal bile edilemeyecek kadar çok zarar verirsin. Tabii eğer hayatta kalırsan. Neden böyle olması gerekiyor? Karanlıkla uğraşmaktan vazgeçip kendine çeki düzen ver evlat! Annene verdiğin sözleri hatırla. Hayatını düzene sokmak için hâlâ geç değil."

"Beni umursuyormuş numarası yapma," dedi Morgan. "Ve bir daha da annemin adını ağzına alma. Hiçbirimizi umursamadın, gerçek bu. Şu cadı dışında hiçbirimizi! Meg Skelton ortaya çıkınca zavallı annemin hiç şansı kalmadı. Peki bu sana ne getirdi? Onu da acı dolu bir yaşama mahkûm etmekten başka bir işe yaradı mı, söylesene?"

"Hayır evlat. Seni önemsemiştin, anneni de. Bir zamanlar onu sevmiştim, bunu sen de biliyorsun ve hayatım boyunca da ona yardım etmek için elimden geleni yapmaya çalıştım. Ve sırf onun hatırına, tüm yaptıklarına rağmen sana da yardım etmeye çalıştım!"

Hayalet yeniden öksürmeye başladı, Morgan'ın da küfretmeye başladığını duyunca kapıya yöneldim. "İşler artık değişti babalık ve bana olan borcunu alacağım. Eğer sen vermezsen başka yollar kullanacağım."

Alice ile birlikte dönüp merdivenlerden gerisin geri aşağıya indik. Morgan merdivenlerin başına geldiğinde biz çoktan mutfağa varmıştık.

Morgan bize bakmadı bile. Öfkeli bir şekilde, annesiyle babasını da görmezden gelerek bir hışım mutfaktan geçip koridora çıktı. Koridora açılan odalardan birine dalıp sinirle ayaklarını sert sert yere vurduğunu duyduk. Bir süre sonra odadan çıkıp kapıyı tekrar kilitledi. Sonra ön kapıyı çarptığı gibi evden çıkıp gitti.

Masada çıt çıkmıyordu, fakat Bayan Hurst'e bakmadan edemedim. Demek Hayalet bir zamanlar onu da sevmişti. Bu hesaba göre ilgilendiği kadın sayısı üçe çıkmış oluyordu! Ve Morgan'ın ona karşı beslediği öfkenin nedenlerinden biri de buydu.

"Hadi seni yatağına çıkaralım aşkım," dedi Bayan Hurst kocasına, yumuşak ve şefkatli bir ses tonuyla. "İyi bir uyku çekmeye ihtiyacın var. Sabaha kendini çok daha iyi hissedersin."

Sonra her ikisi de masadan kalktılar. Zavallı Bay Hurst başı önde, kapıya doğru ayaklarını sürüye sürüye ilerliyordu. Onlar için üzüliyordum. Morgan gibi bir çocuğu hak etmiyorlardı. Bayan Hurst kapıda durup bize baktı. "Siz de çok geç yatmayın," dedi ve her ikimiz de kibarca başımızı aşağı yukarı salladıktan sonra üst kata çıkana kadar onları dinledik.

"Evet," dedi Alice, "böylece ikimiz kaldık. Neden gidip Morgan'ın odasına bakmıyoruz? Neler bulabileceğimizi kim bilir..."

“Az önce girdiği odaya mı?”

Alice başını evet dercesine salladı. “Oradan bazen tuhaf sesler geliyor. İçeride ne olduğunu görmek isterim.”

Bunun üzerine masanın üzerindeki mumu aldı, mutfaktan çıkıp salondan geçerek koridora ulaştı.

Koridora açılan iki oda vardı. Sırtınızı ön kapıya verdiğinizde sağınızda salon, solunuzdaysa siyah boyalı bir kapı kalırdı. Üzerinde bir sürgü vardı.

“İşte bu,” diye fısıldadı Alice, sivri uçlu ayakkabısıyla kapıya dokunup sürgüyü çekerek. “Kilitli olmasa şimdiye kadar çoktan içeriye bir göz atmış olurdum zaten. Ama şimdi sorun değil. Senin şu anahtarın, kilidi açar herhalde Tom.” Alice kilidi işaret etti.

Anahtarım kilidi açtı ve kapıyı yavaşça araladım. Oldukça büyük bir odaydı; uzunluğu, boyuna doğru bir dörtgeni andırıyordu, en uç duvarda tahta çakılarak kapatılmış bir pencerede siyah perdeler asılıydı. Zemin, evin geri kalan kısmı gibi döşemeliydi; ama yerde ne kilim ne de halı vardı. Ve odada yalnızca üç parça mobilya vardı: uzun, ahşap bir masa ve her ucunda yüksek arkalıklı birer sandalye.

Alice önden girdi.

“Görecek pek bir şey yok, öyle değil mi?” dedim. “Ne bulmayı umuyordun?”

“Emin değilim, fakat bundan daha fazlasını beklediğimi söyleyebilirim. Bazen buradan çan sesleri geliyor. Ufak çanlar, hani şu elinde tutabildiklerinden. Bir keresinde de cenaze çanı duydum. Sesi öyle çok çıkıyordu ki kilise çanları kadar büyük olması gerektiğini düşündüm. Bir de

damlayan su sesi ve bir kızın ağlamalarını duyuyorum. Sanırım bu onun ölmüş olan kız kardeşi.”

“Bu sesleri Morgan odada olduğunda mı duyuyorsun?”

“Çoğunlukla, ama evde yokken bile ara sıra bir köpeğin havlayıp hırladığını, hatta kapıya yanaşıp dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi eşiği kokladığını duyabiliyorum. Bu yüzden Hurstler hep kapıyı kilitli tutuyor. Sanırım içeriden kötü bir şeyin çıkmasından korkuyorlar.”

“Ama ben şu anda hiçbir şey hissetmiyorum,” dedim Alice’e. Karanlığa ait bir şeye yaklaştığımda hissettiğim o soğuktan eser yoktu. “Hayalet’in söylediklerine bakılırsa Morgan ruh çağırıcısıymış. Ruhlarla konuşup istediklerini yaptırabiliyormuş.”

“Gücünü nereden alıyor peki? Cadılar gibi kemik ya da kan büyüsü kullanmıyor,” dedi Alice burnunu kaşıyarak, “Hizmetçi cini de yok. Yoksa kokusunu kesin alırdım. Ne diyordun Tom?”

Omuz silktim. “Belki de Golgoth’tur ya da şu Eski Tanrılardan biri. Morgan’ın şu höyüğü kazıp durması ve bunun onun sonu olacağıyla ilgili Hayalet’in söylediklerini duydun. Orası Yuvarlak Somun adı verilen bir höyük ve fundalığın yükseklerinde. Belki de eski insanlar gibi Golgoth’u çağırmaya çalışıyordur. Belki Golgoth tapınılmak istediğinden ona bir şekilde yardım ediyordur. Ama bunu henüz yapamıyor, çünkü Hayalet’te ihtiyacı olan bir şey var. İşleri kolaylaştıracak bir şey.”

Alice düşünceli bir şekilde başını salladı. “Bu doğru olabilir Tom, ancak söylenen bazı şeyler çok kafa karıştırıcıydı.

Yaşlı Gregory ile Bayan Hurst'ü birlikte düşünemiyorum. Bir zamanlar çift olduklarına inanmak güç."

Buna ben de inanamıyordum. Hem de hiç... Sonuçta, görecek pek bir şey olmadığı için odadan çıkıp kapıyı arkamızdan kilitledik. Çözülmesi gereken sırlar vardı –Hayalet'in geçmişiyle ilgili sırlar– ve ben giderek daha da meraklanıyordum.

Morgan bir daha Moor View Çiftliği'ne adımını atmadı, ancak Hayalet'in evine dönebilmek için bir hafta daha beklememiz gerekti. Shanks çağrıldı ve eve dönüş yolculuğu boyunca Hayalet midillinin üzerindeyken Alice ve ben hemen arkasında yürüdük.

Shanks eve ayak basmayı reddedip hemen Adlington'a döndü ve Hayalet'le bizi yalnız bıraktı. Hayatını, büyük olasılıkla Alice'in hazırladığı iksirlere borçlu olduğunu Hayalet'e söylemiştim, bir yanıt vermemişti. Şimdi Alice'le birlikte yatak odasına çıkarmamıza itiraz etmiyordu. Hâlâ tam olarak kendinde değildi ve tamamen iyileşmesi epey uzun süreceğe benziyordu. Dönüş yolculuğu da onu çok yormuştu. Ayaklarının üzerinde doğru düzgün duramıyordu ve birkaç gün odasından hiç çıkmadı.

İlk başta Meg'den hiç bahsetmemiş olması beni şaşırtmıştı. Fakat Hayalet'e onu hatırlatmamıştım; tek başıma kilere inmeyi pek istemiyordum. Bütün yazı orada uyuyarak geçirdiğine göre birkaç gün daha kalması bir şey değiştirmezdi. Bu yüzden gündelik işlerin çoğunu benim yapmam gerekiyordu. Alice de biraz yardımcı oluyordu, ama olmasını istediğim kadar değil.

Benden daha iyi yemek yaptığını söylediğimde, “Kız olmam bütün yemekleri benim yapmam gerektiği anlamına gelmiyor!” diye çıkıştı.

“Ama ben yemek yapamam ki Alice. Evdeyken annem yapıyordu, Chipenden’da evcil öcü, burada da Meg.”

“İşte şimdi öğrenmenin tam sırası,” dedi Alice gülümseyerek. “Meg’e gelince, bahse girerim şu bitki çayı olmasa yemek yapmayı pek istemeyecektir!”

Üçüncü günün sabahı, ben kahvaltıyı hazırlamaya çalışırken Hayalet en sonunda bitkin bir şekilde aşağı inip masaya oturdu. Yemek yapmanın görüldüğünden çok daha zor olduğunu anlamıştım.

Bir süre hiç konuşmadan yedik, sonra Hayalet aniden tabağını ittiriverdi. “Neyse ki pek aç değilim evlat,” dedi başını iki yana sallayarak, “yoksa bunun hepsini yemek zorunda kalırdım ve bu deneyimden sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.”

Alice kahkahalarla gülerken ben de gülümseyip omuz silktim; en azından ustamın iyileşiyor olduğunu görmek güzeldi. Bunlar, şimdiye kadar yediğim domuz pastırmalı tostlar arasında en lezzetlileri değildi, fakat ne bulsam yiyecek kadar açtım. Alice de öyle. Neşelenmeye başlamıştım, çünkü Hayalet onun da bizimle kalmasına izin verecekmiş gibi görünüyordu.

Ertesi sabah Hayalet sonunda Meg’i uyandırmanın vaktinin geldiğine karar verdi. Ayaktayken dengesini hâlâ tam olarak sağlayamadığından, Alice su ısıtırken Hayalet’le birlikte merdivenlerden inip Meg’i mutfığa çıkarmasına yardım

ettim. Bu ona çok fazla gelmişti ve elleri öyle şiddetli titre-meye başlamıştı ki yeniden yatağa dönmesi gerekti.

Alice'e Meg'in banyosunu hazırlaması için yardım ettim. "Teşekkürler Billy," dedi Meg duşu sıcak suyla doldurur-ken. "Çok düşünceli bir çocuksun. Ve şu güzel arkadaşın da çok yardımcı oluyor. Adın ne tatlım?"

"Bana Alice derler..." diye yanıtladı gülümseyerek.

"Pekâlâ Alice, ailen yakınlarda mı yaşıyor? İnsanın aile-sine yakın olması güzel bir şey, senin yerinde olmak ister-dim. Ama benim ailem çok uzakta."

"Artık ailemle görüşmüyorum. Onlar başıma beladan baş-ka bir şey getirmediğinden böylesi çok daha iyi," dedi Alice.

"Daha neler!" diye bağırdı Meg. "Nedenmiş, ne yaptılar ki tatlım?"

"Onlar cadıydı," diye yanıtladı Alice yan yan bana gü-lümseyerek.

Çok sinirlenmiştim. Bu tür sözler Meg'in hafızasını can-landırabilirdi. Alice bunu bilerek yapıyordu.

"Bir zamanlar ben de bir cadı tanımıştım," dedi Meg dü-şünceli bir şekilde. "Ama çok uzun bir zaman önceydi..."

"Sanırım banyon hazır Meg," diyerek Alice'i kolundan yakaladığım gibi oradan uzaklaştırdım. "Biz şimdi çalışma odasına gidiyoruz, sen rahat rahat yıkanabilirsin."

Hayalet'in çalışma odasına girince Alice'e çıktım. "Ne-den böyle bir şey söyledin ki? Bir cadı olduğunu anımsa-yabilir."

"Bu çok mu kötü olurdu?" diye sordu Alice. "Ona bu şekilde davranmanız adil değil. Ölse daha iyi. Onunla daha önce tanışmıştık ama baksana, unutmuş bile."

“Ölse daha mı iyi? Büyük olasılıkla ölmek yerine kendini bir çukurun dibinde bulur,” dedim öfkeli bir şekilde.

“Neden ona şu bitki çayından *biraz* daha az vermiyor-sun peki? Böylece hayatı daha iyi olabilir ve her şeyi de unutmaz, öyle değil mi? Dozunu iyi ayarlayabilirsen hem her şeyi anımsamayacak hem de çok daha iyi olacaktır. Bırak ben yapayım Tom. Bu zor değil. Doğru dozu bulana kadar her gün dozu biraz azaltacağım.”

“Hayır Alice! Sakın buna kalkışayım deme!” diye onu uyardım. “Eğer Hayalet bunu öğrenirse gözünü bile kırpmadan seni Hurstlerin yanına yollayıverir. Hem zaten bu riski almaya değmez. Bir şeyler ters gidebilir.”

Alice başını iki yana salladı. “Ama bu doğru değil Tom. Eninde sonunda bir şeyler yapılmalı.”

“Sonunda olmasını tercih ederim. Bitki çayıyla ilgili bir şey yapmayacaksın değil mi? Söz ver bana.”

Alice gülümsedi. “Söz veriyorum, ama bence bu konuyu yaşlı Gregory ile konuşmalısın. Bunu yapar mısın?”

“Şimdi bunun sırası değil, daha tam iyileşmedi bile. Doğru zaman gelince konuşurum. Dinlemeyecektir ama. Bu yıllardır böyle sürüyor. Neden şimdi değiştirsin ki?”

“Sen bir konuş işte, tek istediğim bu.”

Bunun vakit kaybı olacağını ve boşu boşuna Hayalet'i sinirlendireceğini bilmeme rağmen kabul ettim. Ancak Alice artık beni endişelendirmeye başlıyordu. Ona güvenmek istiyordum, ama Meg'e kafayı takmıştı bir kere.

Hayalet akşama doğru aşağı inip biraz çorba içebildi ve bütün geceyi ateşin önünde battaniyeye sarınmış vaziyette

geçirdi. Ben yatmaya giderken hâlâ oradaydı, Alice de bu-
laşıkları yıkayan Meg'e yardım ediyordu.

Ertesi sabah, yani salı sabahı, Hayalet bana kısa bir La-
tince dersi verdi. Pek iyi görünmüyordu. Çabucak yorulup
yatağa dönünce günün geri kalanında tek başıma çalışmam
gerekti.

Akşama doğru arka kapı çalındı. Gelen, Hayalet'in getir-
götür işlerini yapan Shanks idi. Oldukça endişeli görünü-
yordu ve sürekli olarak arkama bakıyor, sanki her an ora-
dan birinin fırlayıvermesini bekliyordu.

"Bay Gregory'nin siparişini getirdim," diyerek başıy-
la üzeri kahverengi çuvalarla yüklü midilliye işaret etti.
"Sana da bir mektup var. Yanlış adrese gitmiş, oradaki ev
sahipleri de evde yokmuş. Yeni dönmüşler, yani mektup
en az bir haftalık."

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Buraya kim mektup gön-
derirdi ki? Ceketinin cebinden buruş buruş olmuş bir zarf
çıkartıp bana uzattı. Zarfın üzerinde abim Jack'in el yazısını
görünce endişelenmeye başlamıştım. Üstelik posta treniyle
mektup göndermek onlara çok pahalıya mal olmuş olma-
lıydı; demek ki önemli bir haberdir. Ve kesin kötüydü.

Zarfi yırttıktan sonra kısa ve öz mektubu okudum.

Sevgili Tom,

*Babam yine kötüleşti. Durumu hızla kötüye
gidiyor. Sen hariç tüm oğulları burada, sen de hemen
gelsen iyi olur.*

Jack

Jack hep patavatsız biri olmuştı. Yazdıkları da bana kendimi berbat hissettirdi. Babamın ölmek üzere olduğuna inanamıyordum. Bunu hayal bile edemiyordum. Dünya bir daha asla eskisi gibi olmazdı. Ve eğer Jack'in mektubu bir hafta köyde beklediyse çok geç kalmış bile olabilirdim. Shanks erzakları indirirken ben de koşarak içeri girip üstü kata, Hayalet'in odasına çıktım, titreyen ellerle ona mektubu uzattım. Okuduktan sonra derin derin iç çekti.

"Habere üzüldüm. Hemen eve gitsen iyi olur. Annenin sana ihtiyacı olacaktır."

"Peki ya siz?" diye sordum. "İyi olacak mısınız?"

"Benim için endişelenme, ben iyi olurum. Hava henüz kararmamışken bir an önce yola çık. Karanlık bastırmadan fundalıktan aşağıya inmiş olsan iyi edersin."

Mutfağa indiğimde Alice ve Meg fısıldaşıyorlardı. Meg beni görünce gülümsedi. "Size bu akşam özel bir yemek yapacağım," dedi.

"Ben bu akşam yemekte olmayacağım Meg. Babam hasta ve birkaç günlüğüne eve gitmem gerekiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm Billy. Kar geliyor, kalın giyinsen iyi edersin. Soğukta parmakların donabilir."

"Durumu nasıl Tom?" diye sordu Alice endişeli bir şekilde. Uzattığım mektubu hemen okudu.

"Of Tom! Çok üzgünüm," diyerek yanıma geldi ve bana sarıldı. "Belki de o kadar kötü değildir..."

Fakat göz göze geldiğimizde bunu yalnızca kendimi iyi hissetmem için söylediğini anladım. Her ikimiz de en kötüsünü düşünüyorduk.

Yola çıkmak üzere hazırlandım. Çantamla uğraşmadım —onu çalışma odasında bıraktım— ama asamı aldım. Cebimde yol için yanıma aldığım büyük bir parça peynir, çıra kutusu ve küçük bir mum vardı. Ne zaman işe yarayacakları hiç belli olmaz.

Hayalet'e veda ettikten sonra Alice'le birlikte arka kapıya yöneldim. Tam kapıdan çıkarken vedalaşmak yerine paltosuna uzanarak beni şaşırttı.

“Ben de vadinin ucuna kadar seninle geleceğim,” diyerek mahzun bir şekilde gülümsedi.

Birlikte yürümeye başladık. Konuşmuyorduk. Korkudan hissizleşmişim. Alice ise soğukkanlı olmak için kendini zorluyor gibi görünüyordu.

Vadinin en alt kısmına varınca vedalaşmak üzere Alice'e döndüm; gözleri yaşlıydı.

“Sorun ne Alice?”

“Döndüğünde burada olmayacağım. Yaşlı Gregory beni gönderiyor. Yine Moor View Çiftliği'ne gideceğim.”

“Bunu duyduğuma üzgünüm Alice. Bana hiçbir şey söylemedi. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum.”

“Bana da dün gece söyledi. Meg'le fazla yakınlaşıyor-muşum.”

“Fazla mı yakınlaşıyormuşsun?”

“Bizi sohbet ederken görmüş olmalı, hepsi bu. Onun aklından neler geçtiğini kim bilebilir ki? Sana söylemek istedim, döndüğünde beni nerede bulacağımı bilirsin.”

“Döner dönmez ilk iş seni görmeye geleceğim. Hatta Hayalet'in evine dönmeden önce.”

“Teşekkürler Tom,” diyerek sol elimi tutup sevgiyle sıktı.

Yanından ayrılıp yürümeye devam ettim, yalnızca bir kez durup arkama baktım. Hâlâ orada duruyordu, ona el salladım. Alice ayrılırken ne veda etmiş ne de rahatlatıcı bir şeyler söylemişti. Babamdan da bahsetmemiştii. Her ikimiz de söyleyecek bir şey olmadığını biliyorduk ve ben evde beni bekleyenlerden korkuyordum.

Kuzeyden gelen yoğun bulut kitlesi yüzünden karanlık çok çabuk çöktü. Fundalığın aşağılarına varmama yakın hava kararmaya başlamıştı bile. Bir şekilde yön duygumu yitirmiş ve yanlış yola sapmışım.

Daha aşağıda bir koruluk ve az ilerisinde ufak bir bina olan alçak, taş bir duvar vardı. Bu muhtemelen bir ırgat kulübesiydi, yani kulübeden bayır aşağı devam eden bir yol olmalıydı. Duvara tırmandımsa da karşı tarafa atlamadan önce duraksadım. Alçak görünen duvar iki metreden yüksekti, üstelik aşağıda bir mezarlık vardı. Kulübe sandığım binaysa ufak bir kiliseydi.

Aldırmayıp aşağı, mezar taşlarının arasına atladım. Biraz ürpertici olduğunu kabul ediyorum, ama ben Hayalet’in çırağıydım ve bu tür yerlere karanlıkta dahi girebilmeliydim. Mezarların arasından geçerek bayır aşağı inmeye devam ettim, çok geçmeden kiliseye giden taşlı bir patıkaya çıkmıştım bile.

Patika kilisenin yanından dolaşıyordu; onun da ilerisinde, tekrar mezar taşlarının arasından geçerek giriş kapısı görevi gören iki devasa porsuk ağacına varıyordu. Yürümeye

devam etmeliydim, fakat kilisenin renkli camlarından hafif bir ışık sızıyordu; içeride bir mum yanıyor olmalıydı. Yanından geçerken kapının aralık olduğunu fark ettim ve içeriden bir ses geldi.

Yalnızca tek bir kelime: "Tom!"

Kalın bir sestir, bir erkek sesi. İtaat edilmeye alışkın bir ses. Kim olduğunu çıkaramamıştım.

Çok uzak bir ihtimal olsa da bana seslenildiğini hissettim. Burada adımla ya da o an karanlıkta geçip gidenin ben olduğumu kim bilebilirdi ki? Gecenin bu saatinde kilisede kimse olmazdı. Yalnızca ara sıra, kısa ibadetler ya da cenaze törenleri için kullanılıyor olabilirdi.

Ne yaptığımın farkına bile varamadan kilisenin kapısına gidip içeri girdim. İçeride kimsenin olmaması beni şaşırtmıştı, ancak aniden kilisenin yerleşim düzeninde bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Aralarında koridor olan ve mihraba bakan sıra sıra banklar yerine her iki yanına gardiyan gibi birer büyük mum yerleştirilmiş olan günah çıkarma odasına dönük, duvar dibine dizilmiş dört sıra bank vardı.

Günah çıkarma odasının her zaman olduğu gibi biri rahip biri de tövbekeâr için olmak üzere iki kapısı vardı. Günah çıkarma odaları bir paravanla birbirinden ayrılmış bölümlerden oluşur; rahip tövbekeârı duyabilir ama yüzünü göremez. Ancak burada bir tuhaflık vardı. Kapılar sökülüştü; yani önümde, dikdörtgen biçiminde, karanlık iki boşluk vardı.

Tedirgin bir şekilde, kapıların olması gereken yere bakarken sol taraftan, yani rahibin giriş kapısının olması gereken

yerden bir siluet çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Üzerinde tıpkı Hayalet'inkine benzer bir cübbe ve kukuleta vardı.

Her ne kadar beni çağıran ses onunki olmasa da karşımdaki Morgan'dı. Kilisede başka birileri daha mı vardı? Bana doğru yaklaşırken üşümeye başladığımı hissettim. Bu, karanlığa ait bir varlık yaklaştığında hissettiğim o sıradan soğuğa benzemiyordu. Diğerlerinden çok farklıydı. Priestown'da Zehir adı verilen o kötü ruhla karşılaştığımda hissettiklerime benziyordu.

"İşte yine karşılaştık Tom," dedi Morgan alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Babanla ilgili haberlere üzüldüm. Ama iyi bir yaşam sürdü. Ölüm eninde sonunda hepimizi bulur."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ve bir an için nefesim kesildi. Babamın hastalığını nereden biliyordu?

"Fakat ölüm bir son değildir Tom," diyerek bana doğru bir adım daha attı. "Ve bir süre daha sevdiklerimizle konuşabiliriz. Babanla konuşmak ister misin? Eğer istersen senin için onu çağırabilirim..."

Yanıt vermedim. Söylediklerini yeni yeni algılayabiliyordum. Kaskatı kesilmiştim.

"Ah, üzgünüm Tom. Doğru ya, haberin yok, değil mi?" diye devam etti Morgan. "Baban geçen hafta öldü."

BÖLÜM II

ANNEMİN ODASI

Morgan bir kez daha gülümsedi, benimse yüreğim ağzıma gelmiş, paniğe kapılmışımdı ve başım dönmeye başlamıştı. Düşünmeden arkama dönüp kapıya doğru koşmaya başladım. Dışarı çıkıp taşlı patikadan aşağıya doğru koşmaya devam ettim. Kapıya gelince durup arkama baktım. Kilisenin girişinde duruyordu. Yüzü karanlıkta olduğundan bakışlarını göremiyordum, ama bana el salladığını fark ettim. Sanki eski bir dostunu uğurlar gibiydi.

Ona karşılık vermedim. Kapıdan çıkıp karmakarışık duygular içinde bayır aşağı koşmaya devam ettim. Babamın ölmüş olabileceğini düşünmek beni altüst etmişti. Morgan doğruyu söylüyor olabilir miydi? Ne de olsa bir nekromansi büyücüsüydü. Acaba bunu çağırdığı ruhlardan mı öğrenmişti? Buna inanmak istemiyordum ve bu düşünceleri zihnimden atmaya çabaladım.

Peki ya neden kaçmışım? Kalıp onun hakkında neler düşündüğümü söylemeliydim. Ancak boğazım düğümlenmiş, bacaklarım düşünmeme fırsat vermeden beni kapıya doğru sürüklemişti. Bunun nedeni ondan korkmam değildi;

tabii kilisede, mumların önünde böyle şeyler söylemesi biraz tüyler ürperticiydi, fakat kaçmamın asıl nedeni söyledikleriydi.

Havanın giderek soğumaya başlayıp rüzgârın artması dışında yolculuğun devamını pek fazla hatırlamıyorum. İkinci gün akşamüstüne doğru rüzgâr kuzeydoğu yönüne dönmüştü ve kar yağacak gibiydi.

Eve yarım saatlik yolum kaldığında kar henüz yağmaya başlamamıştı. Hava kararmak üzere olsa da yolu ezbere bildiğimden yavaşlamadım. Eve varıp bahçe kapısını açıncaya kadar her yer bembeyaz bir örtü ile kaplanmıştı. Ilıklarime kadar donmuştum. Kar her şeyi olduğundan daha sessiz kılar, ancak çiftliğe bir de akşama özgü bir sessizlik çıkmıştı. Bahçeye girer girmez başlayan köpek havlamaları bu sessizliği bozdu.

Etrafta kimse yoktu; arka odaların birinin penceresinde ışık vardı. Çok mu gecikmiştim? Moralim bozuktu ve en kötü olasılığı düşünüyordum.

Sonra Jack'i gördüm. Hızlı hızlı bana doğru geliyordu. Kalın kaşları burnunun üzerinde birleşmişti; somurtuyordu.

"Nerede kaldın?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Buraya gelmek bir hafta sürer mi? Kardeşlerimizin hepsi geldi de gitti bile. Üstelik James, Eyalet'in öbür ucunda yaşıyor! Bir tek sen gelmedin."

"Mektubun yanlış adrese gitmiş. Birkaç gün önce elime geçti," diye açıkladım. "Babam nasıl? Geç mi kaldım?" diye sordum nefesimi tutarak. Fakat yanıtı Jack'in gözlerinden almıştım bile.

Jack göğüs geçirip gözlerime bakamayacakmış gibi başını öne eğdi. Başını tekrar kaldırdığında gözleri dolmuştu. “O öldü Tom,” dedi usulca, öfkesinden eser kalmamıştı. “Geçen hafta, uykusunda, huzurlu bir şekilde öldü.”

Neler olup bittiğini anlayamadan sarılıp ağlamaya başladık. Bir daha babamı göremeyecektim; sesini duyamayacak, anlattığı hikâyeleri ya da bilge deyişlerini duyamayacaktım. Ve bu dayanılmazdı! Fakat orada öylece dururken, bu kaybın acısını benden daha çok hissedecek birini anımsadım.

“Zavallı Annem,” dedim tekrar konuşabildiğimde. “O nasıl?”

“Kötü, Tom. Çok kötü,” dedi Jack üzgün bir şekilde, başını iki yana sallayarak. “Daha önce annemi hiç ağlarken görmemiştim ve gerçekten de çok üzücü bir görüntüydü. Kendinden geçmişti, günlerce ne yemek yedi ne de uyudu. Ve cenazenin ertesi günü bir çanta hazırlayıp bir süre uzaklaşması gerektiğini söyledi. Sonra da gitti.”

“Nereye gitti?”

Jack tekrar başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Keşke bilseydim,” dedi.

Jack’e bir şey söylemedim, ancak babamın anlattığı bir şeyi anımsamıştım: Annemin kendine ait bir yaşamının olduğunu ve babam ölüp gömüldükten sonra muhtemelen kendi ülkesine döneceğini söylemişti. Ve zamanı geldiğinde benim de cesur davranıp gitmesine izin vermem gerekecekti. Hemen gitmiş olmasını ummaktan başka bir şey yapamıyordum. Benimle vedalaşmadan gider miydi?

Gitmeyeceğini umuyordum. Onu yeniden görmeliydim, son kez bile olsa.

Evde, akşam yemeğinde kendimi daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Annemle babamın masada bizimle olmaması öyle üzücüydü ki; sürekli olarak babamın boş sandalyesine bakıp duruyordum. Bebek yukarıda, yatağında olduğundan masada yalnızca üç kişiydik.. Jack, Ellie ve ben oturmuş, yavaş yavaş yiyorduk.

Göz göze geldiğimizde Ellie buruk bir şekilde gülümsediyse de hiç konuşmadı. Bana bir şeyler söylemek istediğini, ama bunun için doğru zamanı beklediğini hissediyordum.

“Güveç gerçekten çok güzel olmuş Ellie,” dedim. “Ziyan ettiğim için üzgünüm, ama daha fazla yiyemeyeceğim. Hiç iştahım yok.”

“Üzülme Tom, anlıyorum” dedi usulca. “Hiçbirimizin iştahı yok. Yine de kendini zorla biraz. İnsan böyle durumlarda güçten düşmemeli.”

“Sanırım doğru zaman değil ama sizi tebrik etmek istiyorum. Geçen sefer geldiğimde annem bir oğlunuz olacağını söylemişti.”

Jack hazin bir şekilde gülümsedi, konuşmaktan çok fışıldıyor gibiydi. “Teşekkürler Tom. Keşke babam da bir erkek torunu olduğunu görebilseydi...” Sonra önemli bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi. “Neden birkaç gün daha, en azından hava düzeline kadar bizimle kalmıyorsun?

Yarın dönmek zorunda değilsin ya? Doğruyu söylemek gerekirse çiftlikte biraz yardıma ihtiyacım var. James birkaç gün kaldı, ama sonra işe geri dönmesi gerekti.”

James abilerimin arasında ikinci büyük olandı ve demircilik yapıyordu. Cenaze sonrasında kalma nedeninin Jack’in çiftlik işlerinde yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Ne de olsa bahar ekimi geçeli çok olmuştu, sonbahar hasadına da daha çok vardı; bu iki dönem dışında çiftlik işleri pek yoğun olmazdı. Hayır, Jack’in kalmamı isteme nedeni James’in kalmasını isteme nedeniyle aynıydı. Her ne kadar hayaletlerin yaptığı işlerden nefret etse ve ayak altında olmamdan genelde hoşlanmasa da hayatındaki bu boşluğu, annem ve babamın olmayışının yarattığı boşluğu doldurabilmek için bana ihtiyacı vardı.

“Seve seve birkaç gün kalırım,” dedim gülümseyerek.

“Çok sevindim Tom. Sana minnettarım,” diyerek ancak üçte birini bitirdiği tabağını ittirdi. “Artık yatsam iyi olur.”

“Ben birazdan gelirim sevgilim,” dedi Ellie. “Bir süre Tom’la sohbet etmemin sakıncası yok değil mi?”

“Tabii ki yok.”

Jack üst kata çıktıktan sonra Ellie’nin yüzüne sımsıcak bir gülümseme yayıldı. Her zamanki gibi çok güzeldi, gelelelim son derece üzgün ve yorgun görünüyordu; şu son haftanın acısı yeni yeni çıkıyor olmalıydı. “Bir süre kalmayı kabul ettiğin için teşekkürler Tom. Kardeşlerinden biriyle eski günlerden konuşmaya ihtiyacı var. Ne de olsa böyle yas tutulur, sürekli konuşarak. Ama sana ihtiyaç duymasının bir

nedeni de senin burada olmanın annemin geri gelme olasılığını arttırması...”

Bu hiç aklıma gelmemişti. Annemin hisleri çok kuvvetliydi. Çiftlikte olduğumu mutlaka anlardı. Gerçekten de beni görmek için gelebilirdi.

“Umarım gelir.”

“Ben de öyle umuyorum Tom. Ama dinle, Jack’e karşı son derece sabırlı olmanı istiyorum. Henüz sana anlatmadığı bir şey var. Babanın vasiyetinde bir sürpriz vardı. Beklemediği bir şey...”

Suratım asıldı. Sürpriz mi? Bu ne olabilirdi ki? Babam ölünce en büyük oğlu olarak çiftliğin Jack’e kalacağını bütün aile biliyordu. Yedi kardeşe bölüp iyice ufaltmanın bir anlamı yoktu. Eyalet gelenekleri böyleydi. Çiftçinin dul eşine hayatı boyunca kalacak bir yer sağladığı sürece çiftlik mutlaka en büyük oğlana kalırdı.

“Hoş bir sürpriz mi?” diye sordum, ne beklemem gerektiğini kestiremeyince.

“Jack’e göre pek hoş değil. Ama bunu yanlış anlamanı istemem Tom. O sadece beni, küçük Mary’i ve henüz doğmamış oğlunu düşünüyor,” diyerek karnını okşadı. “Bütün ev Jack’e kalmadı. Odalardan birini sana bırakmış...”

“Annemin odasını mı?” diye sorarken alacağım yanıtı biliyordum. Bu oda annemin özel eşyalarını sakladığı odaydı; sonbaharda bana verdiği gümüş zincir de bu odadan çıkmıştı.

“Evet Tom,” diye yanıtladı Ellie. “Kilerin hemen altındaki kilitli oda. O oda ve içindeki her şey. Ev ve toprak

Jack'e ait olsa da sen ne zaman istersen o odaya girebilecek ve orada kalabileceksin. Vasiyet okunurken Jack bembeyaz kesildi. Buna göre eğer istersen burada yaşayabilirsin bile."

Benimle birlikte karanlığa ait yaratıkların da gelebileceğini düşündüğünden, Jack'in evin yakınına dahi gelmemi istemediğini biliyordum. Buna diyecek bir şeyim yoktu, çünkü daha önce bir kez başımıza gelmişti. Yaşlı cadı Malkin Ana, geçen baharda bir şekilde kilerimize girmeyi başarmıştı. O zaman daha ufacık bir bebek olan Mary büyük bir tehlike atlatmıştı.

"Annem bununla ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Tek kelime bile etmedi. Jack bunun hakkında konuşamayacak kadar üzgündü, zaten ertesi gün de annem gitti."

Odanın bana kalmış olmasının, annemin çok yakında gideceği anlamına geldiğini düşünmeden edemiyordum. Demek kendi ülkesine dönüp bizi sonsuza dek bırakacaktı. Tabii şimdiye kadar gitmediyse.

Ertesi sabah çok erken kalkmama rağmen Ellie çoktan mutfağa inmişti bile. Aşağı inmeme neden olan şey, kızaran sosislerin kokusuydu. Tüm olanlara rağmen iştahım yerine gelmeye başlamıştı.

"İyi uyudun mu Tom?" diye sordu gülümseyerek.

Başımı aşağı yukarı salladım, fakat bu zararsız bir yalandı. Uykuya dalmam çok uzun sürmüştü, sonrasındaysa sürekli uyanıp durmuştum. Gözlerimi her açtığımda, sanki

babamın öldüğünü ilk kez öğreniyormuşum gibi aynı acıyı tekrar tekrar yaşamıştım.

“Bebek nerede?” diye sordum.

“Mary yukarıda, Jack’in yanında. Jack sabahları onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor. İşe biraz geç başlaması için de bahane oluyor. Zaten bugün pek fazla çalışamazsınız,” diyerek başıyla pencereyi işaret etti. Kar yağıyordu ve bahçeden yansıyan güneş ışığıyla oda bir yaz günü gibi ısl ısl olmuştu.

Çok geçmeden sosis ve yumurta dolu tabağıma yumulmuştum bile. Bu arada Jack aşağı indi. Başıyla beni selamladıktan sonra kahvaltısına başladı. Ellie salona geçip bizi yalnız bıraktı. Jack sürekli olarak tabağındakilerle oynayıp lokmalarını yavaş yavaş çiğnerken, yediklerimden bu kadar çok keyif aldığım için kendimi suçlu hissettim.

“Ellie bana vasiyet konusunu bildiğini söyledi,” dedi Jack en sonunda.

Başımı salladım, ama bir şey söylemedim.

“Bak Tom, en büyük oğul olarak vasiyeti yürürlüğe sokacak olan, benim. Babamın son isteklerinin gerçekleştirilmesine emin olmak benim görevim, ama belki bir anlaşma yapabiliriz,” dedi. “O odayı senden satın alabilir miyim? Eğer yeterince para biriktirebilirsem bana satar mısın? Annemin eşyalarına gelince, eminim Bay Gregory onları Chipenden’da tutmana izin verir...”

“Düşünmem lazım Jack. Büyük bir şok yaşıyorum. Her şey çok hızlı olup bitti. Endişelenme, buraya gelmeye niyetim yok. Epey meşgul olacağım.”

Jack cebine uzanıp bir anahtarlık çıkardı. Anahtarlığı masaya, hemen önüme bıraktı. Bir büyük, üç de küçük anahtar vardı: ilki odanın kapısıydı; diğer üçüyse içerideki kutu ve sandıklara aitti.

“İşte anahtarlar. Çıkıp sana bırakılanları görmek isteyeceksindir.”

Anahtarlığı ona doğru ittim. “Hayır Jack,” dedim. “Şimdilik sende kalsın. Annemle konuşmadan o odaya girmem.”

Şaşkınlık içinde bana baktı. “Emin misin?”

Başımı evet anlamında sallayınca anahtarlığı tekrar cebine koydu ve bu konuda başka bir şey konuşulmadı.

Jack’in önerisi çok mantıklıydı. Fakat onun parasını istemiyordum. Odayı benden satın alabilmek için borç alması gerekirdi ve çiftliği tek başına idare etmek onu maddi olarak yeterince zorlayacaktı zaten. Bence odayı almasında hiçbir sakınca yoktu. Bay Gregory’nin, annemin kutularıyla sandıklarını Chipenden’da tutmama izin vereceğine de emindim. Ancak bu odanın benim olmasını annemin istediğini düşünüyordum ve bu düşünce Jack’in önerisini hemen kabul etmeme engel oluyordu. Bu her ne kadar babamın vasiyetinde olsa da muhtemelen annemin verdiği bir karardı. Annemin yaptığı her şey için daima geçerli bir nedeni olduğundan onunla yüz yüze konuşmadan karar vermek istemiyordum.

O gün akşamüzeri babamın mezarını ziyarete gittim. Jack de benimle gelecekti, ama onu gelmemeye ikna etmeyi başardım. Orada biraz yalnız kalmak, bir saat kadar tek

başıma düşünüp yas tutmak istiyordum. Hem yapmam gereken başka bir şey daha vardı. Jack gelirse yapamayacağım bir şey. Bunu anlayamazdı ya da gerçekten çok üzülürdü.

Saati öyle bir ayarladım ki mezarlığa gün batımında varacaktım; ama hava, mezarı bulabilmeme yetecek kadar aydınlık olacaktı hâlâ. Kiliseden yaklaşık iki kilometre ötede, kasvetli ve karla kaplı bir mezarlıktı. Kilisenin bahçesi dolmuş olduğundan, ilaveten burayı tahsis etmişlerdi. Alıç ağaçlarıyla çevrili, gerçekten çok ufak bir alandı; batı sınırındaysa birkaç çınar ağacı vardı. Her ay öne doğru ilerletilen mezarlıkta babamın mezarını bulmam zor olmadı. Henüz bir mezar taşı yoktu, fakat geçici olarak üzerine ismi kazınmış ahşap bir haç vardı:

JOHN WARD

HUZUR İÇİNDE YATSIN

Bir süre o tahta haçın önünde durup ailecek yaşadığımız o mutlu günleri düşündüm; çocukluğumu, annem, babam ve abilerimle birlikte geçen mutlu hayatımızı anımsadım. Babamla son konuşmamızı, babamın benim gibi cesur bir oğlu olduğu için ne kadar gurur duyduğunu ve her ne kadar çocuklarını ayırmasa da içlerinde en iyisinin ben olduğumu söylediğini anımsadım.

Gözlerim doldu ve mezarın başında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Hava kararırken derin bir nefes aldım ve kendime çeki düzen vererek yapılması gereken şeye odaklanmaya çalıştım. Yani hayalet işlerine.

“Baba! Baba!” diye seslendim karanlığa. “Orada mısın? Beni duyabiliyor musun?”

Üç kez bu şekilde seslensem de her seferinde yanıt olarak alıç ağaçlarını hışırdatan rüzgâr ve uzaktan gelen köpek havlamaları oldu. Rahat bir nefes aldım. Babam burada değildi. Ruhu buraya hapsolmamıştı. Mezarının başından ayrılamayanlardan değildi. Artık daha iyi bir yere gittiğini umabilirdim yalnızca.

Tanrı’yla ilgili henüz kesin bir kaniya varamamıştım. Belki vardı, belki de yoktu. Eğer varsa, acaba beni dinler miydi? Pek dua etmezdim, ancak söz konusu babam olunca bir istisna yapabilirdim.

“Lütfen Tanrım, ona huzur ver,” dedim usulca. “Bunu hak ediyor. Hayatı boyunca dürüst, çalışkan biri oldu ve ben onu çok sevdim.”

Sonra üzgün bir şekilde yavaş yavaş eve döndüm.

Çiftlikte neredeyse bir hafta kaldım. Gitme vaktim geldiğinde yağmur yağıyordu ve bahçedeki kar çamura dönmüştü.

Annem geri gelmedi. Bir daha onu görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Gelgelelim öncelikle Anglezarke’a dönüp Hayalet’in nasıl olduğunu görmeliydim. İyileşmeye başladığını umuyordum. Jack ve Ellie’ye baharda ziyaretlerine geleceğimi ve oda meselesini o zaman detaylıca konuşabileceğimizi söyledim.

Güneye doğru o uzun yürüyüşüme başladığımda babamı ve her şeyin nasıl da değiştiğini düşünüyordum. Evde

mutlu bir şekilde ailem ve altı abimle birlikte yaşadığımız, babamın güçlü kuvvetli olduğu günler çok uzakta değildi. Ama şimdi her şey değişiyor, paramparça oluyordu.

Evim bildiğim yere, bir daha asla dönemeyecektim. Orası artık bambaşka bir yerdi. Binalar ve Cellat Tepesi'nin yatak odamdan görüntüsü aynı olacaktı. Ancak babam ve annem olmadan oraya evim diyemezdim.

Bir şeyleri sonsuza dek kaybettiğimi biliyordum.

BÖLÜM 12

NEKROMANSİ

Güneye indikçe hava daha da soğuyor, yağmur yerini tekrar kara bırakıyordu. Çok yorgundum ve hiç vakit kaybetmeden Hayalet'in evine gitmek istiyordum, fakat Alice'e önce onu ziyaret edeceğime dair söz vermiştim ve bu sözümü tutmak da istiyordum.

Moor View Çiftliği görüldüğünde hava kararmaya başlamıştı bile. Rüzgâr azalmış, bulutlar dağılmıştı. Ay yükseliyor, yağın karsa her şeyi olduğundan daha aydınlık gösteriyordu. Çiftlik evinin ötesindeki göl kapkara bir ayna gibi yıldızları yansıtıyordu.

Çiftlik karanlığa gömülmüştü. Kışın çoğu çiftçi erkenden yatar; ben de böyle olmasını bekliyordum. Fakat Alice'in geldiğimi hissedip benimle buluşmak için dışarı çıkmanın bir yolunu bulmuş olmasını umuyordum. Çiftliği çevreleyen çitleri aştım, tarlalardan geçerek yıkık dökük binalara doğru ilerledim. Hemen önümde bir büyükbaş ahır vardı ve içeriden gelen beklenmedik sesi duyunca yarı aralık kapının önünde durdum. Biri ağlıyordu.

Kapıdan girdiğimde hayvanlar huzursuz olup sağa sola kaçıştılar. Kötü kokuyu anında fark ettim. Bu, ahırlardaki

alışlagelmiş hayvan ve dışkı kokusu değildi. Bu, sığırlarla domuzlarda görülen bir tür ishal hastalığının kokusuydu. Tedavisi vardı, gelgelelim bu hayvanlar hasta ve bakımsızdı. Buraya son gelişimden bu yana işler daha da kötüye gitmişti.

İşte tam o sırada birinin beni izlediğini fark ettim. Bay Hurst, hemen solumda, ay ışığının aydınlatığı bir alanda duran süt sağma taburesinde oturuyordu. Yaşlı adamın yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve orada öylece oturmuş, bana bakıyordu. Acı, yüzünü kaplamıştı. Ayağa kalktığında bir adım geriledim.

“Çek git buradan! Rahat bırak beni!” diye bağırarak yumruğunu salladı. Baştan aşağı bembeyaz kesilmişti.

Şaşkına dönmüş ve üzülmüştüm. Bay Hurst son derece sakin ve ılımlı biri olmuş, ne Alice’e ne de bana bir kez olsun kötü bir söz söylemişti. Başımı eğip dışarı çıktım. Onun için çok üzülmüyordum. Morgan ona çok kötü davranıyor olmalıydı. Bu kadar üzgün ve utanç içinde olmasının başka sebebi olamazdı. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum ve bu konuyu Alice’le konuşmanın en iyisi olacağına karar verdim.

Bahçeye dek yürümeye devam ettim. Ev hâlâ karanlıktı ve ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Bu kadar yaklaştığımı anlamaması için Alice’in çok derin bir uykuda olması gerekirdi. Bir süre buz gibi soğukta bekledim.

Arka kapıya gittim ve kapıyı iki kez çaldım. Bir kez daha çalmama gerek kalmadı. Çok geçmeden kapı gıcırdayarak aralanınca ay ışığında gözlerini kırpıştırarak bana bakan Bayan Hurst belirdi.

“Alice’le konuşmam gerek,” dedim.

“Gel gel, içeri gel,” dedi zayıf ve boğuk bir sesle.

Kapı eşiğinde yalnızca bir paspas vardı, ben de içeri girerken gülümseyip ona teşekkür ettim ve çizmelerimdeki kırılcıyı silkeledim. Hemen karşımızda iki kapı vardı. Sağdaki kapalıydı; Morgan’ın odasına açılan kapıysa aralık duruyordu, içeriden mum ışığının geldiğini görebiliyordum.

“İçeri gir,” diyerek ışığı işaret etti.

Bir an için Alice’in Morgan’ın odasında ne aradığını düşünerek duraksasam da içeri girdim. Odada ağır bir içyağı kokusu vardı ve nedense ilk fark ettiğim şey büyük, pirinç bir mumluğa oturtulmuş kalın, simsiyah bir mum oldu. Her iki ucunda da birer sandalyenin durduğu uzun, ahşap masanın tam ortasına konulmuştu.

Alice’i görmeyi bekliyordum, ama yanılmışım. Masanın bana yakın ucunda, mum ışığına doğru bakan kukuletalı bir silüet vardı. Bana dönünce sakalını, o alaycı gülümsemesini tanıdım. Bu Morgan’dı.

İçgüdülerim bir kez daha kaçıp gitmemi söylüyordu, ancak bu kez tam arkamdan gelen iki farklı ses duydum. Bunlardan ilki sertçe kapatılan bir kapının sesiydi. İkinciysiyse kilit mekanizmasının sesi. Tam karşımda siyah bir perdenin örttüğü bir pencere vardı ve başka çıkış kapısı da yoktu. Morgan’la birlikte odaya kilitlemişim.

Etrafıma baktım, taş zemine ve boş sandalyeye. Oda soğuktu, titremeye başladım. Odada şömine vardı, fakat içi kül doluydu.

“Otursana Tom,” dedi Morgan. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Ben yerimden kıpırdamayınca karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

“Buraya Alice’le konuşmaya geldim,” dedim.

“Alice gitti,” dedi Morgan. “Üç gün önce gitti.”

“Gitti mi? Nereye gitti?”

“Söylemedi. Pek konuşkan bir kız değildi şu Alice. Gittiğini söyleme zahmetine bile katlanmadı. Şimdi Tom, bu odaya en son o kızla birlikte davetsizce, bir hırsız gibi girdin. Ama şimdi bunu unutacağız. Seni bekliyordum. Tekrar söylüyorum, otursana.”

Umutsuzca sandalyeye otururken asamı sımsıkı tutuyordum. Bu odaya girdiğimizi nereden biliyordu? Alice için gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Nereye gitmiş olabilirdi? Pendle’a dönmüş olamazdı. Başımı kaldırıncı Morgan’la göz göze geldim. Aniden, gülümseyerek kukuletasını indirince o darmadağınık saçları ortaya çıktı. Bir önceki karşılaşmamızdan bu yana saçı daha da kırlaşmış gibiydi. Mum ışığında yüzündeki derin kırışıklar iyice seçilebiliyordu.

“Sana şarap ikram ederdim ama çalışırken içki içmem.”

“Ben zaten pek şarap içmem,” dedim.

“Ama peynir yiyor olmalısın,” dedi alaylı bir şekilde gülümseyerek.

Yanıt vermeyince ciddileşti. Birden öne eğilip hızlıca üfleyerek mumu söndürdü. Oda koyu bir karanlığa gömüldüğünde içyağı kokusu sanki daha da yoğunlaşmıştı.

“Sadece sen, ben ve karanlık var,” dedi Morgan. “Buna katlanabilir misin? Çırağım olmaya uygun musun?”

Bunlar, Hayalet’in beni çıraklığımın başladığı ilk gün götürdüğü Horshaw’daki perili evde söylediklerinin aynıydı. Oraya beni, hayalet olmaya elverişli olup olmadığına karar vermek için götürmüştü. Bu sözleri de tam mum söndüğü sırada söylemişti.

“Bahse girerim merdivenlerden kilere indiğinde köşede oturuyordu ve sen yaklaşıncı da ayağa kalktı,” diye devam etti Morgan. “Hiçbir şey değişmiyor. Sen, ben ve iki düzine çırak daha. Yaşlı ahmak! Neyse ki kimse onun yanında uzun süre kalmıyor.”

“Sen üç yıl kaldın,” dedim karanlığa usulca.

“Demek sonunda konuşmaya karar verdin Tom! Bu iyi. Demek hakkımda bir şeyler anlatıyor. İyi şeyler mi bari?”

“Pek değil.”

“Buna hiç şaşırmadım. Çıraklığı neden bıraktığımdan bahsetti mi peki?”

Artık gözlerim karanlığa alışmıştı ve belli belirsiz de olsa tam karşımda bana dönük başını seçebiliyordum. Hayalet’in, disiplin eksikliği olduğunu ve bu işe uygun olmadığını düşündüğünü söyleyebilirdim, fakat bunu yapmak yerine birkaç soru sormaya karar verdim.

“Benden ne istiyorsun? Ve kapı neden kilitlendi?” diye sordum.

“Bir daha kaçamayasın diye,” dedi Morgan. “Kalıp göstereceklerimi görmekten başka seçeneğin kalmasın diye. Duyduklarıma bakılırsa iyi bir çırakmışsın. Sen de, ben de

ustanın bunu takdir etmediğini biliyoruz. İşte bu da yeni ıraklığının ilk dersi olacak. Ölülerle karşılaşmışsındır. Şimdi ben de yeni bilgiler edinmeni sağlayacağım. Hem de çok iyi bilgiler.”

“Neden bunu yapasın ki?” diye üsteledim. “Hem Bay Gregory, bana bilmem gereken her şeyi öğretiyor.”

“Her şeyin bir sırası var Tom,” diye yanıtladı Morgan. “Önce hortlaklar hakkında konuşalım. Onlar hakkında ne biliyorsun?”

Biraz suyuna gitmeye karar verdim. Belki söylemek istediklerini söylemesine izin verirsem Hayalet’in evine doğru yola koyulabilirdim.

“Çoğu hortlak, kemiklerinin bulunduğu çevreye; bazıları da dünyadayken işledikleri yahut başlarına gelen korkunç bir suç mahalline bağlanır. İstedikleri gibi dolaşma özgürlükleri yoktur.”

“Aferin Tom,” dedi Morgan, sesinde yine alaycı bir ton vardı. “Bahse girerim tüm bunları cici bir ırak gibi defterine de yazmışsındır. Ama işte yaşlı ahmağın muhtemelen sana öğretmediği bir şey. Bundan bahsetmemiştir, çünkü bunu düşünmekten hoşlanmaz. İşte o büyük soru. Ölüler, öldükten sonra nereye gider? Tabii cin ve hortlak gibi bağlananlardan bahsetmiyorum. Diğer ölülerden bahsediyorum. Yani çoğunluktan. Baban gibi sıradan insanlardan.”

Babamın bahsi geçer geçmez doğrulup gözlerimi Morgan’a diktim. “Babam hakkında ne biliyorsun?” diye sordum sinirli bir şekilde. “Onun öldüğünü nereden bildin?”

“Hepsinin zamanı gelecek Tom. Hepsinin zamanı gelecek. Ustanın hayal bile edemeyeceği güçlerim var. Ama sen sorumu yanıtlamadın. Ölüler nereye gider?”

“Kiliseye göre Cennet, Cehennem, Araf ya da Limbo’dan birine,” diye yanıtladım. “Buna pek emin değilim ve evet, Bay Gregory asla bundan bahsetmez. Ama ruhun ölümden sonra da varlığını sürdürdüğüne inanıyorum.”

Araf ruhların Cennet’e girebilecek hale gelene dek acı çekip arındıkları bir yerdi. Limbo ise daha gizemliydi. Rahiplere göre oraya vaftiz edilmemiş kimseler giderdi. Gerçek anlamda kötü olmayan, fakat kendi suçları olmadığı halde Cennet’e giremeyecek olan ruhlar.

“Kilise ne bilir ki?” dedi Morgan alaylı bir ifadeyle. “Yaşlı Gregory ile aynı kanıda olduğumuz tek şey de bu zaten. Fakat Tom, görüyorsun ya, bu bahsettiğin dört farklı yerin içinde benim gibi birinin işine en fazla yarayacak olan yer Limbo’dur. Adını Latince ‘uç’ ya da ‘kenar’ anlamına gelen *limbus* kelimesinden alır. Nereye gidecek olurlarsa olsunlar, ölülerin çoğunluğu öncelikle bu dünyanın ucundaki Limbo’dan geçmek zorundadır ve bazıları için bu çok güçtür. Zayıflar, korkaklar ve suçlular, bu dünyaya geri düşerek hortlakların, yani bu dünyaya hapsolmuş varlıkların arasına katılır. Bunlar kontrol edilmesi en kolay olan ruhlardır. Gelgelelim güçlü ve iyiler bile Limbo’dan geçebilmek için çaba sarf etmelidir. Bu uzun sürer ve orada kaldıkları süre içinde istediğim her ruha erişme gücüne sahibim. Oradan çıkmasını engelleyebilirim. Ona her istediğimi yaptırabilirim. Gerekirse ona acı bile çektirebilirim.”

“Ölüler için yaşam diye bir şey kalmamıştır. Yaşam onlar için sona ermiştir. Ama biz hâlâ yaşıyoruz ve onları kullanabiliriz. Onlardan faydalanabiliriz. Gregory’nin bana olan borcunu ödemesini istiyorum. Kütüphanesi envai çeşit bilgi içeren kitaplarla dolu Chipenden’daki o evi istiyorum. Sonra bir şey daha var. Çok daha önemli bir şey. Benden çaldığı bir şey: Bir büyü kitabı, içinde farklı büyü ve ayinler anlatılıyor. Ve işte sen o kitabı geri almama yardım edeceksin. Karşılığında, benim eğitimim altında çıraklığına devam edebilirsin. Sana ustanın hayal bile edemeyeceği şeyleri öğretilirim. *Gerçek* bir güce sahip olmanı sağlarım!”

“Beni eğitmeni istemiyorum,” diye çıkıştım. “Şu anki halimden memnunum!”

“Bu konuda bir seçim şansın olduğu fikrine nereden kapıldın acaba?” diye sordu Morgan, sesi bir anda soğuk ve tehditkâr bir hal almıştı. “Sanırım artık neler yapabileceğimi göstermenin zamanı geldi. Şimdi kendi güvenliğinin için hiç hareket etmemeni ve dikkatlice dinlemeni istiyorum. Ne olursa olsun sakın o sandalyeden kalkmaya çalışma!”

Oda bir anda sessizleşti ve ben de söyleneni yaptım. Başka ne yapabilirdim ki? Kapı kilitliydi, üstelik benden çok daha iri ve kuvvetliydi. Ona karşı asamı kullanabilirdim, fakat başarılı olacağımın garantisi yoktu. Şimdilik yapılabilecek en iyi şey onun istediklerini yapmak olduğunu düşündüm, ta ki kaçıp Hayalet’in yanına gitmenin bir yolunu bulana dek.

Karanlıktan belli belirsiz bir ses geldi. Hışırtıyla patırtı arası bir sestir bu. Sanki ahşap döşemelerin altında fareler

koşturuyordu. Fakat zemin ahşap değil taşı. Odanın soğumaya başladığını hissedebiliyordum ve bu genelde yaklaşan bir şeylerin habercisiydi; dünya dışı bir şeylerin. Ancak bu soğuk yine her zamankinden farklıydı, tıpkı kilisedeki karşılaşmamızda hissettiğim gibi.

Aniden başımızın üzerinden gelen bir çan sesi duyuldu. Tok ve acı dolu bir sestti, sanki yas tutanları cenazeye çağırıyor gibi ses öylesine yüksekti ki masanın titrediğini hissedebiliyordum. Çan dokuz kez çaldı, her biri bir öncekinden daha zayıftı. Hemen ardından masanın üzerine üç kez sertçe vuruldu. Morgan'ın silüetini görebiliyordum, hareket etmiyordu. Masaya tekrar, bu kez daha sert bir şekilde vuruldu ve devrilen ağır pirinç şamdan masadan aşağı yuvarlanıp gürültüyle yere düştü.

Karanlığa gömülen odada, bunu izleyen sessizlik neredeyse acı vericiydi ve kulaklarımın patlayacakmış gibi olduğunu hissediyordum. Nefesimi tutuyor, yalnızca kafamın içindeki sallantıyı, gümbürtüyle atan kalbimin sesini duyabiliyordum. Bu tuhaf soğuk iyice arttı ve sonunda Morgan karanlığa seslendi.

“Sevgili kız kardeşim, sakın ol ve iyi dinle!” diye emretti.

Ardından damlayan su sesi duydum. Sanki tavanda bir delik vardı da masanın tam ortasına, az önce şamdanın durduğu yere su damlıyordu.

Sonra bir yanıt geldi. Ses sanki Morgan'dan çıkmış gibiydi. Zor da olsa başını seçebiliyordum ve çenesinin oynadığını gördüğüme yemin edebilirdim, fakat çıkan ses bir

kız çocuğuna aitti; yetişkin bir erkeğin bu tonda bir ses çıkarabilmesinin imkânı yoktu.

"Rahat bırak beni! Bırak huzur bulayım!" diye bağırdı.

Su sesi daha da güçlendi ve sanki masanın üstünde bir su birikintisi oluşmuş gibi sesler duyuldu.

"Bana itaat edersen seni rahat bırakırım," diye bağırdı Morgan. "Konuşmak istediğim başka biri. Onu buraya getirirsen geldiğin yere geri dönebilirsin. Bu odada bir erkek çocuk var. Onu görebiliyor musun?"

"Evet, onu görüyorum," diye yanıtladı kız sesi. *"Yakın zamanda sevdiği birini kaybetmiş. Üzüntüsünü hissedebiliyorum."*

"Oğlanın adı Thomas Ward," dedi Morgan. "Babası için yas tutuyor. Hemen şimdi bize babasının ruhunu getir!"

Soğukla birlikte damlama sesi de azaldı. Duyduklarıma inanamıyordum. Morgan gerçekten de babamın ruhunu mu çağıracaktı? Öfkelenmeye başladığımı hissediyordum.

"Babanla bir kez daha konuşmak istemez misin?" diye sordu Morgan. "Ben onunla konuştum bile ve kardeşlerinin hepsinin ölüm döşeginde onunla vedalaşmaya geldiğini, seninse cenazeye bile gitmediğini söyledi. Çok üzücü. Şimdi işleri yoluna koymak için bir fırsatın var işte."

Şaşkına dönmüştüm. Morgan olanları nereden bilebilirdi ki? Tabii gerçekten de babamın ruhuyla irtibata geçmediyse...

"Bu benim suçum değildi!" diye bağırdım sinirli ve üzgün bir şekilde. "Mesaj zamanında ulaşmadı."

"Çok yakında bunu ona kendin söyleyebileceksin..."

Oda yeniden soğumaya başladı. Sonra masanın diğer ucundan bana seslenildi. Morgan'ın çenesi yine hareket ediyordu, fakat bu kez babamın sesiyle konuşuyordu. Buna hiç şüphe yoktu. Kimse bir başkasının sesini bu kadar iyi taklit edemezdi. Sanki karşımdaki sandalyede babam oturuyordu.

“*Burası karanlık,*” diye bağırdı babam, “*burnumun ucunu dahi göremiyorum. Birileri lütfen bir mum yakсын. Bir mum yakın ki bu karanlıktan kurtulabileyim.*”

Babamın karanlıkta tek başına korku içinde olduğunu düşünmek korkunç bir şeydi. Seslenip onu rahatlatmaya çalışacaktım ki Morgan konuştu.

“Nasıl kurtulabilirsin ki?” dedi, sesi tok ve yüksekti ve emir verircesine konuşuyordu. “Senin gibi bir günahkâr nasıl ışığa gidebilir ki? Tanrı'nın gününde¹ çalışıp duran bir günahkâr.”

“Ah, beni affedin! Lütfen beni affedin Efendim!” diye bağırdı babam. “Ben bir çiftçiydim ve yapılacak çok iş vardı. Parmaklarımı kanatana kadar çalıştım, ama yine de gün içindeki saatler asla yetmedi. Bakmam gereken bir ailem vardı. Fakat vergilerimi hep ödedim, kiliseye borcum kalmadı. Hep inançlı biri oldum, gerçekten de! Ve oğullarıma iyiyle kötüyü ayırmayı öğrettim. Bir babanın yapması gereken ne varsa yaptım.”

“Oğullarından biri şu anda burada,” dedi Morgan. “Onunla son bir kez konuşmak ister misin?”

1 Hristiyanlar tarafından kutsal ibadet günü sayılan pazar günlerine verilen ad. (Ç. N.)

"Lütfen. Lütfen. Evet. Onunla konuşmama izin verin. Jack mi? Hayattayken ona söylemem gereken şeyler vardı. Bunları şimdi söyleyebilirim!"

"Hayır," dedi Morgan. "Jack değil. En küçük oğlun Tom."

"Tom! Tom! Orada mısın? Gerçekten sen misin?"

*"Benim baba!" diye bağırdım, ama boğazımın düğüm-
lendiğini hissediyordum. Babamın karanlıkta bu şekilde
acı çekmesine dayanamıyordum. Bunu hak etmek için ne
yapmıştı? "Eve zamanında gelmediğim için özür dilerim.
Cenazene katılamadığım için de. Mesaj bana çok geç ulaş-
tı. Jack'e söylemek istediklerin varsa bana söyleyebilirsiniz.
Mesajını ona iletirim," derken, gözlerimin dolmaya başla-
dığını hissediyordum.*

*"Jack'e sadece çiftlikle ilgili üzgün olduğumu söyle oğlum.
Çiftliğin tümünü ona bırakmadığım için üzgün olduğumu.
O benim en büyük oğlum ve çiftlik onun doğuştan hakkıydı.
Ama anneni dinledim. O odayı sana bıraktığım için üzgün ol-
duğumu söyle."*

*Artık gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.
Annemle babamın oda hakkında hemfikir olmadıklarını
duymak beni çok şaşırtmıştı. Odayı Jack'e vereceğime dair
babama söz vererek her şeyi düzeltmek istesem de bunu
yapamıyordum, çünkü annemin isteklerini de dikkate al-
mak zorundaydım. Önce onunla konuşmalıydım. Yine de
babamı teselli etmeye çalıştım. Elimden başka bir şey gel-
miyordu.*

*"Endişelenme baba! Her şey yoluna girecek. Bu konu-
da Jack'le konuşurum. Bu durum ailemizde herhangi bir*

soruna yol açmaz. Hem de hiç. Sen merak etme. Her şey yoluna girecek.”

“*Sen iyi bir evlatsın Tom,*” dedi babam, minnettar bir sesle.

“İyi bir evlat?” diye araya girdi Morgan. “Hiç de değil. Bu senin bir hayalete teslim ettiğin oğlun! Yedi oğlun vardı ve birini bile kiliseye vermedin!”

“Ah! Üzgünüm! Çok üzgünüm!” Babam acı içinde bağıırıyordu. “Ama oğullarımdan hiçbirinin mesleği yoktu. Hiçbiri rahip olmak istemedi. Her biri için iyi bir meslek bulmaya uğraştım, sıra en küçük oğluma gelince de annesi hayalet olmasını istedi. Bu benim de hiç hoşuma gitmemişti ve bu konuda daha önce hiç yapmadığımız kadar tartıştık. Fakat eninde sonunda isteğini kabul ettim, çünkü onu seviyordum ve tüm kalbiyle istediği bir şeyden onu mahrum edemezdim. Beni affedin! Zayıf davranıp dünyevi sevginin Tanrı’ya karşı olan vazifelerimin önüne geçmesine izin verdim!”

“Aynen bunu yaptın!” diye bağırdı Morgan. “Senin gibi biri için affedilmek söz konusu dahi olamaz, artık Cehennem’de acı çekeceksin. Tenini yakmaya başlayan alevleri hissedebiliyor musun? Giderek artan sıcaklığı hissediyor musun?”

“Hayır Tanrım! Lütfen! Lütfen! Bu acı dayanılmaz. Beni affedin. Her şeyi yaparım! Her şeyi!”

Öfkeyle ayaklandım. Bunu babama Morgan yapıyordu. Onun Cehennem’de olduğunu düşünmesini sağlıyor, korkunç acılar veriyordu. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremezdim.

“Onu dinleme baba!” diye bağırdım. “Alev falan yok. Acı da yok. Huzur içinde git! Huzur içinde git! Işığa yönel! Işığa yönel!”

Masanın sol tarafına doğru dört adım atıp tüm gücümle asanı kukuletalı siluete doğru savurarak ona vurdum. Sağ tarafa düştü ve sandalyesinin taş zemine yuvarlandığını duydum.

Vakit kaybetmeden cebimden çıra kutumla küçük mum parçasını çıkardım. Çok geçmeden mumu yakmayı başaramıştım. Mumu havaya kaldırıp çevreye baktım. Sandalye yana devrilmişti ve üzerinde siyah bir cübbe vardı. Gelgelelim Morgan’dan hiç iz yoktu! Cübbeyi asamla yokladiysam da bomboş olduğu belliydi. Sanki yer yarılmış içine girmişti!

Masanın üzerinde gözüme bir şey çarptı. Tahta kupkuru ydu ve onca zaman damlayan sudan eser yoktu, fakat şamdanın olduğu yerde şimdi siyah bir zarf duruyordu.

Mumu masaya bırakarak zarfı aldım. Zarf kapalıydı ve üzerinde şunlar yazılıydı:

Yeni Çınağım Tom Ward'a

Zarfı yırtıp içindeki kâğıdı çıkardım.

Ek. artık neler yapabileceğimi gördün. Ve az önce yaptıklarımı tekrarlayabilirim. Babanı Limbo'ya hapsettim. Böylelikle ona istediğim zaman erişip neye istiyorsam ona inanmasını

sağlayabilirim. Ona çektirebileceğim acının had-di hesabı yok.

Onu kurtarmak istiyorsan eminlerime itaat etmelisin. Öncelikle Gregory'nin evinden bir şey getirmeni istiyorum. Çatı katında, yazı masasının kilitli çekmecesinde duran ahsap bir kutu. Kutunun içinde de etkili büyü ve ayinler kitabı var. Yeşil deri kaplı ve ön kapagina gümüş bir pentagram işli; iç içe geçmiş üç dairesinin içinde beş köşeli bir yıldız. O bana ait. Onu bana getir.

İkinci olarak gördüklerinden kimseye bahsetmemelisin. Üçüncü olaraksa artık benim çırağım olduğuna göre bugünden itibaren beş yıl süreyle benim hizmetimdesin. Yoksa baban acı çekmeye devam eder. Kabul ettiğini belirtmek için üç kez masaya vur. Kapı kilitli değil ve seçimin her ne olursa olsun gitmekte özgürsün. Seçim senin.

Morgan G.

Babamın ruhunun acı çekecek olması fikrine dayanamıyordum. Öte yandan Morgan'ın çırağı olmak da istemi-yordum. Masaya vurmaya isteksiz olsam da bu bana vakit kazandırabilirdi. Morgan emirlerine itaat ettiğimi düşünür ve ben Hayalet'e danışana kadar babam da acı çekmemiş olurdu. Ne yapılması gerektiğini en iyi o bilirdi.

Derin bir nefes alıp üç kez masaya vurdum. Nefesimi tutup etrafı dinlediysem de hiçbir şey duymadım. Oda son derece sakin ve sessizdi. Kapı gerçekten de kilitli değildi.

Kilidin açıldığını duymamıştım. Masaya döndüm. Çıra kutumu alıp mumu söndürdükten sonra her ikisini de tekrar cebime koydum. Ardından asamı da alarak odadan çıkıp ön kapıyı açtım.

Dışarı çıktığımda neredeyse şaşkınlıktan düşüp bayılacaktım. Kara hava günlük güneşlikti! Gün ışığını yansıtıyordu ve şafak sökeli en az iki saat geçmiş olmalıydı! Morgan'la odada kaldığım süre sadece on beş dakika gibi gelmişti, oysa en az 15 saat geçmiş olmalıydı.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Hayalet bana Morgan'ın karanlıkla amatörce uğraşan biri olduğunu söylemişti. Gelgelelim Hayalet onun gördüklerime benzer şeyler yapabileceğinden hiç bahsetmemişti. Morgan gerçek anlamda büyü gücüne sahip kuvvetli ve tehlikeli bir büyücüydü; onunla tekrar karşılaşma düşüncesi dahi korkudan titrememe yetiyordu. Vakit kaybetmeden diz boyu karın içinde olabildiğince hızlı ilerleyerek Hayalet'in evine doğru yola koyuldum.

BÖLÜM 13

DÜZENBAZLIK VE İHANET

Çok geçmeden eve varmıştım. Bacadan tüten kahverengi duman, içeride beni gürül gürül yanan şöminelerin karşılayacağını habercisiydi.

Arka kapıyı çaldım. Çoğu kapıyı açabilen anahtarımı kullanmadım. Bir süredir evden uzakta olduğum için, bunun nazik bir davranış olacağını düşündüm. Üç kez çaldıktan sonra kapıyı nihayet Meg açtı ve bana gülümsedikten sonra içeri geçmem için kenara çekildi.

“Dışarı çok soğuk Tom, hemen içeri gir! Seni tekrar görmek çok güzel.”

İçeri girince cübbemle koyun derisi ceketimi çıkarıp asamı duvarın köşesine yerleştirdim, çizmelerimi yere vurarak üzerindeki karları silkeledim.

“Otursana,” dedi Meg, beni şöminenin yanına doğru götürerek. “Soğuktan titriyorsun. İçin ısınsın diye sıcacık bir çorba pişireyim. Şimdilik onunla idare edersin. Daha sonra sana şöyle güzel bir yemek hazırlarım.”

Soğuktan ziyade Morgan’ın odasında yaşadıklarımın verdiği ürpertiyle titriyordum, fakat yavaş yavaş sakinleşmeye

başladım. Bana söyleneni yapıp ateşin önünde ellerimi ısıttım, bir yandan da botlarımdan çıkan buharlara bakıyordum. “Tüm parmaklarının sağlam olduğunu görmek güzel!” dedi Meg.

Gülümsedim. “Bay Gregory nerede?” diye sordum. Hayalet işleriyle ilgili olarak mı çağrıldığını merak etmiştim. Öyle olduğunu umuyordum çünkü bu, iyileşip eski formuna kavuştuğu anlamına gelirdi.

“Hâlâ yatakta. Mümkün olduğunca çok dinlenmesi gerekiyor.”

“O halde henüz iyileşmedi.”

“Yavaş yavaş iyiye gidiyor,” diye yanıtladı Meg. “Ama vakit alacak. Bu işler aceleye gelmez. Onu rahatsız etmemeye çalış. Dinlenmeye ve mümkün olduğunca uyumaya ihtiyacı var.”

Dumanı tüten bir kâse tavuk çorbası getirdi. Teşekkür edip yavaşça içmeye başladım; içimin ısındığını hissedebiliyordum.

Sallanan sandalyesine otururken, “Peki ya baban nasıl?” diye sordu aniden. “İyileşiyor mu?”

Bunu hatırladığına şaşırmıştım ve bu soru tekrar gözlerimin dolmasına neden oldu. “O öldü Meg. Çok hastaydı.”

“Bu kötü bir haber Tom. Çok üzgünüm. Ailenden birilerini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim...”

Babamı kaybetmenin verdiği acıyla midemin kasıldığını hissedince aklıma Morgan'ın onun ruhuna yaptıkları geldi. Babam bunu hak etmiyordu. Bunun tekrarlanmasına izin veremezdim. Bir şeyler yapmalıydım.

Meg suskunlaşıp alevlere baktı. Bir süre sonra da gözlerini kapayıp usulca bir şarkı mırıldanmaya başladı. Çorbayı bitirince kâseyi masanın üzerine bıraktım.

“Teşekkürler Meg. Çok lezzetliydi.”

Yanıt vermedi, uykuya dalmış gibi görünüyordu. Bunu sık sık yapar, şöminenin karşısında, sallanan sandalyesinde uyuyakalırdı.

Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ustamla Morgan hakkında konuşabileceğimi ummuştum, fakat bunun için çok hasta olduğu açıktı. Onu sıkıntıya sokarak daha da kötüleşmesine neden olmak istemiyordum. Belki de o uyurken şu büyü kitabına bakabilirdim; acaba gerçekten Morgan’ın söylediği yerde miydi? Belki ne yapmam gerektiğine karar verebilmemi sağlayacak bir işaret bulurdum. Bir şey çok açıktı ki ustam hasta ve Alice de gitmişken artık tek başımaydım ve babam için doğru şeyi yapmak bana kalmıştı. Şu an tek önemli olan buydu ve Morgan’ın ona acı çektirmesine engel olmalıydım. İşe şu büyü kitabını arayarak başlayacaktım.

Hayalet üst katta uyuyordu ve kitabı aramak için bundan daha iyi bir fırsat bulamayabilirdim. Kitabı, Hayalet’in bilgisi olmadan almayı düşünmek bile kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. Ne var ki sonradan açıklama yapmak için yeterince vakit olurdu. Şimdi en önemli şey babamdı. Morgan’ın ona yeniden işkence yapmasına dayanamazdım.

Mutfaktan çıkıyordum ki Meg aniden gözlerini açıp ateşi harlamak için öne eğildi. “Ben yukarı çıkıp Bay Gregory’ye bakacağım,” dedim.

“Hayır Tom, onu henüz rahatsız etmek istemeyiz,” dedi. “O kadar uzun süre soğukta yürüdükten sonra ateşin yanında oturup ısınmak istemez misin?”

“O zaman çalışma odasından defterimi alayım.”

Ama çalışma odasına değil de salona geçtim. Hayalet’in hâlâ uyuyor olması Meg’in henüz bitki çayını içmediği anlamına geliyordu. Büyü kitabını ararken Meg’in uyuyor olması gerekirdi ve bunu sağlamanın en kolay yolu da bitki çayıydı. Dolaptan büyük, kahverengi cam kavanozu alıp fincana dörtte üç doz döktüm. Sonra su ısıtmak için mutfaka geçtim.

Çay fincanını uzatınca, “Bu nedir?” diye sordu Meg gülümseyerek.

“Bitki çayı Meg. İç hadi. Böylece soğuktan etkilenmemiş olursun.”

Olaakların tek habercisi, yüzünden silinen gülümsemesiydi. Meg sertçe elime vurunca fincan yere düşüp paramparça oldu. Sonra ayağa kalkıp beni bileğimden yakalayarak kendine çekti. Kaçmaya çabaladıysam da çok kuvvetliydi. Pek bir güç harcamadan kolumu rahatça kırabileceğini hissediyordum.

“Yalancı! Yalancı!” diye bağırdı, yüzünü yüzüme iyice yaklaştırarak. “Senden daha iyisini beklerdim. Ama sen de John Gregory’den farksızsın! Sakın sana şans tanımadığımı söyleme. Ondan hiçbir farkın olmadığını kanıtladın. Sen de anılarımı benden çalmak istiyordun değil mi evlat? Fakat artık her şeyi hatırlıyorum. Artık ne olduğumu biliyorum!”

Meg yüzümün birkaç santim ötesinde bağıırıyordu. “Senin de ne mal olduğunu biliyorum,” dedi bu kez neredeyse fısıldayarak. “Ne düşündüğünü biliyorum. En karanlık sırlarını, annene bile anlatamayacağın şeyleri biliyorum.”

Gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri, geçtiğimiz bahar yüz yüze geldiğimizde kıpkırmızı birer nokta kesilen Mal-kin Ana’nın gözlerinden farklı olarak, gitgide büyüyordu. O bir lamia cadısıydı ve fiziksel olarak benden çok daha kuvvetliydi, üstelik yavaş yavaş zihnimi de kontrol altına almaya başlıyordu.

“Bir gün ne olabileceğini biliyorum Tom Ward,” diye fısıldadı, “ama buna hâlâ çok var. Sen yalnızca bir çocuksun, hense hatırlayamayacağım kadar uzun süredir bu dünyadayım. Bu yüzden John Gregory’nin üçkâğıtlarını denemeye kalkışma, çünkü hepsini biliyorum. Hem de hepsini!”

Arkama geçip kolumu bıraktıktan sonra boynumdan yakaladı.

“Lütfen Meg! Sana zarar vermek istemedim,” diye yalvardım. “Sana yardım etmek istedim. Alice’le bunu konuşmuştuk. O da sana yardım etmek istiyordu...”

“Konuşması kolay. Şu berbat şeyi içirmek bana yardım mı edecekti? Hayır, sanmıyorum. Artık yalan söylemeyi bırak, yoksa senin için daha kötü olacak!”

“Ama bunlar yalan değil Meg. Hatırlasana, Alice’in ailesinde de cadılar var. O seni anlıyor ve başına gelenlere çok üzülüyordu. Bay Gregory ile bu konuyu konuşacaktım ve...”

“Kes sesini evlat! Mazeretlerini yeterince dinledim!” diye çıkıştı Meg. “Şimdi birlikte kilere ineceğiz. Bakalım

orada, karanlıkta kalmak *senin* hoşuna gidecek mi? Sen bunu hak ediyorsun. Neler çektiğimi anlamamı istiyorum. O kadar süre boyunca hep uyumadım çünkü. Ara sıra uyanıp karanlıkta tek başıma saatlerce düşünüyordum. Ne hareket edecek ne de ayakta duracak gücüm vardı. Senle John Gregory'nin unutmamı istediğiniz şeyleri anımsamaya çalıştım. Yine de düşünüp hissedebiliyordum ve birinin gelip beni oradan çıkarana kadar aylar geçeceğinin de farkındaydım...”

Önce debelenip karşı koymak için elimden geleni yaptım; fakat bunun yararı yoktu, çok kuvvetliydi. Boynumu bırakmadı, birlikte kiler basamaklarından aşağı inerken neredeyse ayaklarım yerden kesilmiş gibiydi. Sonunda demir kapıya vardık. Anahtar ondaydı ve çok geçmeden kapıyı geçip inmeye devam ettik.

Mum getirmekle uğraşmamıştı ve her ne kadar ben çoğu insana kıyasla karanlıkta yolumu çok daha kolay bulabilsem de inmeye devam ettikçe etraf iyice karanlığa gömüldü, artık gözümün önünü dahi zor seçiyordum. Kileri düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu. Meg'in kız kardeşini, yani hâlâ çukurda bulunan vahşi lamia cadısını anımsadım; onun yakınına dahi gitmek istemiyordum. Neyse ki biraz daha indikten sonra üç kapının önünde durduk.

Bir başka anahtarla soldaki kapıyı açıp beni içeri itirdikten sonra, kapıyı üstüme kilitledi. Sonra yanımdaki hücrenin kilidini açıp içeri girdiğini duydum. Çok fazla

kalmadı. Kapı gürültüyle bir kez daha kapandı ve Meg basamakları tırmanmaya başladı. Çok geçmeden demir kapının gürültüyle kapandığını duydum ve ayak sesleri gitgide azaldı, azaldı ve sonra kesildi.

Geri gelebilir diye bir süre bekledikten sonra, cebimden mumla çıra kutumu çıkardım. Saniyeler sonra mumu yakmış, hücremi inceliyordum. Sekize dört adımlık, köşelerden birinde yatak niyetine saman yığını olan ufak bir hücreydi. Duvarlar iri taş bloklardan yapılmıştı, sağlam bir meşe ağacından yapılmış olan kapının üst kısmındaysa dört tane dikey çubukla kapatılmış kare bir inceleme penceresi vardı.

Yere oturup olanları düşünmeye başladım. Ben yokken neler olup bitmişti? Hayalet'in hemen yanımdaki hücrede, yani Meg'in yaz aylarını geçirdiği hücrede olduğuna artık neredeyse emindim. Yoksa Meg neden oraya girmişti ki? Eve gitmek üzere yola çıktığımda Hayalet hâlâ kötü durumdaydı. Belki de Meg'e bitki çayını vermeyi unutmuş ve o da bu süre içinde hafızasını geri kazanmıştı. Belki de Meg onun yedikleri ya da içtiklerine bir şeyler karıştırmıştı; büyük olasılıkla yıllardır kendisini sakın tutmak için kullanılan şeyden.

Alice'in de etkisi olmuştu tabii. Sürekli olarak Meg'le konuşup ona cadılarla dolu ailesini anlatmıştı. Ara sıra onları fısıldaşırken görmüştüm. Ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi? Eğer Alice istediğini yaptırdıysa Meg'in bitki çayı dozu da azaltılmış olmalıydı. Olanlar için Alice'i suçlamıyordum, ancak Hayalet'in evindeki varlığının da hayatı kolaylaştırmadığı apaçık ortadaydı.

Döndüğümde Meg sersem gibi görünerek benimle oyun oynamıştı. Gerçekten de kendi değişiyile bana 'bir şans' vermiş miydi? Eğer ona bitki çayını vermeye kalkışmasaydım bundan farklı mı davranırdı? Ve sonra anladım. Anglezarke'a döndüğümde aklım Morgan ve babamla ilgili düşüncelerle öylesine doluydu ki hiçbir işareti görememiştim. Bunların ancak şimdi farkına varabiliyordum. Meg bana ilk kez 'Billy' değil de 'Tom' diye hitap etmişti. Ve babamı hatırlamıştı. Neden bunları o an fark edememiştim ki? Dikkatli davranmam gerekirdi. Aklımı kalbimin idaresine bırakmıştım ve sırf bu yüzden artık tüm Eyalet tehlikedeydi. Bir lamia cadısı yeniden serbest kalıyor ve onu durdurabilecek ne bir hayalet ne de hayalet çırağı var. Olanlar olmuştu ve benim bir şekilde her şeyi yoluna koymam gerekiyordu.

Bunca kötü şeyin yanında iyi bir şey de vardı: Meg, cadı güçlerini kullanarak niyetimi anlamıştı. Hakkımda çok şey bilmesine rağmen üzerimi arama zahmetine girmemişti, yoksa çıra kutumla mumu bulurdu. Tabii anahtarı da... Çok karmaşık olmadığı sürece tüm kapıları açan şu meşhur anahtarımı. İşte bu iyi haberdi. Hücremden çıkabilecektim. Üstelik Hayalet'in hücresinin kapısını da açabilirdim.

Kötü haberse anahtarımın merdivenlerin başındaki gümüş kapıyı açamayacak oluşuydu. Yoksa Hayalet sırf o iş için özel bir anahtara ihtiyaç duymazdı. Ve artık bu anahtar Meg'in elindeydi. Hücrelerimizden çıkmayı başarsak da kilerden çıkamazdık. Bu yüzden yapmam gereken çok açıktı. Hayalet'le konuşmalıydım. Ustam yapılması gerekeni bilirdi.

Anahtarımı kullanarak hücremin kapısını açtım. Fazla ses çıkmadı ancak o kadar dikkatli olmama rağmen kapı sıkışmış olduğundan, hızla açılınca merdiven boşluğunda yankılanan bir ses çıktı. Meg'in mutfakta, şöminenin yanında olduğunu ve bu sesi duymadığını umuyordum. Mumu alarak koridora çıktıktan sonra Hayalet'in hücre-sine yöneldim. İçeri baktıysam da pek bir şey göremedim. Köşede bir yatak vardı, üzerinde de karanlık bir siluet. Bu Hayalet miydi?

"Bay Gregory! Bay Gregory!" diye seslendim parmaklıkların ardından. Bir yandan acele etmeye öte yandan bağır-mamaya çalışıyordum.

Yatağın üzerindeki karaltı homurdanıp hareket etti. Bu gerçekten de Hayalet olmalıydı. Tekrar seslenecektim ki daha aşağıdaki basamaklardan bir ses geldi. Durup dinledim. Bir an için hiçbir şey duyamadım. Sonra tekrar duydum. Bir şey basamaklardan yukarı, bana doğru geliyordu.

Fare mi? Hayır, çıkarttığı ses bir fare için çok yüksekti. Ve aniden kesildi. Yoksa yanılıyor muydum? Acaba bu ses hayal gücümün bir oyunu muydu? Korku insana oyunlar oynayabilir. Hayalet'in her zaman söylediği gibi: rüyayla gerçek arasındaki farkı anlamak önemlidir.

Farkında olmadan nefesimi tutmaya başlamıştım. Nefes alıp vermeye başladığımdaysa basamaklardaki ses yeniden duyuldu. Köşeden ilerisini göremediğimden sesi neyin çıkardığını ancak tahmin edebilirdim. Bu, sürünerek yukarı çıkmaya çalışan birinin çıkaracağı sestten farklıydı, yani bir şekilde serbest kalmayı başarmış ölü bir cadı olamazdı ya

da herhangi bir sebepten ötürü aşağıda saklanan bir insan. Bu, daha önce hiç duymadığım bir sesti.

Bir şey önce hareket ediyor, sonra duruyor; sonra yeniden hareket edip kısa bir sonra tekrar duruyordu. Bana doğru gelen her neyse ikiden fazla ayağı olmalıydı! Başka ne olabilirdi ki? Vahşi lamia cadısı olmalıydı! Çukurda yıllar geçirdikten sonra insan kanı için dayanılmaz bir açlık duyardı. Ve benim peşimdeydi!

Panik içinde, doğru dürüst düşünmeden hücreme girdim, kapıyı kapatıp çabucak kilitledim. Sonra mumu söndürdüm; yoksa ışığı görüp buraya yönelebilirdi. Peki ama kilitli bir hücredeyken bile güvende sayılır mıydım? Eğer cadı çukurdan kaçabildiyse demir çubukları bükebiliyor demekti. Sonra Meg'in kız kardeşini çukurdan çıkarmış olabileceğini düşünerek biraz olsun rahatladım. Fakat bu durum pek uzun sürmedi. Hayalet'in kapıyla ilgili söylediklerini anımsadım:

“Demir, çoğunun buradan geçmesine engel olur...”

Lamia cadısı kilerdeki en tehlikeli varlıktı. Yani eğer kaçmayı aklına koyduysa demir parmaklıklı kapı bile onu uzun süre durdurmaya yetmezdi! Hücremin demir parmaklıklarına gelince, bunlar onun için çocuk oyuncağıydı. Tek umudum çukurda bu kadar uzun süre kaldıktan sonra cadının kendini biraz olsun yorgun hissediyor olmasıydı.

Hiç hareket etmeden etrafı dinlerken olabildiğince sessiz soluk alıp vermeye çalışıyordum. Yaklaştığını duyabiliyordum. Hızlı hızlı ilerliyor, sonra duruyor, sonra tekrar hızlı hızlı ilerleyerek gitgide yaklaşıyordu. Hücrenin köşesine büzüşüp nefesimi tuttum.

Bir şey usulca kapıya dokundu. Bir sonraki temas daha kuvvetliceydi ve sivri pençeleriyle kapıyı tutmaya çalışıyormuş gibi kazıma sesleri geliyordu. Sanki bir şey pençeleriyle kapıya tutunarak tırmanıyordu. Hiç düşünmeden hücreme geri dönmüştüm, oysa şimdi kendi kendime keşke Hayalet'in hücreğine girseydim diye düşünüyordum. Onu uyandırıp ne yapmam gerektiğini sorabilirdim.

Karanlıktı. Hem de çok karanlık. Hücremin içi öyle karanlıktı ki kapının nerede bitip duvarların nerede başladığını dahi kestiremiyordum. Fakat dört dikey parmaklığın kestiği inceleme penceresi çevresine kıyasla biraz daha soluktu, yani basamaklarda, hücremin karşısındaki duvarı aydınlatan bir ışık olmalıydı.

İnceleme penceresi boyunca bir şey hareket etti. Yalnızca bir silüetti, ama bunun bir el olduğunu anlayabilecek kadar görebilmiştim. Demir parmaklıkları kavradığını duydum. Gelgelelim sanki parmaklıkları tutan kanlı canlı bir şey değil gibiydi. Sanki demir eğelenmiş gibi bir ses çıktı, hemen ardından da acı ve öfke dolu bir tıslama. Lamia cadısı demire dokunmuştu, çok fazla acı çekiyor olmalıydı. Orada yalnızca irade gücüyle durabiliyordu. Sonra arkasındaki solgun ışığı, yükselen ay gibi kesen bir şey yukarı doğru hareket etti. Bu cadının başı olmalıydı. Parmaklıkların arasından bana bakıyordu, ancak etraf gözleri görüle-meyecek kadar karanlıktı!

Bir ses daha duyuldu ve bu kez kapı gıcırdamaya başladı. Korkudan titriyordum. Parmaklıkları bükmeye ya da ahşap kapıdan çekip çıkarmaya çalışıyordu.

Üvez ağacından yapılma asam yanımda olsa parmaklıkların arasından ona vurup uzaklaştırma şansım olabilirdi. Fakat hiçbir şeyim yoktu. Gümüş zincirim çantada olduğundan işime yaramazdı. Yanımda, kendimi koruyabileceğim hiçbir şey yoktu.

Üzerindeki baskı arttıkça titreyip duran kapının çattırdamaya başladığını duydum. Cadı bir kez daha tısladı, hırıltıyı andıran boğuk bir ses çıkardı. İçeri girip kanımı içmek istiyordu.

Neyse ki basamakların başladığı yerden bir gürültü duyulunca lamia parmaklıkları bırakıp gözden kayboldu. Yaklaşan ayak seslerinin yankısını duyup mum ışığının duvarda titreyen yansımasını gördüm.

Kapının arkasından Meg'in, "Geriye! Geriye!" diye bağırdığını duydum; bunu basamaklardan aşağıya hızla inen vahşi lamia cadısının ayak sesleri takip etti.

Sonrasında titreyen mum ışığını gördüm ve sivri burunlu ayakkabıların o vahşi yaratığın peşinden aşağıya inerken çıkardığı sesleri duydum. Olduğum yerde, köşeye büzüşmüş şekilde kalakaldım. Bir süre sonra ayak sesleri yeniden yaklaştı, yere bir kova bırakıldığını duydum ve sonra hücre kapımın kilidi açıldı.

Meg kapıyı açmadan mum parçasıyla çıra kutumu cebime sokuşturuverdim. Şimdiyse kendimi Hayalet'in hücreesine kilitlemediğime memnundum, yoksa anahtarımın varlığını öğrenirdi.

Meg kapı eşiğinde durup elindeki mumu havaya kaldırdı. Diğer eliyle ona doğru gitmemi işaret etti. Hareket etmedim. Çok korkmuştum.

“Buraya gel evlat,” diyerek kendi kendine kıkırdadı. “Merak etme. Isırmam!”

Dizlerimin üstünde duruyordum, fakat bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak kadar titrekti.

“Gelecek misin evlat? Yoksa benim mi gelip almam gerek?” diye sordu Meg. “İlk seçenek çok daha kolay ve daha az acı vericidir...”

Bu kez korkudan ayağa kalkabildim. ‘Evcil’ olabilirdi, ama yine de Meg, en sevdiği yiyecek muhtemelen insan kanı olan bir lamia cadısıydı. Bitki çayı bunları unutmasını sağlamıştı. Fakat artık ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ne istediğini de... Sesinde bir zorlama vardı; benliğimi ele geçirip açık kapıya doğru yürümeme neden olan tuhaf bir güç.

“Marcia’yı tam da bu esnada beslemeye karar verdiğim için şanslısın,” diyerek yerdeki kovayı işaret etti.

Aşağı baktım. Kova boştu. İçinde ne olduğunu bilmiyordum, ama kovanın dibinde bir kan tabakası vardı.

“Neredeyse erteleyecektim, ama sonra bu kadar genç olduğun için Marcia’nın seni yakalamayı ne kadar çok isteyeceğini hatırladım. John Gregory’de senin çekiciliğinin yarısı bile yok,” dedi gülümseyerek, başıyla yan hücreyi işaret ederken. Demek Hayalet gerçekten de oradaydı.

“O seni gerçekten çok önemsiyor,” dedim Meg’e çaresiz bir şekilde. “Her zaman da önemsemiş. Bu yüzden lütfen ona bu şekilde davranma! Hatta o seni seviyor. Seni gerçekten seviyor! Bunu defterlerinden birine yazmış. Okumamam gerekirdi, ama okudum işte. Bu gerçek.”

Neler yazdığı kelimesi kelimesine aklımdaydı:

“Onu, kendi ruhumdan bile çok sevdiğimin farkına varmışken nasıl olup da çukura koyabilirdim...”

“Sevgi!” diyerek alaylı bir şekilde gülümsedi Meg. “Onun gibi bir adam sevgi hakkında ne bilir ki?”

“İlk tanıştığınızda mesleği yüzünden seni çukura yerleştirmek zorunda kalmış, ama bunu yapamamış Meg! Bunu yapamamış, çünkü seni çok sevmiş. Bu, öğrendiği ve inandığı her şeye ters olmasına rağmen yine de seni kurtardı. Sana o çayı sadece başka bir çıkar yol bulamadığı için verdi. Çukur ya da çay: O en iyisi olduğuna inandığı şeyi seçti, çünkü seni çok önemsiyor.”

Meg ölkeyle tıslayarak dibini yalamak istemişçesine kovaya baktı. “Bu çok uzun zaman önceydi ve eğer doğruysa bile sevgisini gösterme şekli çok değişik. Belki şimdi yılın yarısında burada kilitli kalmanın ne demek olduğunu anlar. Çünkü hiç acelem yok. Onunla ne yapacağım konusunda karar vermeden önce uzun uzun düşüneceğim. Sana gelince, sen daha çocuksun ve bu yüzden seni fazla suçlamıyorum. Bundan iyisini bilmiyorsun, çünkü seni böyle eğitmiş. Ve bu çok zorlu bir yaşam. Zor bir meslek.”

“Gitmene izin verirdim,” diye devam etti konuşmaya, “fakat işin ucunu bırakmazsın öyle değil mi? Senin yapın bu. Böyle yetiştirilmişsin. Yardım çağırmaya gidersin. Onu kurtarmaya çalışırsın. Bu civarda yaşayanlar beni pek sevmez. Böyle düşünmeleri için geçmişte onlara yeterince sebep verdim, ama çoğu da başlarına geleni hak etmişti. Onlara haber verirsen beni linç etmeye gelirler. Baş edemeyeceğim kadar çok sayıda olurlar. Ancak sana tek bir şey

için söz verebilirim: Seni kız kardeşime vermeyeceğim. En azından bunu yapabilirim.”

Sözlerini bitirdikten sonra eliyle geri çekilmemi işaret etti; sonra kapıyı kapatıp yeniden kilitledi.

“Daha sonra yiyecek bir şeyler getiririm,” diye seslendi parmaklıkların ardından. “Belki de o zamana dek seni ne yapmam gerektiğine karar vermiş olurum.”

Tekrar gelene kadar saatler geçti ve bu süre zarfında düşünüp plan yapma fırsatım oldu.

lyice kulak kabartmıştım ve Meg’in basamaklardan inmeye başladığını duydum. Dışarıda hava kararıyor olmalıydı. Bana erken bir akşam yemeği getirdiğini düşünüyordum ve bunun yiyeceğim son akşam yemeği olmamasını umuyordum. Demir kapıyı açtığını duydum. lyice odaklanıp kapının kapanmasıyla sivri burun ayakkabıların *klik klak* seslerinin yeniden duyulması arasında geçen süreye dikkat ettim.

Aklımda iki plan vardı. İkincisi oldukça riskli olduğundan ilkinin işe yaramasını umuyordum.

Parmaklıkların arasından az da olsa ışık sızdığını gördüm. Meg hücremin önüne bir şey bıraktıktan sonra kilitli kapıyı açtı. Yere bıraktığı, bir tepside dumanı tüten iki kâse çorba ve iki kaşıktı.

“Bir şey düşündüm Meg,” dedim aklımdaki ilk planı, yani onu konuşarak ikna etmeyi uygulamak için. “Her ikimiz için de işleri çok daha iyi hale getirecek bir şey. Neden evin idaresini bana bırakmıyorsun? Şömineleri yakıp su

taşıyabilirim. Sana çok yardımım dokunacaktır. Shanks siparişleri getirdiğinde ne yapacaksın? Eğer kapıyı sen açarsan serbest kaldığını anlar. Fakat ben açarsam bu asla aklına gelmez. Üstelik hayalet işleriyle ilgili biri gelecek olursa ustamın hâlâ hasta olduğunu söylerim. Eğer kapıya benim bakmama izin verirsen serbest kaldığının anlaşılması oldukça zaman alır. Böylelikle Bay Gregory hakkında ne yapacağını düşünecek vaktin olur.”

Meg gülümsedi. “Çorbanı al evlat.”

Eğilip tepsideki çorba kâseleriyle kaşıklardan birer tane aldım. Yeniden ayağa kalkınca Meg beni geri ittirip hücre kapısını yavaşça kapattı.

“İyi deneme evlat, gelelelim bir fırsatını bulup ustanı kurtarmak için harekete geçmen ne kadar sürer? Bahse girerim fazla uzun sürmez.”

Meg kapıyı kilitledi. İlk planım başarısız olmuştu. Artık ikinci planı denemekten başka çarem yoktu. Çorba kâsemi yere bırakıp cebimden anahtarı çıkardım. Meg’in Hayalet’in hücre kapısını açtığını duyabiliyordum. Riske girip her şeyin yolunda gitmesini umarak bekledim.

Haklıydım! Doğruca Hayalet’in hücreğine girdi. Ustamın ayağa kalkamayacak kadar bitkin ya da ilaçlardan sersemlemiş olduğunu tahmin etmiştim. Hatta onu Meg’in yedirmesi bile gerekebilirdi. Vakit kaybetmeden hücre kapımı usulca açıp dışarı çıktım. Neyse ki bu kez ses çıkarmadı.

Her şeyi dikkatlice düşünmüş, olası tüm riskleri gözden geçirmiştim. Seçeneklerden biri Hayalet’in hücreğine girip

Meg'le başa çıkmaya çalışmaktı. Normal şartlar altında ben ve ustam onu alt edebilirdik, ancak şu an Hayalet bana yardım edemeyecek kadar zayıf düşmüştü. Üstelik elimizde hiçbir şey yoktu. Ne üvez asa ne de zincir...

Ben de çalışma odasındaki çantamdan gümüş zincirimi alıp Meg'i bağlamayı denemeye karar verdim. Bunu yapabilmek için umduğum iki şey vardı: İlki, vahşi lamia gelip beni yakalamadan demir kapıdan geçebilmektir. İkincisiyse Meg'in demir kapıyı arkasından kilitlememiş olmasıydı. İşte bu yüzden o aşağı inerken dikkatlice dinlemiştim. Demir kapının sesini duyduktan sonra neredeyse hemen merdivenlerden inmeye başlamıştı. Kapıyı ardından kilitleyebileceği kadar vakit geçmemişti. Ya da en azından ben böyle düşünüyordum!

Önce basamakları parmak uçlarımda, dikkatlice çıktım. Bir yandan da sürekli olarak arkama dönüyor, önce Meg'in peşimden gelip gelmediğini görebilmek için hücre kapısına, sonra da vahşi Marcia'nın gelip gelmediğini görebilmek için basamakların karanlığın içinde kaybolduğu yere bakıyordum. Marcia'nın sabah kahvaltısından sonra hâlâ acıkmamış olduğunu umuyordum ya da Meg oradayken kilerden çıkmayacağını. Belki de kız kardeşinden korkuyordu. Ne de olsa Meg emredince ona itaat edip kilere geri inmişti.

En sonunda demir kapıya ulaşır o soğuk parmaklıkları tuttum. Kilitli miydi? Kapı, çektiğimde açılınca rahatlayıp olabildiğince sessiz hareket etmeye çalıştım. Fakat Hayalet bu kapıyı merdivenin ortasına inşa ettirirken ne yaptığını biliyormuş. Kapı basamağa çarpınca çıkan ses, kilise çanı gibi yankılanarak bütün evi titretti.

Meg Hayalet'in hücrelerinden fırladığı gibi kolları havada, parmaklarıysa birer pençe gibi kıvrılmış, basamakları üçer beşer çıkarak bana doğru koşmaya başladı. Bir an için olduğum yerde donakaldım. Birkaç saniye daha kaybetsem çok geç olabilirdi, ama neyse ki tam zamanında ben de koşmaya başladım. Arkama bile bakmadan koştum, koştum. Basamakların tepesine varıp evin içinden mutfığa doğru koşarken Meg'in hemen arkamda olduğunu hissediyor, ayak seslerini duyuyordum ve tırnaklarını ensemeye batıracağı anı bekliyordum. Çalışma odasına gidip çantamı almaya vakit yoktu. Çantayı açıp içinden gümüş zinciri çıkarmak içinse hiç vaktim olmazdı. Arka kapıya varınca cübbemi, ceketimi ve asamı kaptığım gibi kapıyı açıp dondurucu soğuğa çıktım.

Haklıydım. Alacakaranlıktı, ama yine de etrafı görmeme yetecek kadar ışık vardı. Sürekli arkama bakarak koşmaya devam ettim, fakat artık takip edildiğime dair hiçbir iz yoktu. Vadiden aşağı olabildiğince hızlı inmeye çabaladım, ama bu çok güç oldu. Her yer karla kaplıydı ve karlar donmaya başlamıştı.

Aşağıya varınca durup tekrar yukarı baktım. Meg beni takip etmemişti. Keskin bir soğuk vardı ve kuzeyden esen rüzgâra karşı koyun derisi ceketimi giyip kukuletamı başımın üzerine geçirdim. Aklımı toparlayabilmek için duraksadım. Nefes alıp verdikçe ağzımdan buhar çıkıyordu.

Hayalet'i Meg'in insafına bıraktığım için kendimi bir korkak gibi hissediyordum ve bunu telafi etmeliydim. Hayalet'i bir şekilde oradan, Meg'in elinden kurtarmalıydım. Gelgelelim bunun için yardıma ihtiyacım vardı. Ve

yardımı fazla uzakta aramama gerek yoktu. Bana daha önce Priestown'da yardım etmiş olan Hayalet'in erkek kardeşi Andrew, Adlington'da çalışıyor ve orada oturuyordu. Zehir'i hapseden Gümüş Kapı'nın anahtarını yapan çilingir oydu. Hayalet'in kilerindeki demir kapı için bir anahtar yapmak onun için çocuk oyuncağıydı. Ve benim ihtiyacım olan da tam olarak buydu.

Kış evine gizlice girip Hayalet'i hücrelerinden çıkarmalıydım. Demesi kolaydı. Serbestçe dolaşan bir vahşi lamia cadısı söz konusuydu; üstelik bir de Meg vardı.

Beni bekleyen güçlükleri düşünmemeye çalışarak karın içinden Adlington'a doğru yola koyuldum. Yol boyunca yokuş aşağı indim. Fakat çok geçmeden bu yolu gerisin geri katetmem gerekecekti.

BÖLÜM 14

KARDA MAHSUR

Adlington'un taş döşeli caddeleri en az on beş santim kar altındaydı. Giderek cılızlaşan aydınlıkta neşeli çocuklar gülüyor, bağılıyor ve birbirlerine kar topu fırlatıp kızıkla kayıyorlardı. Gördüğün diğer insanlar daha mutsuzdu. Şallara sarınmış birkaç kadın bakışlarını yerden ayırmadan karla kaplı kaldırımda endişeli bir şekilde yürüyerek yanından geçti. Ellerindeki boş sepetlerle Babylon Caddesi'ndeki akşam pazarına doğru gidiyorlardı. Andrew'un dükkânına varana dek aynı yönde ilerledim.

Sürgüyü kaldırıp kapıyı açarken bir zil sesi duyuldu. İçerisi boştu, fakat dükkânın arkasından birinin yaklaştığını duydum. Sivri burunlu ayakkabıların o tanıdık *klik klak* seslerini duydum ve çok geçmeden tezgâhın arkasında yüzünde kocaman bir gülücükle Alice belirince şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Seni görmek güzel Tom! Beni bulmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum doğrusu..."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Andrew'un yanında çalışıyorum tabii ki de! Bana bir iş ve ev verdi," diye yanıtladı gülümseyerek. "Atölyede daha

çok vakit geçirebilmesi için dükkânla ben ilgileniyorum. Yemek pişirip ortalığı da temizliyorum. Andrew çok iyi biri.”

Bir süre sessiz kalınca Alice yüz ifademden kötü bir şeyler olduğunu anlamış olmalı ki yüzündeki gülümseme sili-nip yerini endişeli bir ifadeye bıraktı. “Baban...” dedi.

“Oraya vardığımda babam ölmüştü. Çok geç kaldım Alice.”

Sesim kısılıp boğazım düğümlenince daha fazla konuşa-madım. Fakat Alice neredeyse hiç vakit kaybetmeden uza-nıp elini omzuma koydu. “Of Tom! Çok üzüldüm. Arkaya gelip ateşin yanında ısınsana.”

Bir kanep, çok rahat gözüken iki koltuk ve gürül gürül yanan bir kömür ateşiyle oturma odası çok rahat bir yerdi. “İyi yanan ateşi çok severim,” dedi Alice mutlu bir şekil-de. “Andrew ateş konusunda benden daha becerikli, ama şu anda bir iş için dışarıda ve geç vakte kadar da dönmez. Fırsat bu fırsat...”

Asamı duvarın köşesine yasladıktan sonra ateşin tam karşısındaki divana kendimi bıraktım. Alice ise yanıma oturmak yerine ateşin başına, sol yanı bana dönük olacak şekilde, şöminenin önündeki halıya diz çöktü.

“Hurstlerden neden ayrıldın?” diye sordum.

“Bunu yapmam gerekiyordu,” dedi Alice suratını asa-rak. “Morgan ona yardım etmem için beni sıkıştırıp duru-yordu, ama nasıl bir yardım olduğundan bahsetmiyordu. Kesinlikle kin güdüyor. Yaşlı Gregory’den intikam almak için bir tür planı vardı.”

Neden bahsettiğini bildiğimi düşünsem de ona bir şey söylememeye karar verdim. Planlarından kimseye bahsetmeyeceğime dair Morgan'a söz vermiştim. Ne de olsa o, bu tür şeyleri öğrenmek için ruhları kullanan bir nekromansi büyücüsüydü. Bunu riske edemezdim. Planlarını Alice'e anlattığımı öğrenirse babama yine azap çektirebilirdi.

"Beni rahat bırakmıyordu," diye devam etti Alice. "Bu yüzden ayrıldım. Onu görmeye bir dakika daha katlanamazdım. Aklıma Andrew geldi. Neyse, benden yeterince bahsettik Tom. Babana çok üzüldüm. Konuşmak ister misin?"

"Bu çok zordu Alice. Babamın cenazesini bile kaçırdım. Annem de çekip gitmiş; kimse nereye gittiğini bilmiyor. Ülkesine geri dönmüş olabilir ve onu bir daha asla göremeyebilirim. Kendimi öyle yalnız hissediyorum ki..."

"Ben hayatım boyunca yalnız oldum Tom. Yani neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Birbirimize destek olacağız ama, öyle değil mi?" diye sorarak uzanıp elimi tuttu. "Biz hep birlikte olacağız. Buna yaşlı Gregory bile engel olamayacak."

"Hayalet şu an hiçbir şey yapabilecek durumda değil," dedim. "Döndüğümde Meg durumu tersine çevirmişti. Şimdi kilitli olan Hayalet. Onu kurtarabilmem için Andrew'un bir anahtar yapmasına ihtiyacım var. Senin yardımına ihtiyacım var. Sen ve Andrew'dan başka güvenilebileceğim kimse yok."

"Görünüşe bakılırsa sonunda hak ettiğini buldu," dedi Alice elini çekerek, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Kendi silahıyla vuruldu desene!"

“Onu orada bırakamam,” dedim Alice’e. “Hem öbür lamia ne olacak? Vahşi olan... Meg’in kız kardeşi... O da çukurundan çıkmış durumda ve demir kapının arkasında özgürce dolaşabiliyor. Ya evden çıkarsa? Buraya, köye inebilir. O zaman herkesin hayatı tehlikeye girer, üstelik burada çok çocuk var.”

“İyi de Meg ne olacak?” diye sordu Alice. “Görüyorsun ya, o kadar da basit değilmiş. Çukura girmeyi hak etmiyor. Hayatının geri kalanında bitki çayı içmeyi de hak etmiyor ama! Öyle ya da böyle bu bir son bulmalı.”

“Yani yardım etmeyecek misin?”

“Bunu söylemedim Tom. Sadece biraz düşünmem gerek, hepsi bu.”

Hava karardıktan kısa bir süre sonra Andrew döndü. Dükkâna girdiğinde onu bekliyordum.

“Neler oluyor Tom?” diye sordu çizmelerindeki karları silkeleyip ısınmak için ellerini ovuşturarak. “Abim şimdi ne istiyor?”

Andrew, sırık gibi upuzun titrek bacaklarıyla hep iyi giyimli bir korkuluğu andırsa da iyi ve geçinmesi kolay biriydi; üstelik mesleğinde çok başarılıydı.

“Başı yine belada,” dedim Andrew’a. “Onu kurtarabilmem için bir anahtar yapman gerekiyor. Hem de acilen.”

“Anahtar mı? Neresi için?”

“Evindeki kilere inen merdivendeki demir kapı için. Meg onu oraya hapsedti.”

Andrew başını iki yana sallayıp çıkcıkladı. “Doğrusu hiç şaşırmadım. Böyle olacağı belliydi. Sadece bu kadar uzun

sürmesini beklemiyordum! Meg'in onu eninde sonunda tongaya düşüreceğine emindim. Ona fazla önem veriyor, her zaman da öyle oldu. Bundan vazgeçmeli."

"Peki yardım edecek misiniz?"

"Tabii ki edeceğim. Ne de olsa kardeşim, öyle değil mi? Ancak neredeyse bütün gün dışarıdaydım, yani kemiklerimi ısıtıp sıcak bir şeyler yemeden hiçbir şey yapamam. Yemekten sonra her şeyi ayrıntılarıyla anlatırsın."

Bir keresinde açık havada yaktığımız ateşin közünde pişirdiği tavşan eti dışında Alice'in aşçılığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu, fakat mutfaktan gelen güveç kokularına bakılacak olursa iyi bir ziyafet çekecektim.

Yanılmamıştım. "Bu harika Alice!" diyerek yemeye başladım.

Alice gülümsedi. "Evet, Anglezarke'da bana yemek diye yedirdiğiniz çamurdan iyidir."

Hep beraber güldükten sonra hiç konuşmadan tabaklarımızda ne var ne yoksa silip süpürdük. Sessizliği bozan Andrew oldu.

"Bende o demir kapının anahtarı yok. O kilitte anahtar en az kırk yıl kadar önce Blackrodlu bir usta tarafından yapılmıştı. Usta öldü ama çok iyi bir ünü vardır, yani kilit mekanizması oldukça karmaşık olmalı. Eve gidip görmem gerek. En kolay kilidi maymuncukla açıp geçmeni sağlamam olur."

"Bu gece gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye yanıtladı Andrew. "Fakat önce orada tam olarak neyle karşılaşacağımızı bilmek istiyorum. Meg nerede olacak?"

“Genellikle mutfaktaki sallanan sandalyesinde uyur. Ama Meg’i atlatsak bile başka bir sorun daha var...”

Ona kilerde başıboş gezen vahşi lamiadan bahsettim. İşlerin bu kadar kötü olduğuna inanamıyormuş gibi hiç durmadan başını iki yana sallıyordu.

“Onunla nasıl başa çıkacaksın? Şu senin gümüş zincirle mi?”

“Yanımda değil ki. Çantamda kaldı. Çanta da muhtemelen her zaman olduğu gibi Hayalet’in odasındaki yerinde olmalı. Ama asam yanımda. Üvezden yapılmadır ve eğer şansımız varsa lamiayı bizden uzak tutabilir.”

Andrew başını iki yana sallarken durumdan pek hoşnut görünmüyordu. “Doğru dürüst bir planımız bile yok Tom. Bu çok tehlikeli. Sen iki cadıyla dövüşürken ben kilitle uğraşamam. Ama başka bir yol var. Kasabadan bir düzine adam toplayıp Meg’den sonsuza dek kurtulabiliriz.”

“Hayır!” dedi Alice sertçe. “Bu doğru olmaz. Çok acımasızca.”

Chipenden’dan gelen öfkeli kalabalığın, halası Kemikli Lizzie’yle birlikte oturduğu eve saldırdığı günü anımsadığını anlamıştım. Alice’le halası kalabalığın kokusunu tam zamanında alıp kaçmışlarsa da geride bıraktıkları her şey kül olup gitmişti.

“Bay Gregory bunu istemez, buna eminim,” dedim.

“Bu doğru,” dedi Andrew. “En güvenli yol bu, ama bunu yaparsam herhalde John beni asla affetmez. Pekâlâ, başladığımız yere döndük o halde.”

“Düşünmediğiniz bir şey var,” dedi Alice. “O tür bir cadı uzaktayken *senin* kokunu alamaz Tom. Yedinci oğlun

yedinci oğlu için bu böyledir, değil mi? Muhtemelen benim kokumu da alamaz, tabii eğer sizinle birlikte gelmeye karar verirsem. Fakat Andrew farklı. O eve yaklaşır yaklaşmaz kokusunu alıp hazırlanacaktır.”

“Eğer uyuyor olursa bir şansımız olabilir,” desem de buna pek güvenemiyordum.

“Uykuda olsa bile bu çok riskli olur,” dedi Alice. “Sadece ikimiz gitmeliyiz Tom. Bir şekilde anahtarı bulabilirsek kapıyı maymuncukla açmamıza gerek kalmaz. Hayalet anahtarı nerede saklıyor?”

“Genellikle kitaplığın üstünde, ama Meg artık anahtarı üzerinde taşıyor olabilir.”

“Eğer orada değilse çalışma odasından çantayı alıp gümüş zincirle Meg’i bağladıktan sonra anahtarı üzerinden alırız. Her koşulda sana ihtiyacımız olmaz Andrew. Ben ve Tom bunu yapabiliriz.”

Andrew gülümsedi. “Bana uyar,” dedi. “O evle kilerden olabildiğince uzak durmak istiyorum. Yine de tüm bunları tek başınıza yapmanıza izin veremem. Arkanızdan gelmem en iyisi. Eğer yarım saat içinde kapıya gelmezseniz Adlington’a gidip bir düzine iri yarı delikanlı toparlarım. John bunun sonuçlarına katlanmak durumunda kalır.”

“İyi hoş, ama düşündükçe arka kapıdan girmenin çok riskli olduğu sonucuna varıyorum,” dedim Alice’e. “Daha önce de söylediğim gibi, Meg geceleri mutfaktaki ateşin yanında, sallanan sandalyesinde uyur. Bizi mutlaka duyacaktır, üstelik çalışma odasına gitmek için yanından geçmemiz gerek. Ön kapıyı kullanmak daha iyi olur, ancak yine de onu uyandırma riski çok fazla. Hayır, çok daha iyi

bir yol var. Arka taraftaki yatak odalarından birinin penceresinden girebiliriz. En uygunu kilerin tam altındaki katta, kayalığın pencerelere iyice yaklaştığı yerde. Yatak odalarının pencere mandalları ya paslı ya da kırık. Sanırım uzanıp pencereyi açtıktan sonra içeri girebilirim.”

“Bu delilik,” dedi Andrew. “Daha önce o yatak odasında bulundum ve pencereyle kayalık arasındaki mesafeyi de gördüm. Çok geniş. Üstelik eğer arka kapıda kilide bir anahtar sokup çevirmenin çıkaracağı sestten endişe ediyorsan güç bela bir pencere açtığını düşün!”

Alice, çok aptalca bir şey söylemişim gibi gülümsediyse de planımı duyunca çok geçmeden suratına yayılan bu gülümseme silindi.

“Aynı anda birisi de sertçe arka kapıyı çalarsa Meg pencereyi açtığımı duymayacaktır...”

Önerdiğim şeyi yavaş yavaş anladıkça Andrew’un ağzının açılmasını izledim.

“Yoksa?” dedi, “Yoksa sen...”

“Neden olmasın Andrew?” diye sordum. “Ne de olsa Bay Gregory’nin kardeşisin. Onu ziyaret etmeye hakkın var.”

“Evet ama benim sonum da John’la birlikte kilere tıklamak olabilir!”

“Sanmam. Hatta bence Meg kapıyı açmaz bile. Serbest kaldığını kasabadan kimsenin bilmesini istemiyor, o da öfkeli kalabalıklardan korkuyor. Gidip kapıyı dört beş kere çalarsan bana da pencereden içeri girmeye yetecek kadar zaman kazandırmış olursun.”

“Bu işe yarayabilir,” dedi Alice.

Andrew tabağını itip uzun süre konuşmadı. “Hâlâ aklıma takılan bir şey var,” dedi en sonunda. “Kayalıkla pencere arasındaki mesafe. Bunu başarabileceğini sanmıyorum. Üstelik kayalar çok kaygandır.”

“Denemeye değer,” dedim, “eğer beceremezsem arka kapıyı deneriz.”

“Bir kalas kullanarak işleri kolaylaştırabiliriz,” diye önerdi Andrew. “Arka tarafta işe yarayabilecek bir tane olmalı. Sen karşıya geçerken Alice’in de ayağıyla diğer ucunu bastırması gerekir. Kolay olmayacaktır, fakat tam bu işe uygun bir de levyem var,” diye de ekledi.

“O halde denemeye değer,” dedim olduğumdan daha cesur görünmeye çalışarak.

Karar verilmişti ve Alice yardım etmeyi kabul etmiş gibi görünüyordu. Andrew arka bahçeden bahsettiği kalası getirdi. Fakat yola koyulmak için ön kapıyı açınca dışarıda tipi olduğunu gördük. Andrew başını iki yana salladı.

“Şimdi gitmeye çalışmak delilik olur. Bu tipi Golgoth’tan beter. Yağan kar yığınlar oluşturacaktır, fundalık şu anda çok tehlikelidir. Kaybolursanız donarak ölebilirsiniz. En iyisi yarın sabahı beklemek. Endişelenmeyin,” dedi sırtımı sıvazlarken, “hepimizin bildiği gibi abim güçlüdür. Öyle olmasa bu kadar uzun süre dayanamazdı.”

* * *

Dükkânın üst katında yalnızca iki yatak odası vardı; biri Andrew’un biri de Alice’in. Ben de battaniyeye sarınarak oturma odasındaki divana kıvrıldım. Şöminedeki ateş sönünce

oda önce soğudu, ardından buz kesti. Gece boyunca kaç kere uyandığımı sayamadım bile. En son uyanışımda perdelerin ardından günün doğduğunu görünce kalkmaya karar verdim.

Esneyip gerinerek kalkıp eklemlerimdeki sızıyı azaltmak için dükkânın içinde aşağı yukarı yürümeye başladım. Kar gerçekten de yığılma yapmıştı ve pencerenin önü denizliğe kadar karla kaplıydı. Ve tam da orada, cama dayalı siyah bir zarf vardı. Öyle bir şekilde bırakılmıştı ki üzerinde ne yazdığını okuyabiliyordum. Bana gönderilmişti! Morgan'dan olmalıydı.

Bir yanım, notu öylece orada bırakmak istiyordu. Fakat sonra, çok geçmeden sokakların kalabalıklaşacağını ve oradan geçmekte olan herhangi birinin bu zarfı görebileceğini fark ettim. Mektubu açıp okuyabilirlerdi ve içinde bulunduğum durumu bir yabancıнын öğrenmesini istemiyordum.

Ön kapıda biriken kar öyle çoktu ki dışarı çıkmak için arka kapıyı kullanmam gerekti. Bahçe kapısından çıkıp ön tarafa gittim. Tam karın içine dalmaya hazırlanıyordum ki çok tuhaf bir şey dikkatimi çekti. Hiç ayak izi yoktu. Önümde kocaman bir kar yığını vardı, fakat üzerinde tek bir iz dahi yoktu. Mektup buraya nasıl getirilmişti?

Mektubu aldım, bunu yaparken de kar yığnında derin bir yarık açtım. Sonra yeniden arkaya geçip mutfağa girdim, mektubu açarak okumaya başladım.

Köyün hemen batısında. St. George Kilisesi'nin bahçesinde olacağım. Eğin baban ve yaşlı ustan için

*en iyisini yapmak istiyorsan beni bekletme. Benim sana gelmeme neden olma. Buna pışman olursun.
Morgan G.*

Bir önceki mektubunda imzasına dikkat etmemiştim, ancak bu kez gözümünden kaçmamıştı. Acaba adını mı değiştirmişti? Soyadının baş harfi *Hurst*'ün *H*'si olmalıydı.

Şaşkın bir şekilde mektubu katlayıp cebime koydum. Alice'i uyandırıp mektubu gösterip göstermeme konusunda kararsızdım. Belki onu da yanımda götürmem gerekirdi. Gelgelelim şu an görmek isteyeceği en son insan Morgan olmalıydı. Ne de olsa Moor View Çiftliği'nden sırf ona bir dakika daha katlanamayacağı için ayrıldığını anlatmıştı. Zaten istesem bile olanları Alice'e anlatamayacağımı biliyordum. Morgan'dan ve babama yapabileceklerinden korkuyordum. Dürüst olmak gerekirse, bana yapabileceklerinden de korkuyordum. Sahip olduğu güç onu çok tehlikeli kılıyordu. Kısacası karşı gelinebilecek biri değildi. Cübbemi giyip asamı aldım, dışarı çıkıp kiliseye doğru yola koyuldum.

Bu, porsukağaçlarının çevrelediği eski bir kiliseydi. Taşlardan bazıları, yüz yıllar önce ölmüş olan yöre halkının mezarlarını gösteriyordu. Uzakta, gri göğün altında belli belirsiz bir silüet gibi duran Morgan'ı gördüm; esasına yaslanmış, soğuktan korunmak için kukuletasını kafasına geçirmişti. Mezarlığını en yeni bölümündeydi, yani nispeten yakın zamanda ölmüş olanların gömüldüğü tarafta.

Önce orada olduğumu fark etmedi. Mezarlardan birinin önünde sanki dua ediyormuş gibi başını eğip gözlerini

kapamış öylece duruyordu. Ben de şaşkınlık içinde aynı yere baktım. Dün gece esen sert rüzgârlar yüzünden kilise bahçesi karla kaplıydı, ama önünde durduğu bu mezarın üzerinde hiç kar yoktu, yalnızca ıslak topraktan ibaretti. Neredeyse yeni kazılmış gibiydi. Çevreye göz attıysam da karı temizlemekte kullanılabilecek hiçbir alete rastlamadım.

“Taşın üzerinde yazanı oku!” diye emretti Morgan ilk kez bana bakarak.

Söylediğini yaptım. Eyalet gelenekleri uyarınca hem kilise bahçesinden yer kazanmak hem de aile fertlerinin ölümde tekrar kavuşmalarını sağlamak için aynı mezara üst üste dört ölü gömülmüştü. Üçü çocuktu, fakat en sonuncuları onların annesiydi. Çocuklar yaklaşık elli yıl kadar önce, sırasıyla iki, bir ve üç yaşlarında ölmüşlerdi. Anneleri de kısa bir süre önce ölmüştü ve ismi Emily Burns idi, yani Hayalet’in bir zamanlar ilişki yaşadığı o kadın. Erkek kardeşlerinin birinden, Peder Gregory’den çaldığı o kadın.

“Zorlu bir hayatı oldu,” dedi Morgan. “Hayatının çoğunu Blackrod’da geçirdi, ama öleceğini anlayınca son aylarını kız kardeşiyle birlikte geçirebilmek için buraya geldi. Üç çocuğunu da bu şekilde peş peşe kaybetmek onu mahvetti ve geçen bunca zaman bile acısını dindirmeye yetmedi. Diğer dört çocuğu hâlâ yaşıyor. İkisi Horwich’te çalışıyor ve kendi aileleri var. En büyükleriyse on yıl önce Eyalet’ten ayrıldı ve o gün bugündür ondan hiç haber almadım. Ben yedinci ve son çocuktum...”

Zihnimde parçaların yerlerine oturması birkaç dakika aldı. Hurstlerin yatak odasındaiken Hayalet'in söylediklerini anımsadım:

“Seni de, anneni de önemsiyordum. Onu bir zamanlar çok sevmiştim, senin de çok iyi bildiğin gibi...”

Bana yazdığı mektubu ‘G’ harfiyle imzaladığını da anımsadım.

“Evet,” dedi Morgan. “Ben doğduktan kısa bir süre sonra babam evimizden son kez ayrıldı. Annemle hiç evlenmedi. Bize soyadını bile bırakmadı. Ben yine de kullanıyorum.”

Şaşkınlık içinde ona baktım.

“Evet,” dedi tatsız bir şekilde gülümseyerek. “Emily Burns annemdi. Ben John Gregory’nin oğluyum.”

Morgan konuşurken uzaklara bakıyordu. “Bizi terk etti. Kendi çocuklarını terk edip gitti. Bir baba bunu yapmaması, öyle değil mi?”

Hayalet’i savunmak istesem de ne diyeceğimi bilemiyordum. Konuşmamayı yeğledim.

“Yine de bize maddi olarak destek olmaya devam etti,” dedi Morgan. “Hakkını yememeliyim. Bir süre idare edebildik, fakat sonra annem bir kriz geçirdi ve bunu atlatamadı. Her birimiz ayrı birer bakıcı aileye verildik. Ben kısa çöpü seçip Hurstlere düştüm. Fakat on yedi yaşıma geldiğimde babam geri dönüp beni çırağı olarak yanına aldı.

Uzun bir süre hayatımın en mutlu günlerini yaşadım. Bir babam olmasını öyle uzun zamandır istiyordum ki...

Sonunda yanımdaydı ve ben onu mutlu etmek için çaba-
liyordum. Başlangıçta bunun için çok uğraştım, fakat sa-
nırım anneme yaptıklarını unutmadığımdan yavaş yavaş
onun asıl yüzünü görmeye başladım. Üç yıl sonra kendi
kendini tekrarlamaya başlamıştı. Bildiği her şeyi zaten bi-
liyordum, üstelik ondan çok daha güçlü olabileceğimin de
farkındaydım. Ben yedinci oğlun yedinci oğlunun yedinci
oğluyum. Yani üç kere yedi.”

Sesindeki kibir beni rahatsız etmeye başlamıştı. “Bu
yüzden mi diğer çıraklar gibi adını Chipenden’daki yatak
odasının duvarına yazmadın?” diye soruverdim. “Bizim gi-
bilerden, hatta Hayalet’ten de daha iyi olduğunu düşündü-
ğün için mi?”

Morgan sırtıttı. “Bunu inkâr etmeyeceğim. Bu yüzden
oradan ayrılp kendi yolumu çizdim. Çoğu şeyi kendim
öğrendim ve hâlâ da öğrenmeye devam ediyorum. O yaşlı
ahmağın hayal bile edemeyeceği şeyler yapabilirim. Dene-
meye dahi korkacağı şeyler. Düşünsene, benimki gibi bir
güç ve bilgi! Tabii baban huzur içinde uyuyacak. Ufacık
bir yardımın için işte sana bunları teklif ediyorum...”

Morgan’ın söyledikleri beni şaşkına çevirmişti. Eğer
bunlar doğruysa Hayalet’in bambaşka bir yüzünü görü-
yordum. Emily Burns’ü Meg için terk ettiğini zaten bili-
yordum. Ancak şimdi yedi oğlu olan ve hepsini terk eden
bir baba olduğunu öğrenmiştim. İçim acıyordu ve kendimi
kandırılmış hissediyordum. Sürekli olarak babamı, aile-
sini bir an olsun yalnız bırakmayan, hayatı boyunca hep
çalışan babamı düşünüyordum. Üstelik şimdi Morgan’ın
kapisleri yüzünden acı çekebilirdi. Üzgün ve öfkeliydim.

Sanki mezarlık olduğu yerde fır dönüyordu ve neredeyse düşecektim.

“Pekâlâ sevgili genç çırağım, istediğim şeyi getirdin mi?”

Boş boş bakmış olmalıyım.

“Büyü kitabını diyorum. Senden onu getirmeni istemiştım. Umarım bana itaat etmişsindir, yoksa zavallı baban gerçekten çok acı çekecek.”

“Onu alamadım. Bay Gregory’nin her yerde gözü kulağı var,” diyerek başımı eğdim.

Morgan’a ustamın Meg’in ellerinde olduğunu söylemeye hiç niyetim yoktu. Hayalet’in yoldan çekildiğini öğrenirse gidip büyü kitabını kendi alabilirdi. Evet, belki ustamın korkunç ve karanlık sırları vardı, ama ben hâlâ *onun* çırağıydım ve ona saygı duyuyordum. Biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Ustamı kurtarıp Morgan’la ilgili her şeyi anlatabileceğim kadar bir zamana... Birlikte taş fırlatıcıyı alt etmiştik, Morgan’ı da pekâlâ durdurabilirdik.

“Biraz daha zamana ihtiyacım var,” dedim. “Bunu yapabilirim ama uygun fırsatı kollamam lazım.”

“Fazla oyalanmasan iyi edersin. Haftaya salı, gün batmadan kitap bende olsun. Mezarlıktaki kiliseyi hatırlıyor musun?”

Başımı aşağı yukarı salladım.

“Seni orada bekliyor olacağım.”

“Bu kadar kısa sürede bunu başarabileceğimi sanmıyorum...”

“Bir yolunu bul!” diye kükredi. “Ve Gregory kitabın ortadan kaybolduğunu anlamasın.”

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordum.

“Eh Tom, kitabı getirdiğinde bu sorunun yanıtını da alırsın, öyle değil mi? Yüzümü kara çıkarma! Tereddüde kapıldığın an babanı ve çekebileceği acıları düşün...”

Morgan’ın ne kadar acımasız olabileceğinin farkındaydım. Zavallı Bay Hurst’ü hıçkırıklara boğduğunu görmüş; Alice’ten de yaşlı adamı odasına kadar sürükleyip kilitlediğini dinlemiştim. Eğer Morgan’ın babama zarar verebilecek gücü varsa yapardı, buna en ufak bir şüphem yok.

Ve sonra orada öylece titrerken bir kez daha babamın acı dolu sesini duydum.

“Lütfen evlat, sana yalvarıyorum, dediğini yap yoksa sonsuza dek işkence göreceğim. Lütfen evlat, kitabı benim için getir.”

Ses giderek azalırken Morgan gülümsüyordu. “Evet, babanın neler dediğini duydun. Şimdi söz dinlesen iyi olur...”

Gülümseyip arkasını dönerek mezarlıktan çıktı.

Morgan için büyü kitabını çalmanın kesinlikle yanlış bir karar olduğunu biliyordum, yine de arkasından ona bakarken başka şansım olmadığının farkındaydım. Hayalet’i kurtarıırken bir şekilde büyü kitabını da ele geçirmeliydim.

BÖLÜM 15

KILERE İNİŞ

Andrew'un dükkânına geri döndüğümde Alice mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Jambon ve yumurta doğrusu harika kokuyordu.

"Bu sabah erken çıktın Tom."

"Divanda uyuyunca her tarafım tutulmuş," diye yalan söyledim. "Bacaklarımı açmaya ihtiyacım vardı."

"Kahvaltıdan sonra kendini çok daha iyi hissedersin."

"Kahvaltı edemem Alice. Karanlıkla kapışmadan önce oruç tutmak en iyisidir."

"Birkaç lokmanın zararı olacağını sanmıyorum!"

Tartışmakla uğraşmadım. Cadılıkla ilgili söylediği bazı şeylere şüpheyile yaklaşıyordum; aynı şekilde Hayalet'in değişmez kural olarak gördüğü bazı şeyler de Alice'in yüzünde hafif bir tebessüm uyandırıyor. Bu yüzden sessiz kalıp Andrew kahvaltı ederken ağzım sulanarak izlemeyi yeğledim.

Kahvaltıdan sonra vakit kaybetmeden Hayalet'in evine doğru yola koyulduk. Hâlâ sabahın erken saatleri olmasına karşın hava hızla bulutlanarak etrafı karanlığa gömüyordu. Görünüşe bakılırsa kar, daha çok yağacaktı.

Andrew'dan vadinin başında ayrıldık. Alice ve ben evin yukarısındaki fundalığa varana kadar on dakika bekleyecekti. Sonra kapıyı çalıp uzaklaşacak, ardından bizi görebileceği bir yer bulup işi başardığımızın belirtilerini bekleyecekti.

“İyi şanslar, beni fazla bekletmeyin ama” dedi Andrew, “yoksa soğuktan donarım!”

Ona el sallayıp kalasla asamı aldıktan sonra, ufak levye iç cebimde, yola koyulduk. Ben önde, Alice hemen arkamda karları eze eze tırmanırken zeminin giderek daha da sertleştiğini fark ettim. Eve doğru inerken oldukça zorlanacaktık. Zemin çok kaygan ve tehlikeli bir hal alacağı benziyordu.

Çok geçmeden vadinin içlerine uzanan bir patikadan inmeye başladık. Bu patika daha sonra kayalık bir çıkıntıya dönüştü; hemen solumuzda duvar gibi yükselen kayalar, sağımızdaysa sarp bir uçurum vardı.

“Bastığın yere dikkat et Alice!” diye uyardım. Epey yükselmiştik. Atacağımız yanlış bir adım vadinin zemininden kürekle kazınacak bir hale gelmemize neden olabilirdi.

Çok geçmeden evi görünce durduk. Anlaştığımız gibi Andrew'un ön kapıya yaklaşmasını bekliyorduk.

Beş dakika kadar sonra epey aşağıımızda, buz kesmiş karları eze eze ilerleyen bot seslerini duyduk. Aşağıda bir yerde, Andrew oldukça endişeli bir şekilde evin yanından dolaşıp arka kapıya doğru ilerliyor olmalıydı. Vakit kaybetmeden ayağa kalkıp kalası eve doğru taşımaya başladım. Arka pencerelerle aynı hizaya ulaşıncaya eğilip kalası

yerleştirmeye uğraştım. Kalasın diğer ucunu ilk denemede pencere pervazına oturtmayı başardım. Beni endişelendiren şey, kayalık çıkıntının o kadar da geniş olmamasıydı. Karşıya geçmeye çalışırken kayarsa aşağı düşerdim. Bu yüzden Alice'in diğer ucu iyi dengelemesi çok önemliydi.

“Ayağını üzerine koy...” diye fısıldadım kalasın ucunu işaret ederek.

Alice dediğimi yaptı. Bunun yeterli olmasını umuyordum. Ona asamı verdikten sonra kalasın üzerine çıkıp emekleyerek karşıya geçmeye hazırlandım. Mesafe çok fazla değildi, fakat çok gergindim ve başlangıçta kaslarım bana itaat etmeyi reddetti. Karla kaplı bahçeden oldukça yüksekteydim. Sonunda aşağı bakmamaya gayret ederek yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Çok geçmeden pencerenin pervazına ulaşmıştım, iç cebimden levyeyi çıkarıp pencerenin alt tarafına yerleştirdim. Tam o sırada Andrew gü-rültülü bir şekilde hemen altımda duran arka kapıyı çaldı.

Üç sert *tak* sesi vadide yankılandı. Her *tak* sesinde pencere kanadını yukarı kaldırmak için zorladım. Aralardaysa hiç hareket etmeden öylece bekliyordum.

Tak! Tak! Tak!

Bir kez daha denediysem de bana mısın demedi. Andrew'un sinirleri yıpranmadan kapıyı daha kaç kez çalacağını merak ettim. Belki de kilidin mandalı düşündüğümünden daha sağlamdı. Daha kaç şansım olacaktı? Belki de cadı kapıyı açıverirdi. İşte o an Andrew'un yerinde olmak istemezdim.

Tak! Tak! Tak!

En sonunda başardım. Pencereyi, her iki elimi parmaklarını araya sokabilecek kadar açmayı başardım. Böylece kanadı yukarı kaldıracıyordum.

Tak! Tak! Tak! sesleri duyuldu yeniden. Aşağı baksam Andrew'u görebilirdim, fakat bakışlarım pencere pervazına kilitlenmişti ve kendimi pencereden içeri çekip odaya girdikten sonra levveyi yeniden iç cebime soktum. Alice, uzanıp asamı verdikten sonra, kalasın üzerinden benden daha hızlı geçti. İçeri girdikten sonra Meg bahçeye çıkıp da yukarı bakabilir diye kalası karşı tarafa ittirdik. Ardından pencereyi kapadık.

Sonra karanlıkta yere oturup dikkatlice etrafı dinledik. Ön kapıdan artık *tak tak* sesleri gelmiyordu. Kapının açıldığını duymamıştım, Andrew'un oradan sağ salım ayrıldığını bildiğini umuyordum. Şimdi Meg'in merdivenlerden yukarı çıktığını duymaktan korkuyordum. Pencerenin zorlandığını duymuş olabilir miydi?

İçeri girmeyi başarırırsak harekete geçmeden önce on beş dakika beklemek konusunda Alice'le anlaşmıştık. İlk olarak Hayalet'in odasından çantamı alacaktık. Gümüş zinciri elime alırsam başarma şansımız çok daha yüksek olurdu.

Fakat Alice'e, Morgan'ın benden yapmamı istediği şeyi söylememiştim. Ona büyü kitabından bahsedersem kitabı Morgan'a vermekle aptallık edeceğimi söyleyeceğini biliyordum. Gelgelelim onun için söylemesi kolaydı. Acı çekecek olan onun babası değildi. Karanlıkta yalvaran sesini aklımdan çıkaramıyordum. Dayanılmaz bir şeydi.

Hayalet'i kurtarıp bir şekilde Meg'i bağlayabilirsem çatı katına geri gelecektim. Bunu yapmam gerekiyordu. Bu,

Hayalet'e ihanet etmem anlamına gelse de babamın daha fazla acı çekmesine katlanamazdım. Evdeki her gıcırıtıyı endişeli bir şekilde dinleyerek öylece beklemeye devam ettik.

On beş dakika sonra usulca Alice'in omzuna dokundum, dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp asamı da alarak yatak odasının kapısına yöneldim.

Kilitli değildi ve kolayca açıp koridora çıktım. Merdiven sahanlığı koridordan bile daha loştu; alt kattaysa bizi zifiri karanlık bekliyordu. Yavaşça bir alttaki basamağa iniyor, durup çevreyi dinlemeden ikinci adımı atmıyordum. Bu iyice rutinleşti: Adım at, dur ve dinle; adım at, dur ve dinle. Bir ara adım attığım basamak gıcırdadı. Donakaldık; cadıyı uyandırmış olabileceğimizi düşünerek en az beş dakika boyunca hareketsiz bekledik. Ve sonra, bu kez de Alice aynı basamağı ikinci kez gıcırdatınca aynı şeyi tekrarlamamız gerekti! Uzun sürse de sonunda zemin kata ulaştık.

Çok geçmeden Hayalet'in çalışma odasına girmiştik bile. Orası daha aydınlıktı ve çantam köşede, bıraktığım yerdedi, ama Hayalet'in çantasından eser yoktu. Gümüş zinciri alıp sol elime ve bileğime dolayıp fırlatmaya hazır hale getirdim. Bu iş için sol kolumu kullanıyordum. Hayalet'in bahçesinde alıştırma yaparken, on denemenin dokuzunda zinciri on metre uzaktaki direğin üzerinden fırlatabiliyordum. Yani şimdi, vahşi lamia ya da Meg'le yüzleştiğimde, başarılı olma şansım yüksekti. Her ikisinin de aynı anda saldırıya geçmesi bambaşka bir durumdu ve bunu düşünmek bile istemiyordum.

Öne eğilip Alice'in kulağına fısıldadım.

"Bak bakalım anahtar üzerinde mi?" Bu sırada kitaplığı işaret etmiştim.

Meg'in anahtarı yakınında bir yerde tutuyor olma ihtimali vardı, gelgelelim Hayalet'in bir keresinde onun hakkında söylediklerini de anımsıyordum. Buna göre; son derece düzenliymiş ve her şeyi daima yerli yerinde tutarmış. Tabii bunu söylerken tencere, tava ya da çatal bıçağı kast ediyordu. Acaba aynı şeyi anahtar için de yapar mıydı? Bakıp görmenin zararı yoktu.

Böylece Alice kitaplığın altına bir sandalye çekerken ben de zincirim elimde, açık kapının önünde nöbet tuttum. Sandalyeye çıkıp bir süre kitaplığın üstünü dikkatlice yokladıktan sonra yüzünde güller açarak anahtarı havaya kaldırdı.

Haklıydım! Demir kapının anahtarını bulmuştuk!

Zinciri bırakmadan asamı alıp yavaşça çalışma odasından çıkarak kilere inen merdivenlere yöneldim. Meg'in uyanık olabileceğini düşünüyordum, ama mutfaktan gelen horultularını duydum. Derin uykudaydı ve şu ana kadar şans bizden yana olmuştu.

Mutfağa gidip Meg hâlâ uyurken onu bağlamak da seçeneklerden biriydi, ancak kilerdeki vahşi lamiayla karşılaşma riskine karşın zincire ihtiyacım vardı. Alice önde, yavaşça basamaklardan indik; ta ki demir kapıya varana dek. Bu tehlikeli bir andı; kapı çarpınca çıkan sesin nasıl bütün evde yankılandığını daha önce anlatmıştım. Fakat Alice anahtarı kilide sokup dikkatlice çevirerek hiç ses

çıkarmadan açmayı başardı. Kapıyı da sessizce hareket ettirince kilerden hızla kaçmamız gerekebileceği ihtimaline karşın kapıyı açık bıraktık.

Aşağısı çok karanlıktı ve yavaşça Alice'in omzuna dokunarak durmamız gerektiğini işaret ettim. Zinciri cebime geri koydum; asamı dikkatlice duvara dayadıktan sonra çıra kutumu kullanarak bir mum yakıp Alice'e uzattım. Sonra yine zincirle asayı hazır hale getirerek bir adım gerisinden onu takip etmeye başladım. Mum yakmak bir riskti; basamaklar döne döne iniyor olsa da en ufak bir ışık dahi vahşi lamianın dikkatini çekebilirdi. Ancak Hayalet'i hücresinden çıkarmak için ışığa ihtiyacımız vardı ve bunun doğru bir seçim olduğunu görecektik.

Alice aniden durup aşağıyı işaret etti. Kilerden gelen serin bir esinti mum ışığını titretiyordu ve titrek ışıktaki basamaklardan bize doğru gelen bir karaltı gördüm. Bir an için kalbim duracak sandım. Bunun vahşi lamia olduğunu sanmıştım. Alice'in yanına inip sol elimi kaldırarak gümüş zinciri fırlatmaya hazırlandım.

Ama esinti azalıp mum ışığı eski halini alınca hızla ilerleyen karaltının mum ışığının oluşturduğu bir yanılsama olduğunu gördüm. Basamaklardan yukarı çıkan bir şey vardı, ama sürünerek ilerliyordu; öyle yavaş çıkıyordu ki demir kapıya varması çok vakit alırdı.

Bu vahşi lamianın yanındaki çukurda kalan diğer canlı cadı, yani Bessy Hill'di. Gri saçları uzayıp kir içinde kalmıştı ve ufak, kara böceklerle kaplıydı; üzerindeki yırtık pırtık elbiseyse küf ve çamur içindeydi. Yavaş yavaş basamakları

tırmanıyordu, ama mezardan çıkabilmiş olmasına rağmen, yıllardır yalnızca sümüklüböcek, solucan ve diğer böcek türleriyle beslenmiş olduğu için fazla kuvvetli olamazdı. Tabii karanlıkta birden karşımıza çıksaydı durum çok daha farklı olabilirdi.

Olduğumuz yerde durduk. Ayak bileklerimizden birini yakalayıverse, elinden kurtulmamız çok zor olurdu. Kana susamıştı ve yanına yaklaşan her ılık tene dişlerini geçirebilirdi. Bir ağız dolusu kan onu anında çok daha güçlü ve tehlikeli kılardı. Korkutucu bir durumdu, fakat onu atlatmak zorundaydık.

Endişeli bir şekilde aşağıya doğru inerken Alice'e beni takip etmesini işaret ettim. Basamaklar genişti ve böylelikle cadıdan uzak durabiliyorduk. Çukurdan çıkmayı nasıl başardığını düşünüyordum. Olasılıklardan biri vahşi lamiyanın, dışarı çıkmasına engel olan demir çubukları eğmiş olmasıydı, belki de Meg serbest bırakmıştı. Yanından geçerken hızlıca ona baktım. Başu bize dönük olmasına rağmen gözleri sımsıkı kapalıydı. Fakat ağzı açıktı ve uzun, mosmor dili, taş zemini yalıyormuşçasına dışarı sarkmıştı. Çevreyi kokladı, hırıltılı bir şekilde nefes alıp verdi ve başını çevirip yukarı kaldırmaya çalıştı. Yeniden açtığında, gözleri karanlıkta ısıll ısıll yanan birer noktaydı.

Onu arkamızda bırakıp alelacele aşağıya inmeye devam ettik. Üç kapının bulunduğu açıklığa varınca asamı Alice'e verdim. Yüzünü ekşiterek aldı. Üvez asaya dokunmaktan hoşlanmıyordu. Ancak ben cebimden anahtarımı çıkarmış, Hayalet'in hücre kapısını açmak için uğraşmaya başlamıştım bile.

O ana dek Hayalet'i hücrede bulamamaktan korkmuş-tum. Meg'in onu başka bir yere, hatta belki de kilerdeki bir çukura kapatmış olabileceğini düşünüyordum. Ama işte orada, yatağının üzerinde başını ellerinin arasına almış öylece oturuyordu. Mum ışığını fark edince bize doğru baktı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Basamaklardan aşağıya doğru bakıp lamianın yukarı gelmediğinden emin olduktan sonra Alice'le birlikte hücreye girip Hayalet'in ayağa kalkmasına yardım ettik. Onu kapıya doğru sürüklerken hiç karşı koymadı. Bizi tanımamış gibiydi ve Meg'in ona iksirden güçlü bir doz verdiğini düşünüyordum.

Zincirim artık arka cebimdeydi, yani lamia aniden saldırırsa kolay erişilebilecek bir yerde değildi, gelgelelim başka çarem de yoktu. Alice'le birlikte Hayalet'i dirsekle-rinden tutup sürüklemeye çalışarak basamakları çıkmak hiç de kolay değildi. Dönüp dönüp arkaya bakıyordum, ama ortalık sessizdi. Basamaklarda cadıyı bıraktığımız yere varınca onu gözlerini kapamış, gürültülü bir şekilde hor-larken bulduk. Basamakları çıkmak onu şimdilik bitkin düşürmüştü.

Çok geçmeden demir kapıya vardık. Geçer geçmez Alice kapıyı sessizce kilitledi ve anahtarı alıp cebime attım. Zemin kata varana dek basamaklardan çıkmaya devam ettik. Meg'in mutfaktan gelen soluk alıp verme sesinden uyudu-ğunu anlayabilmişim ve şimdi önemli bir karar vermem gerekiyordu. Ya Alice'e, Hayalet'i evden uzaklaştırması için yardım edecektim ya da mutfağa gidip gümüş zincirle Meg'i bağlayacaktım.

Onu bağlamayı başarabilirsem her şey biterdi ve ev yine bizim kontrolümüze geçerdi. Fakat bu çok riskliydi. Meg aniden uyanabilirdi ve on üzerinden dokuz denemede başarılı olmam bu işi kusursuz bir şekilde yapamama olasılığımın olduğunu gösteriyordu! Iskalayabilirdim ve Meg çok güçlüydü. Hayalet yardım edemezdi ve böyle bir durumda üçümüz de Meg'in insafına kalmış olurduk. Biraz düşündükten sonra ön kapıyı işaret ettim.

Kısa bir süre sonra kapıyı açıp Hayalet'i dışarı çıkarmıştık bile. Sonra ondan mumu alıp sönmesin diye vücuduma iyice yaklaştırdım.

"Evde yapmam gereken bir şey daha var," dedim ona. "Fazla gecikmem, ama sen Bay Gregory'yi buradan uzaklaştır. Andrew vadinin ortalarında bir yerde seni bekliyor olmalı."

"Aptal olma Tom!" diye bağırды Alice şaşkınlık içinde. "Oraya geri dönmeni gerektirecek kadar önemli ne olabilir?"

"Güven bana Alice. Bunu yapmam gerek. Andrew'un dükkânında görüşürüz."

"Bana söylemediğin bir şey var," diye üsteledi Alice. "Nedir? Bana güvenmiyor musun?"

"Git Alice, lütfen. Sadece dediğimi yap. Daha sonra her şeyi anlattırım."

Alice, Hayalet'i kolundan tutup isteksizce vadiden aşağıya inmeye başladı. Arkasına bakmadı bile. Bana çok kızdığını anlayabiliyordum.

BÖLÜM 16

TAVAN ARASINA ÇIKARKEN

İçeri girince kapıyı kapatıp basamaklardan yukarı çıkmaya başladım. Sağ elimde mum, sol elimdeyse üvez asam vardı. Gümüş zincir hâlâ koyun derisi ceketimin sol cebindeydi. Aşağıya indiğimizden daha hızlı çıkıyordum, ama yine de dikkatli olmaya çalışıyordum; Meg'i uyandırmak istemezdim. Beni endişelendiren başka bir şey daha vardı. Anahtarım Hayalet'in masasındaki kilide büyük gelebilirdi. Böyle bir durumda açmak için levyeyi kullanmam gerekirdi ve bu da yine gürültü yapmam demek olurdu.

Yukarı çıktıkça kendimi daha da rahatsız hissetmeye başladım. Meg hâlâ uyuyordu, ancak her an uyanabilirdi. Beni takip ederse kalası kullanarak yatak odası penceresinden kaçabilirdim. Ama yukarı geldiğini zamanında duyabilecek miydim? Alice haklıydı. Mantıklı düşününce bu yaptığım çok aptalcaydı. Yine de babamı düşünmek, beni yukarı çıkmaya zorluyordu.

Tavan arasına açılan kapıya ulaşmam uzun sürmedi. Tam içeri girmek üzereyken belli belirsiz bir ses duydum. Bir gıcırtı...

Endişeli bir şekilde sol kulağımı kapıya yaklaştırıp dinleyince aynı sesi tekrar duydum. Bu ses nereden geliyor olabilir? Duymazdan gelip Morgan'ın istediği şeyi almaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Kapı kolunu çevirmeye başladım. Tam o anda, hâlâ şansım varken Alice ve Hayalet'le birlikte kaçmış olmam gerektiğini fark ettim. Ustama Morgan'la ilgili her şeyi anlatıp tavsiyelerini dinlemeliydim. Babama nasıl yardım edilebileceğini en iyi Hayalet bilirdi.

Tüm içgüdülerim oradan bir an önce kaçıp kurtulmamı söylüyordu. Sanki içimden bir ses, durmaksızın "*Tehlike! Tehlike! Tehlike!*" diye bağırıp duruyordu. İçeri girince kapıyı arkamdan kapayacaktım. Bunu yapmak için dayanılmaz bir istek duysam da yapmadım. İçerisi çok loş olduğundan daha iyi görebilmek için mumu yukarı kaldırdım; sonra ani, serin bir esintiyle birlikte mum sönüverdi.

Yukarıda, bacanın kare şeklindeki dış hattını görebiliyordum. Hava apaçıktı ve yüzüme çarpan serin bir rüzgâr esiyordu. Bacanın üzerine altı tane ufak kuş tünemişti. Hiç ses çıkarmadan öylece duruyor, sanki bir şey bekliyorlardı. Ve tam altılarındaysa odadaki o dehşet vardı.

Yer döşemeleri tüylerle kaplıydı, her yere kan sıçramış ve ölü kuşların parçaları saçılmıştı. Sanki tavuk kümesine bir tilki girmiş gibiydi. Etrafta kanatlar, bacaklar, başlar ve yüzlerce ama yüzlerce tüy vardı. Esen rüzgârla havada uçuşan tüyler başımın etrafında döne döne yere iniyordu.

Çok daha büyük bir şey görünce şaşırmadım. Fakat bu görüntü içimi titretti. Vahşi lamia köşeye, yazı masasına

yakın bir yere çömelip gözlerini kapamıştı. Her nasılsa gövdesi daha ufak görünüyordu, fakat yüzü onu bir önceki görüşüme göre çok daha büyük gibiydi. Artık bir deri bir kemik değil tam aksine dolgundu; yanakları şişkin para keselerinden farksızdı. Ona bakarken ağzı yavaşça açıldı ve sızan kan çenesinden yere süzölmeye başladı. Dudaklarını yalayıp gözlerini açarak her şeye yetecek kadar vakti varmış gibi bana baktı.

Beslenmişti. Kuşları yiyerek beslenmişti. Tavan pence-resini açıp kuşları çağırarak onları, pençelerine gelmeleri için zorlamıştı. Sonra teker teker kanlarını içmeye başlamış, hâlâ canlı olanların uzaklaşmasını engellemek için büyü yapmıştı. Kanatları vardı, ancak uçma isteklerini kaybetmişlerdi.

Benim kanatlarım olmasa da bacaklarım vardı. Fakat bacaklarım bana itaat etmediğinden korku içinde olduğum yerde kalakaldım. Yavaş yavaş bana yaklaştı. Belki kanla şiştiği için ağırlaşmış belki de acele etme gereği duymuyordu.

Üzerime hızla gelse her şey biterdi. O tavan arasından asla çıkamayabilirdim. Ama yavaş ilerliyordu. Hem de çok yavaş. Ve gitgide yaklaşmasını izlemek büyüü bozmaya yetti. Bir anda özgür kaldım. Hareket edebiliyordum. Daha önce hiç yapmadığım kadar hızlı hareket edebiliyordum.

Zinciri ya da asayı kullanma gibi bir düşüncem yoktu. Bacaklarım düşüncelerimden bile hızlı davrandı. Lamia döşemelerin üzerinde sürünürken arkamı dönüp koşmaya başladım. Koşarken arkamdan kanat sesleri geldiğini

duydum. Aniden koşmaya başlamam tavan arasındaki kuşları da harekete geçirmişti. Hiçbir şey umrumda değildi. Sadece dışarı çıkmalı, lamiadan uzaklařmalıyđım. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Tüm cesaretimi yitirmiştim.

Ancak basamakların sonundaki karanlıkta beni bekleyen biri vardı: Meg.

Neden merdiven boşluğunun oradan, arkadaki yatak odasına girmemiştim ki? Odaklanmam gerekirdi. Daha dikkatli dřnmeliyđim. Aksine, paniğe kapılıp kaçma şansımı kaybetmiştim. Vahşi lamia hızlı hareket edemeyecek kadar kana doymuştu. Pencereyi açıp kalası kullanarak güvenli bir şekilde karşıya geebilirdim. Oysa şimdi merdivenden paldır küldür inince Meg uyanmıştı.

Oradaydı, n kapıyla benim aramda. Ve muhtemelen arkamda bir yerde, vahşi lamia da basamaklardan inmeye başlamıştı. Meg başını kaldırıp bana bakınca güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı. Etraf, bunun dostane bir gülümseme olmadığını anlamama yetecek kadar aydınlıktı. Bir anda bana doğru eğilip  kez kokladı.

“Bir zamanlar seni kız kardeşime vermeyeceğimi söylemiştim,” dedi. “Ama artık işler değişti. Ne yaptığını biliyorum. Bunun için demen gereken bir bedel var. Kanlı bir bedel!”

Yanıt vermedim, çünkü yavaşça basamakları geri ıkıma başlamıştım bile. Hâlâ sıkı sıkı tuttuğum mumu cebime koydum. Sonra asamı sağ elime alıp koyun derisi ceketimin sol i cebinden gümüş zinciri çıkardım.

Meg bunu görmüş ya da hissetmiş olmalıydı. Aniden basamakları hızla çıkıp üzerime doğru koştu; ellerini, gözlerimi çıkarmak istiyormuş gibi ileri uzatmıştı. Paniğe kapıldım, apar topar nişan alıp zinciri fırlattım. Rasgele bir atıştı ve başını tamamen ıskaladım. Neyse ki en azından sol omzuna isabet ettirdim. Zincir ona değer değmez acı içinde çığlık atarak sırtını duvara yasladı.

Bu şansı değerlendirip hızla yanından geçtim, basamakların sonuna kadar da arkama bakmadım. En azından artık kız kardeşi arkamda değildi. Zincir hâlâ basamakların üzerindeydi. Artık elimde sadece üvezden yapılma asamı kalmıştı. Cadılara karşı kullanılabilecek en kuvvetli asayı buydu. Fakat Meg Eyalet'in dışındandı; yabancı bir yerden gelen bir lamia cadısıydı. Ona karşı da işe yarar mıydı?

Meg dengesini sağlayıp bana doğru döndü. "Gümüş bana çok acı veriyor evlat," dedi öfkeyle yüzünü buruşturarak. "Bunun nasıl bir acı olduğunu hissetmek ister misin?"

Bir basamak daha indi ve bunu yaparken sol elini yan duvar boyunca sürttü. Ben öylece bakakalmışken tırnaklarını duvar kâğıdına iyice geçirdi. Kâğıt oldukça eskiydi, neredeyse taşlaşmıştı. Tırnaklarının etime neler yapabileceğini gösteriyordu. Meg bir adım daha atarken asamı hazırlayıp başıyla omuzlarını hedef alarak yukarı kaldırdım.

Fakat artık aklım çalışmaya başlamıştı, odaklanabiliyordum. Ve saldırıya geçtiğinde, yani merdivenlerden bana doğru hızla inmeye başladığında asayı hızlıca aşağı indirip ayaklarının dibine doğru ittirdim. Ne yapmaya çalıştığımı

anlayınca gözleri açıldı, ama artık çok geçti. Ayakları asaya takıldı ve yüzükoyun merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Asa elimden fırlamıştı, ama şimdi zinciri alma şansı yakalamıştım ve Meg'in üzerinden atladığım gibi basamakları çıktım.

Zinciri alıp sol bileğime dolayıp yeniden fırlatmaya hazırlandım. Bu kez ıskalamamaya kararlıydım.

Alaycı bir şekilde güldü. "Bir kez ıskaladın zaten. Gregory'nin bahçesindeki direğe fırlatmak kadar kolay değilmiş, öyle değil mi? Ellerin terliyor mu evlat? Titremeye başladılar mı? Sadece bir tek şansın daha olacak. Sonra benimsin..."

Kendime olan güvenimi sarsarak ıskalama olasılığımı arttırmaya çalıştığımı biliyordum. Bu yüzden derin bir nefes alarak eğitimleri anımsadım. On denemeden dokuzunda direği vurabiliyordum ve asla üst üste iki kez ıskaladığım olmamıştı. Artık beni yalnızca korku durdurabilirdi. Korku ve şüphe. Tekrar derin bir nefes alıp iyice odaklandım. Meg ayağa kalkarken dikkatlice nişan aldım.

Zinciri havada bir kırbaç gibi şaklatıp cadiya fırlattım. Soldan sağa doğru mükemmel bir spiral oluşturarak başına ve vücuduna dolandı. Tiz bir çığlık attı, fakat gümüş zincir ağzının etrafına dolanır dolanmaz sesi kesildi ve olduğu yere yığılıp kaldı.

Temkinli adımlarla basamaklardan inip ona yakından baktım. Neyse ki sımsıkı bağlanmıştı. Gözlerinden, acı çektiğini görebiliyordum. Fakat her ne kadar gümüş zincir ona acı veriyor olsa da, bakışlarında bir tür meydan okuma

da vardı. Aniden yüz ifadesi değişti ve arkama, basamaklara doğru baktığını fark ettim. Tam o esnada bir ses duyup arkamı dönüverince vahşi lamia Marcia'nın üzerime doğru geldiğini gördüm.

Fazla kan içmiş olması beni yine kurtardı. Hâlâ şişkin-di ve ağır hareket ediyordu. Yoksa gözümü kırpmama bile fırsat vermeden beni haklamış olurdu. Asamı kaptığım gibi basamaklara yöneldim. Ağırlaşmış göz kapaklarının altından bakışlarındaki öfkeyi görebiliyordum. Vücudunun her yerini kasmış, öne doğru atılmaya hazırlanıyordu. Başlangıçta korkmaya vaktim yoktu ve bekletmeden asamı şişkin yüzüne doğru savurdum. Üvez asanın tenine değmesine dayanamadığından acı içinde bağırarak geriledi ve üçüncü hamlemlle de tam da sol gözünün altına vurdum. Sinirli bir şekilde tıslayarak gerilemeye başladı; uzun, kir içindeki siyah saçları kafasının iki yanından sarkarak basamaklara kadar uzanıyor ve ardında yapış yapış bir iz bırakıyordu.

Onunla ne kadar süre boğuştuğumu bilmiyorum. Zaman durmuş gibiydi. Alnımdan akan ter gözlerimi yakıyor, zar zor nefes alabiliyordum ve kalbim hem harcadığım güç hem de hissettiğim korku nedeniyle deli gibi çarpıyordu. Her an bir boşluğumu yakalayabileceğini ya da ayağımın takılabileceğini –ki bu durumda anında üzerime çullanıp keskin dişlerini bacaklarıma geçiriverirdi– biliyordum. Ancak en sonunda onu kiler kapısına kadar geriletmeyi başardım ve çılgına dönmüş gibi hamleler yaparak onu içeri girmeye zorladım. Sonra kapıyı hızla çekip anahtarımı kullanarak kilitledim. Kapının onu uzun süre tutamayacağını

biliyordum. Merdivenlerden aşağı inerken pençeleriyle kapıyı çizmeye başlamıştı bile. Kaçma vakti gelmişti. Diğerlerinin peşinden Andrew'un dükkânına gidebilirdim. Hayalet iyileştikten sonra da dönüp işleri yoluna koyabilirdik.

Gelgelelim ön kapıyı açar açmaz dışarıda fırtına çıktığını gördüm. Dur durak bilmeden suratıma çarpan karlar nedeniyle önümü dahi güçlkle seçebiliyordum. Vadinin ucuna kadar gidebilirdim, fakat daha öteye gitmeye çalışmak delilik olurdu. Fundalıktan güvenli bir şekilde aşağıya inmeyi başarsam bile Adlington'ı ararken donarak ölebilirdim. Vakit kaybetmeden kapıyı kapadım. Geriye yalnızca bir tek seçenek kalmıştı.

Meg benden çok da büyük sayılmazdı, üstelik ağır da değildi. Ben de onu kilere kadar taşıyıp bir çukura koymaya karar verdim. Böylelikle kendimi onunla birlikte gümüş kapının ardına kilitleyip vahşi lamiadan korunmuş olurdum. En azından bir süreliğine. Gümüş kapı bile Marcia'yı sonsuza dek durduramazdı.

Fakat endişe edilmesi gereken bir başka cadı daha vardı: Bessy Hill. Bu yüzden Meg'i kiler basamaklarının orada bırakıp Hayalet'in çantasını bulabilmek için hızlı bir arama yaptım. Çantayı en sonunda mutfakta buldum ve içinden vakit kaybetmeden avuç avuç tuzla demir aldım. Bunu da yaptıktan sonra Meg'i bacaklarından yakaladığım gibi sırtıma atarak kilere indim. Asamı da, mumu da sol elimde taşıyordum. Onu aşağı indirmem epey vakit aldı ve gümüş kapıyı arkamdan kilitlemeye çok dikkat ettim. Basamakların sona erdiği yerde horlayan Bessy Hill'den uzak durdum.

Tüm bu olanlardan sonra içimden, Meg'i ayaklarından tutup başını her basamağa çarpmasını sağlayacak şekilde peşim sıra sürüklemek geçti. Fakat yapmadım. Onu iyice sıkkan gümüş zincirden dolayı yeterince acı çekiyor olmalıydı. Ve her ne olursa olsun Hayalet ona olabildiğince iyi davranılmasını isterdi. Bu yüzden Meg'e karşı dikkatliydim.

Yine de onu çukurun kenarından yavaşça aşağı bırakırken söylemeden edemedim.

"Rüyanda bahçeni gör!" dedim, olabildiğince alaylı bir ses tonuyla. Sonra onu bırakıp mumu alarak basamaklardan yukarı çıktım. Şimdi diğer cadı, yani Bessy Hill ile ilgilenmenin vakti gelmişti. Aşağı inerken onu uyandırmış olmalıydım, çünkü geri döndüğümde hırıldayıp tükürükler saçarak kapıya doğru ilerliyordu. Arka cebime uzanıp bir avuç tuz ve bir avuç demir aldım. Fakat bunları hemen ona atmadım. Bulunduğu yerin yaklaşık üç basamak üstüne, duvardan duvara tuz döküp üzerine de demir serpiştirdim. Sonra basamak boyunca ilerleyerek tuzla demiri dikkatlice karıştırdım, böylelikle cadının geçemeyeceği bir bariyer hazırlamış oldum.

Son olarak demir kapıya gidip vahşi lamianın kapıya kadar gelip parmaklıkların arasından bana uzanma ihtimalini de düşünerek üç basamak aşağısına oturdum.

Orada öylece oturup mumun yanışını izledim. Mum henüz yarılanmamıştı ki Meg'e yaptıklarım için pişmanlık duymaya başladım. Babam böyle alaycı davranmamdan hoşlanmazdı. Beni, böyle bir davranışta bulunmamam gerektiğini bilecek kadar iyi yetiştirmişti. Meg bu kadar da

kötü biri olamazdı. Hayalet onu seviyordu ve bir zamanlar o da Hayalet'i sevmiştii. Peki, onu çukura kapattığımı öğrendiğinde neler hissedecekti? Kendisinin bile asla yapmadığı bir şeyi benim yaptığımı öğrendiğinde?

Bir süre sonra mum bitti ve karanlıkta kaldım. Etrafta belli belirsiz fısıltılar dolaşıyordu; ölü cadıların kıpırdanıp durduğu, ara sırayla güçsüz düşmüş canlı cadıların tuz ve demir sınırını aşamadıkları için öfkeli bir şekilde hırıldanıp tükürükler saçtıkları kilerden tuhaf sesler geliyordu.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki vahşi lamia bir anda çıkageldi. Sonunda tavan arasının kapısını tırnaklarıyla açmayı başarmıştı demek. Gece görüşüm iyidir, ama kiler basamakları çok karanlıktı. Tek duyduğumsa bacaklarının öne atılırken çıkardığı ses ve karanlık bir siluetin demir kapıya çarpıp parmaklıkları çekiştirmeye başlarken çıkan paldır küldür seslerdi. Yüreğim ağzıma geldi. Daha şimdi-den yırtıcı bir hal almış gibiydi, asamı alıp çaresizlik içinde parmaklıklar arasından ona vurmaya çabaladım.

Başlangıçta bu, o çılgına dönmüş halinde herhangi bir değişiklik yaratmadı; metal eğilip büküldükçe çıkan gıcır-tıları duyabiliyordum. Ama sonra şansım yaver gitti. Asayı hassas bir yerine, muhtemelen gözüne denk getirmiş olmalıyım; çünkü aniden çılgılık atıp geriledikten sonra inleyerek basamaklardan yukarı çıktı.

Kar fırtınası durup da Hayalet gücünü topladığında her şeyi yoluna koymak için eve geri gelirdi; buna emindim. Ama bunun ne zaman gerçekleşebileceğini bilemiyordum. Önümde uzun bir akşam vardı, geceyse çok daha

uzun olacaktı. Bu basamaklarda birkaç gün geçirmem bile gerekebilirdi. Marcia'nın kapıya daha kaç kez saldırmaya çalışacağından emin değildim.

Onu üçüncü kez kovaladıktan sonra basamaklardan yukarı çıkıp gözden kayboldu. Gerisin geri eve dönmüş olup olmadığını düşünmeye başladım. Belki de fare ya da böcek peşine düşmüştü. Bir süre sonra uyumamak için epey çaba sarf etmem gerekmeye başladı. Uykuya dalma riskini göze alamazdım, çünkü kapı şimdiden zayıflamıştı. Eğer onu kovalamak için hazır olmazsam kapıdan geçmesi fazla uzun sürmezdi.

Başım büyük beladaydı. Eğer büyü kitabının peşine düşmemiş olsaydım şimdi Hayalet ve Alice'le birlikte Andrew'un evinde güvende olacaktım.

BÖLÜM 17

ACI GERÇEKLER

Basamaklar son derece rahatsız ve soğuktu. Bir süre sonra, yaptığım hesaplara göre, gece yeniden gündüze döndü. Acıkmıştım ve susuzluktan ağzım kurumuştu.

Burada daha ne kadar kalacaktım? Hayalet ne zaman gelecekti? Ya ustam iyileşememiş ve hâlâ gelemeyecek kadar hastaysa? Sonra Alice için endişelenmeye başladım. Ya beni aramak için eve tek başına gelirse? Lamianın hâlâ kilerde kapalı olduğunu düşünürdü. Önce tavan arasına çıktıığını, şimdi de evde serbestçe dolaşabildiğini bilmiyordu.

En sonunda yukarıdan bir yerden sesler geldiğini duydum. Cadının ayak seslerinden çok, insan fısıltılarıyla basamaklara vuran bot seslerine benziyordu. Sonra merdivende ağır bir şeyin devrildiğini duydum. Köşeden mum ışığı geldiğini görünce ayağa kalktım.

“Andrew, görünüşe bakılırsa sana ihtiyaç olmayacak,” dedi, anında tanıdığım bir ses.

Hayalet kapıya yanaştı. Gümüş bir zincirle sımsıkı bağladığı vahşi lamiayı arkasından çeke çeke getiriyordu. Hemen yanında, kilidi açmak için gelmiş olan Andrew vardı.

“Orada öyle ağzın açık durmasana evlat,” dedi Hayalet. “Kapıyı aç da içeri girelim.”

Vakit kaybetmeden denileni yaptım. Hayalet’e Meg’e yaptıklarımı anlatmak istiyordum, ama ağzımı açar açmaz başını iki yana sallayıp elini omzuma koydu.

“Önce en önemli işleri halledelim,” derken sesi şefkatli ve anlayışlıydı, sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi. “Bu durum hepimiz için zor oldu ve konuşmamız gereken çok şey var. Ama hepsinin sırası gelecek. Önce yapılması gereken işler var...”

Sonra da elinde mumla Andrew önde, biz arkada basamaklardan inmeye başladık. Canlı cadıya yaklaşırken Andrew bir anda durdu, elinde tuttuğu mum titremeye başlamıştı.

“Andrew, mumu oğlana ver,” dedi Hayalet. “Sen en iyisi yukarı çıkıp kapıda taş ustasıyla demirciyi bekle. Onlar gelince aşağıda olduğumuzu söylersin.”

Andrew, rahat bir nefes alarak mumu elime tutuşturdu ve Hayalet’e başını salladıktan sonra basamaklardan çıkmaya başladı. Biz de alçak tavanı örümcek ağlarıyla kaplı kilere varana dek inmeye devam ettik. Hayalet önden gidip vahşi lamianın çukuruna yöneldi; parmaklıklar, cadı karanlığa kolayca atılabilsin diye geniş geniş yapılmıştı. Hayalet bunu yapmak için hiç vakit kaybetmeden hazırlıklara girişti.

“Asanı hazırla evlat,” diye emretti.

Yanma yanaşıp lamia ve çukuru aydınlatabilmek için sağ elimdeki mumu havaya kaldırırken sol elimde tuttuğum asamı aşağıya doğru hamle yapmaya hazır bir şekilde eğdim.

Hayalet, lamiayı parmaklıkların üzerine getirip ani bir hareketle gümüş zinciri sağa döndürüp hızla çekti. Zincir boşalıverince lamia tiz bir çığlık atarak karanlık çukura düştü. Hayalet anında çukurun yanına eğilip gümüş zinciri parmaklıklar arasına dolayarak lamianın çıkamayacağı geçici bir bariyer hazırlamaya girişti. Karanlığın içinden öfkeli tıslamaları duysa da lamia yukarı çıkmaya çabalamadı; birkaç dakika içinde iş bitti.

“Oldu işte, taş ustasıyla demirci gelene kadar bu onu idare eder,” dedi ustam ayağa kalkarken. “Şimdi bakalım Meg nasıl?”

Meg’in çukuruna doğru ilerlerken ben de elimde mumla hemen arkasıdaydım. Aşağı bakıp üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. Meg sırtüstü yatmış, iri iri açtığı öfkeli gözleriyle bize bakıyordu, fakat zincir hâlâ onu sımsıkı sardığından konuşamıyordu.

“Üzgünüm,” dedim. “Çok üzgünüm. Ben...”

Hayalet beni susturmak için elini kaldırdı. “Söyleyeceklerini sonraya sakla evlat. Bunu görmek beni gerçekten çok üzüyor...”

Sesindeki boğukluğu duydum ve bir an için de olsa yüzünden çektiği acıyı kavrayabildim. Hemen başımı çevirdim. Uzun bir sessizlikten sonra derin derin göğüs geçirdi.

“Olan olmuş,” dedi üzgün bir şekilde, “olayların bu noktaya gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Hem de bunca yıl sonra. Neyse, şimdi gidip diğerine bakalım...”

Basamaklardan çıkıp canlı cadı Bessy Hill’in yanına gittik.

“Bu arada çok iyi düşünmüşsün evlat!” diye seslendi Hayalet, hazırladığım tuz ve demir bariyerini işaret ederek. “İnisiyatifini kullandığını görmek güzel.”

Bessy Hill yavaşça başını sola döndürdü, sanki kendi kendine konuşmaya çabalıyormuş gibiydi. Hayalet üzgün üzgün başını iki yana sallayıp cadının ayaklarının dibine işaret etti.

“Hadi evlat. Sen sağ ayağını tut, ben de sol ayağını. Onu yavaşça çekeceğiz. Dikkatli ol ama! Kafasını çarpmayalım...”

Tam olarak böyle yaptık. Pek hoş bir iş sayılmazdı. Bessy’nin sağ ayağı soğuk, nemli ve kaygandı; onu aşağı doğru çektikçe hırıldanarak sağa sola tükürükler saçmaya başladı. Neyse ki uzun sürmedi ve çok geçmeden onu yeniden çukuruna kapatmayı başarmıştım. Artık yalnızca eğrilmiş parmaklıkların yenilenmesi gerekiyordu, böylelikle uzunca bir süre zararsız olacaktı.

Bir süre konuşmadık, Hayalet’in Meg’i düşündüğünü tahmin ediyordum, fakat çok geçmeden uzaktan erkek sesleriyle birlikte ayak sesleri duyuldu.

“Pekâlâ evlat, bunlar taş ustasıyla demirci olmalı. Senden Meg’le ilgilenmeni isterdim fakat bu doğru değil ve yapılması gerekenlerden kaçmaya çalışmayacağım. Şimdi sen yukarı çıkıp alt kattaki tüm odaların şöminelerini güzelce yak. İyi iş çıkardın, sonra konuşuruz.”

Yukarı çıkarken taş ustası ve demirciyle karşılaştım. “Bay Gregory basamakların bittiği yerde,” dedim. Başlarını sallayarak aşağıya inmeye devam ettiler. İkisi de pek hoşnut

görünmüyordu. Tatsız bir işti, ama yine de yapılması gerekliydi.

Daha sonra, ustama şömineleri yaktığımı haber vermek için kilere tekrar inince Meg'in hâlâ çukurunda olduğunu, ancak gümüş zincirin artık Hayalet'in elinde olduğunu gördüm. Tek kelime etmeden zinciri bana verdi. Kayayla birlikte demir kapak yerlerine yerleştirilmiş, toprağa çakılı metal perçinlerle sabitlenmişti.

Artık o da diğer cadılar gibi demir parmaklıkların altında hapisti. Bu durum Hayalet'i çok üzüyor olmalıydı, gelelim yine de bunu yapmıştı. Neredeyse bir ömür sonra Meg nihayet bağlanmıştı.

Taş ustasıyla demirci işlerini bitirip gittiklerinde akşam olmak üzereydi. Hayalet arkalarından kapıyı kaparken sakalını sıvazlayarak bana doğru döndü.

“Yemek yemeden önce yapmamız gereken bir şey daha var evlat. Yukarı çıkıp tavan arasındaki dağınıklığı topla-san iyi edersin.”

Tüm bu olanlar bile bana büyü kitabını unutturamamıştı. Morgan'ın babama yapabilecekleri aklımdan çıkmıyordu. Ve işte beklediğim fırsat ayağıma gelmişti! Hayalet'e ihanet ederek büyü kitabını çalacak olduğum düşüncesi ellerimi titretir halde, bir paspasla kova alıp tavan arasına çıktım. Tavan penceresini kapattıktan sonra olabildiğince hızlı bir şekilde yerleri temizlemeye başladım.

Temizlik işini hallettikten sonra masadan büyü kitabını alıp yatak odama saklamak yalnızca birkaç dakikamı alırdı.

Daha önce Hayalet'in tavan arasına çıktığını hiç görmediğimden kitabın ortadan kaybolduğunu fark etmeden Morgan'a verebilirdim.

Yerdeki tüylerle kan lekelerini iyice temizledikten sonra tüm dikkatimi yazı masasına yönelttim. Oldukça gösterişli ve sağlam bir masa olsa da açmam uzun sürmeyecekti. Ceketimin iç cebinden küçük levveyi çıkarıp çekmecelerin arasındaki boşluğa soktum.

Tam o anda duyduğum ayak sesleriyle irkilip suçlu bir şekilde arkama dönünce kapı eşiğinde öfkeli ve gördüklerine inanamaz bir şekilde bana bakan Hayalet'i gördüm.

"Evlat! Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diyerek yalan söyledim. "Sadece şu eski masayı temizliyordum."

"Bana yalan söyleme evlat. Bu dünyada yalancılıktan daha kötü bir şey yoktur. Demek bu yüzden eve döndün. Kız bunu anlayamadı..."

"Morgan benden tavan arasındaki büyü kitabını almamı istedi!" diye bir çırpıda söyledikten sonra utanç içinde başımı öne eğdim. "Kitabı salı günü mezarlıktaki şapelde ona teslim etmeliyim. Özür dilerim; gerçekten çok özür dilerim. Size ihanet etmeyi hiç istemedim. Fakat istediğini yapmazsam babama yapabileceklerini düşünmeye dayanamıyorum."

"Babana mı?" Hayalet'in suratı asıldı. "Morgan babana nasıl zarar verebilir ki?"

"Babam öldü Bay Gregory."

"Evet, kız bana dün akşam söyledi. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

“İşte Morgan babamın ruhunu çağırıp onu korkuttu...”

Hayalet elini havaya kaldırdı. “Sakin ol evlat. Kelimeleri yutma ve yavaş konuş. Tüm bunlar nerede oldu?”

“Morgan’ın çiftlikteki evinde. Önce kız kardeşini çağır-
dı, o da babamı getirdi. Babamın sesini duydum ve Morgan
cehenneme gittiğini düşünmesini sağladı. Aynı şeyi bir kez
de Adlington’da yaptı –aklımda babamın sesini duydu-
ğuma eminim– ve Morgan, dediklerini yapmazsam buna
devam edeceğini söyledi. Büyü kitabını almak üzere geri
döndüm, fakat tavan arasına çıktığımda vahşi lamia ora-
daki kuşları avlıyordu. Paniğe kapılıp aşağı inince bu kez
Meg’le karşılaştım. Zinciri ilk fırlatışta ıskalayınca işimin
bittiğini düşündüm.”

“Evet, bu hayatına mal olabilirdi,” dedi ustam başını iki
yana sallayarak.

“Çaresizdim ama.”

“Umurumda değil evlat,” diyerek sakalını sıvazla-
dı. “Sana ondan uzak durmanı söylemedim mi? Şu aptal
Morgan’ın sözlerine kanıp arkamdan işler çevirip hırsızlık
yapmaya kalkmak yerine bana her şeyi anlatmalıydın.”

‘Hırsızlık’ kelimesi içimi acıtmıştı. Yapmaya çalıştığım
şeyin hırsızlık olduğuna şüphe yoktu, yine de bunu ondan
duymak beni çok üzmüştü.

“Bunu yapamadım. Meg sizi hapsetmişti. Hem siz de
bana her şeyi anlatmadınız,” dedim sinirlenerek. “Neden
Morgan’ın oğlunuz olduğunu söylemediniz? Bu tür şeyleri
bir sır gibi saklarsanız kime güveneceğimi nereden bilebi-
lirim? Bana onun Bay ve Bayan Hurst’un oğlu olduğunu

söylediniz. Oysa o sizin oğlunuz. Emily Burns'ten olma yedinci oğul. Bunu yapmamın tek sebebi babama olan sevgim. Oysa sizin oğlunuz asla böyle bir şey yapmazdı. Sizden nefret ediyor. Sizi yok etmek istiyor. Yaşlı bir ahmak olduğunuzu söylüyor!”

Fazla ileriye gittiğimin farkındaydım, ancak Hayalet yalnızca üzgün bir şekilde gülümseyip başını iki yana sallamakla yetindi. “Sanırım ahmaklıkta yaşlı bir ahmağın üstüne yoktur, zaman zaman öyle davrandığım doğru ama gerisine gelince...”

Sert bir şekilde bana baktı, yeşil gözleri çakmak çakmaktı. “Morgan oğlum falan değil! O yalancının teki!” diye bağırarak öfkeli bir şekilde masaya yumruğunu indirdi. “Öyleydi, hâlâ öyle ve hep de öyle olacak. Sadece aklını karıştırıp seni parmağında oynatmaya çalışıyor. Benim hiç çocuğum yok; bazen bundan dolayı pişmanlık duyduğum da oluyor. Ama eğer çocuğum olsaydı sence bunu inkâr eder miydim? Baban kendi çocuklarından birini inkâr eder miydi?”

Başımı iki yana salladım.

“Asıl hikâyeyi duymak ister misin, eğer bu senin için bu kadar çok şey ifade ediyorsa?”

Evet dercesine başımı aşağı yukarı salladım.

“Emily Burns’ü kendi öz kardeşimden çaldığımı inkâr etmeyeceğim. Bunun ailemi çok üzdüğünü de... Özellikle de erkek kardeşimi. Bunu asla inkâr etmedim ve çok genç olduğumu söylemek dışında yapabileceğim bir savunma yok. Onu istiyordum evlat ve ona sahip olmalıydım. Günün

birinde ne demek istediğimi anlayacaksın, fakat elbette ki bundan tek başıma sorumlu değildim. Emily güçlü bir kadındı ve o da beni istiyordu. Gelgelelim benden sıkılması, ıpkı erkek kardeşimden sıkıldığı gibi, fazla uzun sürmedi. Beni terk edip kendine başka bir erkek buldu.

Adamın adı Edwin Furner idi ve yedinci oğlun yedinci oğlu olmasına rağmen tabakçı olarak çalışıyordu. Mesleğimizi yapabilecek özelliklere sahip olan herkes bunu yapmak isteyecek diye bir şey yok. İki yıl boyunca işler yolunda gitti, birlikte mutluydular. Ama ikinci çocuklarının doğumundan kısa bir süre sonra adam çekip giderek iki küçük çocukla birlikte onu yalnız bıraktı.

Hiç dönmese daha iyiydi, ama adam kapıdan kovalansa bacadan giriyordu. Adamın her gelişinde Emily yeniden hamile kalıyordu. Toplamda yedi çocukları oldu. İşte Morgan da, Furner'ın yedinci oğlu. Morgan'ın doğumundan sonra adam bir daha geri dönmedi.”

Hayalet yorgun bir şekilde başını iki yana salladı. “Emily zorlu bir hayat yaşadı evlat ve biz hep arkadaş kaldık. Ben de ona elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım. Kimi zaman borç para vererek, kimi zamansa büyüyen çocuklarına iş bularak. Babaları başlarında yokken başka ne yapabilirdim ki? Morgan on altısına girdiğinde ona Moor View Çiftliği'nde bir iş ayarladım. Hurst ailesi onu öyle çok sevdiler ki evlat edindiler. Oğulları olmadığından çiftlik, eninde sonunda Morgan'a kalacaktı. Ancak hiçbir şeyi düzgün yapmadı ve sonrasında her şey kötüye gitmeye başladı. Bu durum neredeyse bir yıl kadar sürdü.

Sana daha önce söylediğim gibi bir kızları vardı. Aşağı yukarı Morgan'la aynı yaşıydı ve ismi Eveline idi. Daha çocuk sayılırlardı, fakat Morgan ve Eveline âşık oldular. Kızın anne babası ikisinin kardeş olmalarını istediklerinden bu durumu duymak dahi istemediler ve her ikisini de dövmeye başladılar; hayatlarını çekilmez hale getirdiler. En sonunda tüm bunlara dayanamayan Eveline gölde intihar etti. Sonrasında Emily bana Morgan'ı oradan alıp çırağım yapmam için yalvardı. O tarihte, içimde tuhaf bir şüphe olmasına rağmen bu oldukça mantıklı bir çözüm gibi gelmişti; şüphelerim konusunda haklı da çıktım. Üç yıl dayandıktan sonra Emily'ye döndü, Moor View Çiftliği'nden uzak kalamıyordu. Daha hâlâ bazen orada yaşar, en azından başka yerlerde pis işler karıştırmadığı zamanlarda...

“Kız kardeşi gecikenlerden olmalı, yani öte tarafa geçemeyip arada sıkışanlardan. İşte bu yüzden Morgan onu kontrolü altına almış durumda. Senin üzerinde de etkili olmuşa benziyor. Aranızda neler olup bittiğini hiçbir şey atlamadan anlatsan iyi edersin.”

Ben de bunu yaptım, her şeyi anlattım. Hayalet sürekli olarak araya girip detayları öğrenmek için sorular soruyordu. Morgan'la vadinin kıyısındaki şapelde buluşmamızdan başlayıp Emily Burns'ün mezarı başındaki konuşmamıza varasıya her şeyi anlattım.

“Anlıyorum,” dedi Hayalet sözlerimi bitirince, “Şimdi her şey daha açık. Sana daha önce söylediğim gibi vadideki o eski gömü alanı Morgan'ı hep çok etkilemiştir. Orayı yeterince kazarsan mutlaka bir şey bulursun. İşte o da, henüz

hâlâ çırağımken, içinde bir büyü kitabı bulunan kilitli bir sandık buldu. Bu büyü kitabında Golgoth'u çağırmanın tek yolu olan ayinle ilgili ayrıntılı bilgiler vardı. O da bunu yapmaya kalkıştı. Neyse ki ayinde fazla bir yol kat edemedi oraya ulaşp buna bir son verdim."

"Başarsaydı ne olurdu?" diye sordum.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum evlat. Ayin esnasında yapacağı tek bir hata dahi onu öldürürdü. Tabii bu, ayini başarıyla tamamlamasından çok daha iyi olurdu. Oradaki talimatlara uyarak Moor View Çiftliği'ndeki odasının zeminine bir pentagram çizmişti: İç içe geçmiş üç dairenin ortasında beş köşeli bir yıldız. Geri kalanı da doğru yaparsa orada kaldığı sürece güvende demekti. Fakat Golgoth bu pentagramın dışında belirir ve Eyalet'te başıboş kalıverirdi. Ona boşuna Kışın Efendisi demiyorlar. Tekrar yaz olana dek yıllar geçebilirdi. Sonumuz donarak ya da açlıktan ölmek olurdu. Morgan kurban olarak çiftlik köpeğini sundu. Golgoth ona dokunmadı ama zavallı hayvan korkudan öldü.

İşte söylediğim gibi Morgan'ı tam zamanında dururdum. Çıraklığına son verip büyü kitabını elinden aldım. Sonra annesiyle birlikte, Golgoth'u rahat bırakıp bir daha çağırmaya çalışmayacağına dair bize söz vermesini sağladık. Annesi onun bu sözüne inanıyordu ve ben de sırf annesi için ona her tür şansı tanıyarak annesinin duyduğu bu güvenin boşa çıkmamasını umdum. Yine de, ayinin ortasında bir yerde onu durdurduğum için Golgoth'un gücünün bir kısmı açığa çıkarak ona tutunmuştu bile. Annen haklıydı;

bu kış çok zorlu olacak. Bunun nedeninin Golgoth ve Morgan olduğuna eminim. Morgan yanımdan ayrıldıktan sonra karanlığa döndü ve o günden beri güçleri sürekli olarak artmaya devam etti. Büyü kitabının da ona her zaman istediği o sonsuz kudreti vereceğini düşünüyor.

Daha şimdiden bir insanın yapamaması gereken şeyleri yapabiliyor. Bunlardan bazıları basit hokkabazlıklar, örneğin oda sıcaklığını değiştirerek ahmakları etkileyebiliyor. Ama görünen o ki artık ölüleri de kendi iradesi altına alabiliyor; yalnızca hortlakları değil, bu dünyayla öte dünya arasında, Limbo'da kalmış ruhları da. Bunu söylemek bana acı veriyor evlat, ama durum çok kötü. Morgan'ın, zavallı babanın ruhuna gerçekten de zarar verebilecek güce sahip olduğundan korkuyorum...”

Hayalet önce tavan penceresine sonra da yazı masasına baktı. Üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Neyse evlat, hadi aşağı inelim, orada biraz daha konuşabiliriz...”

On beş dakika sonra ustam, Meg'in sallanan sandalyesinde sessizce oturuyordu, ocağın üzerindeyse bezelye çorbası kaynıyordu.

“İştahın var mı evlat?” diye sordu.

“Dünden beri yemek yemedim.”

Bunu duyunca gülümsedi, öcünün kırdığı ön dişinin olması gereken yerdeki boşluğu gördüm; ayağa kalktı, masaya iki boş kâse koyup sıcak çorbayı servis etti. Çok geçmeden dumanı üstünde bu lezzetli çorbaya ekmeğimi banmaya başlamıştım bile. Hayalet ekmekle uğraşmadan çorbasını bitirdi.

“Babanın ölümüne gerçekten çok üzüldüm,” dedi boş kâseyi iterek. “Ölümünden sonra hiçbir korku yaşamamalıydı. Ne yazık ki Morgan Golgoth’un gücünü kullanarak baban aracılığıyla sana zarar vermeye çalışacak. Ama endişelenme evlat, buna mümkün olan en kısa sürede bir son vereceğiz. Şu diğer saçmalığa gelince, Morgan oğlum değil ve asla da olmadı.” Gözlerimin içine baktı. “Eee, bana inanıyor musun?”

Başımı aşağı yukarı salladıysam da pek inandırıcı gelmemiş olmalı ki Hayalet iç geçirip başını iki yana salladı. “Eh evlat, ikimizden biri yalan söylüyor. Hangimiz olduğuna karar versen iyi olur. Aramızdaki güven duygusu sarsılırsa çırağım kalmaya devam etmenin bir anlamı olmaz. Fakat kesin olan bir şey varsa, kesinlikle ona gitmene izin vermeyeceğimdir. Bunu yapmak yerine ensenden yakaladığım gibi seni annene götürüp o kalın kafanın mantıklı düşünmesini sağlamasını isterim.”

Ses tonu oldukça sertti ve tüm bu olanlardan sonra kendimi gerçekten üzgün hissediyordum. “Beni anneme geri götüremezsiniz,” dedim acı içinde. “Cenazeye çok geç kalmıştım, annemi göremedim bile. Cenazeden sonra çekip gitmiş, belki de kendi yurduna dönmüştür. Geri geleceğini sanmam...”

“Ona biraz zaman tanı evlat. Kocasını daha yeni kaybetti ve yas tutup düşünmek için zamana ihtiyacı var. Ancak çok geçmeden onu yeniden göreceğine eminim. Üstelik bu kehanet falan değil. Sadece mantuk. Gitmek isterse gider,

ama bunu yapmadan önce tüm oğullarına veda etmek isteyecektir.

Her neyse, Morgan'ın yaptıkları çok korkunç, ama endişelenme; onu bulup sonsuza dek durduracağım. Kesinlikle!”

Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar yorgun olduğumdan sadece başımı sallamakla yetindim. Haklı olmasını umuyordum.

BÖLÜM 18

ÖLÜLERİN ŞAPELİ

Hayalet'in verdiği onca söze rağmen Morgan'ın üstesinden hemen gelmek pek de mümkün değildi. Konuşmamızı takip eden iki hafta boyunca hava çok kötü olduğundan neredeyse hiç dışarı çıkamadık. Peş peşe çıkan kar fırtınaları vadinin altını üstüne getiriyor ve kar, ön kapıyı neredeyse birinci kattaki yatak odalarına kadar kapatıyordu. Golgoth'un gerçekten de uyandığını düşünmeye başlamıştım ve ekstra erzak getirmeyi akıl ettiği için Shanks'e minnettardım. Morgan'ın buluşmamız için seçtiği salı günü gelip çatığında endişelenmeye başlamıştım ve çat kapı eve gelmesini bekliyordum adeta. Fakat kar fırtınası öyle şiddetliydi ki kimse vadiyi geçemezdi. Yine de o evde kapalı geçirdiğim her saat bir işkence gibiydi. Dışarı çıkıp Morgan'ı bularak babamın çektiği acılara bir son vermek istiyordum.

Ustam, kar fırtınası süresince olağan uyku, yemek yeme ve ders düzenine devam etmemizi istedi, ancak tüm bunlara yeni bir şey eklenmişti. Her öğleden sonra Meg'le konuşmak üzere kilere inip ona yiyecek bir şeyler götürüyordu.

Genellikle birkaç bisküvi, kimi zamansa öğle yemeğimizden arta kalanları götürürdü. Aşağıda ikisinin neler konuştuğunu merak etsem de sormamam gerektiğini biliyordum. Aramızda artık herhangi bir sır olmaması konusunda anlaşmış olsak da Hayalet'in özel yaşamının gizli kalmasını istediğinin farkındaydım.

Diğer iki cadının kendi başlarının çaresine bakmaları gerekiyordu; böcek, kurt ve nemli toprakta daha başka ne bulabilirlerse onlarla besleniyorlardı, gelgelelim Meg hâlâ özeldi. Günün birinde Hayalet'in Meg'e tekrar bitki çayından vermeye başlayıp onu yukarı getirmesini bekliyordum. Her ikimizden de çok daha iyi bir aşçı olduğu kesindi, yine de tüm olanlardan sonra, o çukurdayken kendimi çok daha güvende hissediyordum. Yine de Hayalet için endişe ediyordum. Acaba yumuşamış mıydı? Kadınlara güvenilmemesiyle ilgili yaptığı onca uyarıdan sonra, kendi kurallarını bir kez daha çiğniyordu. Ona bunu söylemek istiyordum, ancak Meg için bu kadar üzüldüğünü görürken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Hâlâ düzgün bir şekilde yemek yemeye başlamamıştı. Bir sabah kalktığında, gözleri sanki sürekli olarak ovuşturmuş gibi kıpkırmızı ve şişti. Ağlamış olup olamayacağını bile aklımdan geçirdim ve bu da benzer bir durumda acaba benim nasıl davranacağımı düşünmeme yol açtı. Ya Hayalet ben olsaydım ve çukurdaki de Alice olsaydı? Ben de aynı şeyi yapmaz mıydım? Bir yandan da Alice'in ne durumda olduğunu merak ediyordum. Hava biraz olsun düzeldiğinde ustamdan, onu görmek için Andrew'un dükkânına gitme izni isteyecektim.

Sonra, hiç beklemezken, bir sabah hava değişiverdi. Babamın içinde bulunduğu durum aklımdan çıkmıyordu ve ilk fırsatta Morgan'ın peşine düşeceğimizi umuyordum ama yanılmışım. Gün ışııyla birlikte hayaletlere özgü işler de çoğalmaya başladı. Ustamla birlikte doğuya, Platt Çiftliği'ne gittik. Sorun öcü kaynaklıydı ya da en azından öyle görünüyordu.

İşe koyulana kadar neredeyse bir saat geçti, çünkü Hayalet'in önce kendine üvez ağacından yeni bir asa kesmesi gerekti. Sonunda, diz boyu karda iki saat süren mücadelenin ardından oraya vardığımızda etrafta öcüye dair en ufak bir iz yoktu. Çiftçi yanıldığı için bizden özür dileyip suçu uyurgezer karısına attı. Söylediklerine bakılırsa karısı geceleri kalkıp mutfaktaki eşyaların yerlerini değiştiriyor; tencereleri, tavaları birbirine çarparak çıkardığı gürültüyle ev halkını rahatsız ediyor ve ertesi sabah uyandığında bunlara dair hiçbir şey hatırlamıyormuş. Bizi boş yere çağırdığı için çok utanmış görünüyordu; oraya kadar geldiği için Hayalet'e ödeme yapmaya bile hazırды.

Değerli vaktimizi harcadığımız için çok sinirlenmiştim. Dönüş yolunda bu düşüncemi Hayalet'e söyleyince bana hak verdi. "Kötü kokular alıyorum," dedi. "Eğer yanılmıyorsa olmayacak bir işin peşine düşmemiz istendi. Sen ödeme yapmak için hiç bu kadar istekli birini gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. Hayalet önde ben arkada, bir an önce eve dönebilmek için adımlarımızı hızlandırdık. Geri döndüğümüzde arka kapıyı açık bulduk. Kilit zorlanmıştı. Kiler kapısıyla demir kapıyı kontrol edip her ikisinin

de sağlam olduğunu görünce Hayalet mutfakta beklememi söyleyerek üst kata çıktı. Beş dakika sonra başını öfkeli bir şekilde iki yana sallayarak aşağı indi.

“Büyü kitabı çalınmış!” dedi. “Eh evlat, en azından bunu kimin yapmış olduğunu biliyoruz! Morgan’dan başka kim olabilir ki? Golgoth’u kar fırtınasını durdurtabilecek kadar kontrolü altına almış durumda, sonra da bize oyunlar oynayıp kitabı çalıyor.”

Morgan’ın kitabı çalmaya daha önce kalkışmaması bana tuhaf gelmişti. Yaz aylarında Meg kiler basamaklarındaki odada kilitliken ve evin üst katı bomboşken bu çok daha kolay olurdu. Fakat sonra Hayalet’in söylediklerini anımsadım: Morgan annesine Golgoth’u bir daha çağırma-ya çalışmayacağına dair söz vermişti. Annesi ölene kadar da sözünü tutmuş olmalıydı; onun yasını tuttuktan sonra, artık kendini ne isterse yapabilecek kadar özgür hissediyor olmalıydı.

“Eh, bugün için Adlington’a gidip kardeşimden kapıyı tamir etmesini istemekten başka bir şey yapamayız,” dedi Hayalet. “Ama büyü kitabından bahsetme. Zamanı gelince ona ben söylerim. Yol üstünde de Moor View Çiftliği’ne uğrarız. Morgan’ı orada bulacağımızdan şüpheliyim, ama Hurstlere sormam gereken birkaç şey var.”

Neden Andrew’a büyü kitabından bahsetmek istemediğini anlamamıştım, fakat soru yanıtlayacak bir ruh hali içinde olmadığı çok açıktı.

Vakit kaybetmeden Moor View Çiftliği’ne doğru yola koyulduk. Oraya varınca Hayalet, Hurst ailesiyle konuşmak

üzere içeri girip benden bahçede beklememi istedi. Etrafta Morgan'dan hiç iz yoktu. Ustam çiftlik evinde bir süre kaldıktan sonra suratı asık bir şekilde çıktı. Andrew'un dükkânına varana kadar da tek kelime etmedi.

Hayalet sanki kardeşini öylesine ziyaret etmiş gibi davranarak neden olanlardan bahsetmek istemediğini düşünmememe neden oluyordu. Fakat Alice'i görmek güzeldi. Bize geç bir akşam yemeği hazırladı ve masaya geçmeden önce şömüne ateşinde güzelce ısındık. Yemekten sonra Hayalet Alice'e döndü.

"Yemek çok güzeldi kızım," diyerek belli belirsiz gülümsedi, "ama şimdi kardeşim ve Tom'la ilgilenmemiz gereken özel bir iş var. Bu yüzden artık yatsan iyi olur!"

"Neden yatacakmışım?" diye sordu Alice sinirlenerek. "Burada yaşayan benim, siz değil!"

"Lütfen Alice, John'un dediğini yap," dedi Andrew usulca. "Söyleyeceklerini duymamanı istemesini gerektirecek geçerli bir nedeni olduğuna eminim."

Alice dönüp Andrew'a doğru kötü bir bakış attıktan sonra, denileni yapıp neredeyse kapıyı çarparak üst kata çıktı.

"Ne kadar az bilirse o kadar iyi," dedi Hayalet. "Hurst ailesinin yanından geliyorum; Bayan Hurst'le, Alice'in neden yanlarından ayrıldığı hakkında konuştuk. Söylediklerine bakılırsa Morgan'la tartışıp öfkeli bir şekilde çekip gitmiş, ama bundan birkaç gün önce bir hayli yakınlarmış ve Morgan'ın alt kattaki odasında epey vakit geçirmişler. Bu hiçbir anlama gelmiyor olabilir. Çırağım gibi onu da kandırmaya çalışmış olabilir," diyerek başıyla beni gösterdi.

“Deneyip başaramamış olabilir. Yine de bunları duymaması daha iyi olur. Bu sabah Morgan evime girip büyü kitabını çaldı.”

Andrew gerçek anlamda endişelenmiş görünüyordu ve bir şeyler söylemek için ağzını açsa da önce davranan ben oldum. “Bu doğru olamaz!” dedim Hayalet’e. “Alice, Morgan’dan nefret ediyor. Bunu bana kendisi söyledi. Yoksa oradan niçin ayrılın ki? Alice’in ona yardım etmiş olmasına imkân yok.”

Hayalet sinirli bir şekilde başını iki yana salladı. “Şu aptal kafanın bazı şeyleri anlaması çok uzun sürecek!” diye çıkıştı. “Bunca zaman sonra hâlâ kıza tam olarak güvenilemeyeceğini öğrenemedin. Gözümüz hep üzerinde olmalı. Bu nedenle yakınımızda olmasını istedim. Yoksa on kilometre yakınına yanaşmasına bile izin vermezdim.”

“Hey, bekle bir dakika!” diye araya girdi Andrew. “Morgan’ın büyü kitabını aldığını söylüyorsun! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin John? Fırsatın varken o cehennemlik kitabı yakmış olmalıydın! Bir kez daha o ayine kalkışırса her şey olabilir. Bu dünyada vaktim dolmadan birkaç yaz daha görmeyi umuyordum. Bu kadar yıl boyunca o kitabı neden sakladığını anlayamıyorum!”

“Bak Andrew, bu sadece beni ilgilendir ve bu konuda bana güvenmek zorundasın. Kendime özgü nedenlerim vardı diyelim.”

“Emily, öyle mi?”

Hayalet onu duymazdan geldi.

“Olan oldu ve keşke Morgan büyü kitabını çalmamış olsaydı da kitap hâlâ kilit altında güvende olsaydı.”

“Bence de!” dedi Andrew sesini yükselterek; gitgide sinirleniyor gibiydi. “Senin görevin Eyalet. Bunu çok kez tekrarlamışsındır. O kitabı yakmayıp saklayarak bu görevini ihmal etmiş oluyorsun!”

“Kardeşim, misafirperverliğin için sana minnettarım, ama bu ağır sözlerin için teşekkür edemeyeceğim,” dedi Hayalet. O da sinirlenmeye başlamıştı. “Ben senin işine karışmıyorum, sen de herkes için en iyi olanı yaptığıma güvenerek benim işime karışmamalısın. Buraya sadece içinde bulunduğumuz durumu anlatmaya geldim; çok zorlu bir gün geçirdik ve gerçek anlamda pişmanlık duyacağımız sözler sarf etmeden yatsak iyi olacak!”

Bunun üzerine Andrew’un dükkânından apar topar çıktık. Sokakta ilerlerken ilk başta oraya neden gittiğimiz aklımıza geldi.

“Andrew’dan kilidi tamir etmesini istemedik,” dedim. “Bir koşu geri gidip söyleyeyim mi?”

“Hayır evlat,” dedi Hayalet sinirli bir şekilde. “Eyalet’teki son çilingir olsa bile bunu yapmayacaksın! Kilidi kendim tamir etmeyi yeğlerim.”

“Artık hava biraz daha düzeldiğine göre yarın Morgan’ı aramaya başlayabilir miyiz? Babam hakkında gerçekten çok endişeleniyorum...”

“Sen onu bana bırak evlat,” dedi Hayalet daha yumuşak bir ses tonuyla. “Morgan’ın gizlenmiş olabileceği birkaç yer biliyorum. En iyisi yarın şafak sökmeden yola koyulmam olacak.”

“Ben de sizinle gelebilir miyim?” diye sordum.

“Hayır evlat. Tek başıma onu gafil avlama şansım daha fazla. Bana güven. En iyisi bu.”

Hayalet’e güveniyordum. Söylediklerinin mantıklı olduğunu düşünmeme rağmen yine de onunla birlikte gitmek istiyordum. Onu bir kez daha ikna etmeye çabaladım, fakat nefesimi boşa harcamaktan başka bir şey yapmıyordum. Hayalet kararını verdiğinde bunu kabul edip gerekeni yapmaktan başka çare yoktur.

Ertesi sabah mutfağa indiğimde Hayalet’ten hiçbir iz yoktu. Cübbe ve asası yerinde değildi ve tıpkı söz verdiği gibi şafak sökmeden Morgan’ı aramak üzere yola koyulmuş olmalıydı. Kahvaltımı bitirdikten sonra ustam hâlâ dönmemişti ve ben de yokluğunun bana kaçırılamayacak kadar iyi bir fırsat verdiğini anladım. Meg’i merak ediyordum ve nasıl olduğunu görmek için kilere inmeye karar verdim. Böylece kitaplığın üzerinden anahtarı alıp bir mum yaktıktan sonra merdivenlerden aşağıya indim. Demir kapıdan geçip arkamdan kilitledikten sonra kilere doğru inmeye devam ettim, fakat üç kapının bulunduğu sahanlığa ulaştığımda ortadaki hücreden bir ses geldiğini duydum:

“John! John! Sen misin? Gidişimizi ayarladın mı?”

Olduğum yerde donakaldım. Bu Meg’in sesiydi. Hayalet onu çukurdan çıkarıp daha rahat edeceği bir hücreye yerleştirmişti. Demek yumuşamıştı. Birkaç gün içinde mutfağa geri döneceğine şüphe yoktu. Peki ama ‘gidişimizi ayarladın mı?’ ne anlama geliyordu? Bir yolculuğa mı çıkıyordu? Hayalet de onunla birlikte mi gidecekti?

Bir anda Meg'in gürültülü bir şekilde üç kez havayı kokladığını duydum. "Evlat, burada ne arıyorsun? Kapıya yanaş da seni daha iyi görebileyim..."

Kokumu aldığından basamaklardan yukarı kaçmanın bir anlamı yoktu. Hayalet'e buraya indiğimi söyleyeceğine şüphem yoktu. Hücre kapısına yanaşıp fazla yaklaşmama-ya dikkat ederek içeri baktım.

Meg'in güzel yüzü parmaklıkların arasından bana gülümsüyordu. Bu, mücadele ettiğimiz zamanlardaki o kötü-cül gülümsemeden çok farklıydı. Hatta neredeyse dostane bir gülümsemeydi.

"Nasılsın Meg?" diye sordum kibar bir şekilde.

"Daha iyi de, daha kötü de oldum," diye yanıtladı Meg. "Sayende diyemeyeceğim. Ama olanlar oldu ve bunlar için seni suçlamıyorum. Sen sensin. John'la aranızda birçok ortak yön var. Ama sana bir tavsiyede bulunacağım; tabii eğer dinlemek istersen."

"Tabii ki dinlerim."

"O halde söyleyeceklerime kulak ver. Kıza iyi davran. Alice seni düşünüyor. Ona John'un bana davrandığından daha iyi davran, pişman olmazsın. İşlerin böyle sonlanması gerekmiyor."

"Alice'i çok seviyorum ve elimden geleni yaparım."

"Mutlaka yap."

"Gidişi ayarlamakla ilgili bir şeyler sorduğunu duydum," dedim gitmeye hazırlanırken. "Ne demek istedin?"

"Bu seni ilgilendirmez evlat. John'a sorabilirsin, fakat bence boş ver gitsin; çünkü ondan da aynı yanıt alırsın.

Hem izin almadan buralarda dolaşmanı istemez herhalde, öyle değil mi?”

Bunun üzerine “Güle güle” diye mırıldanarak merdivenlerden yukarı çıktım; demir kapıyı arkamdan kilitlemeye de özen gösterdim. Anahtarı yerine henüz yeni koymuştum ki Hayalet döndü.

“Morgan’ı buldunuz mu?” diye sordum hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Yanıtı biliyordum. Morgan’ı bulmuş olsa bağlayıp yanında getirirdi.

“Hayır evlat, üzgünüm ama bulamadım. Rivington’daki terk edilmiş kulede olacağını düşünmüştüm. Sahiden de yakın zamanda oraya gitmiş, yine bir haltlar karıştırdığına hiç şüphem yok. Ama görünüşe bakılırsa aynı yerde uzun süre kalmıyor. Yine de fazla endişelenme. Yarın sabah ilk iş yine aramaya çıkarım. Hem sen de bu arada benim için bir şey yapabilirsin. Bugün öğleden sonra Adlington’a inip erkek kardeşime şu arka kapıyı tamir edip etmeyeceğini sormanı istiyorum,” dedi Hayalet. “Ve ona aramızda geçen hararetli atışma için özür dilediğimi, günün birinde herkes için en iyisini yaptığımı anlayacağını ilet.”

O gün öğleden sonra dersleri normalden daha uzun sürdü ve en sonunda, elimde üvez asamla Adlington’a doğru yola çıktığımda havanın kararmasına iki saatten az bir süre kalmıştı.

Andrew beni çok iyi karşıladı ve Hayalet’in özrünü iletince yüzünde bir gülümseme belirdi. Birkaç gün içinde kapıyı tamir edeceğini söyledi. Daha sonra on beş dakika

kadar Alice'le konuştum, fakat biraz soğuk davranıyor gibiydi. Herhalde bunun nedeni bir gece önce yatağına gönderilmiş olmasıydı. Onlarla vedalaştıktan sonra hava kararmadan önce Hayalet'in evine varmak üzere adımlarımı hızlandırdım.

Henüz yola çıkalı beş dakika bile olmamıştı ki arkadan belli belirsiz bir ses geldiğini duydum. Dönüp bakınca tepede beni takip eden birinin olduğunu gördüm. Bu Alice'ti, ben de durup gelmesini bekledim. Yün paltosunu giymişti ve sivri burunlu ayakkabılarıyla karda düzgün izler bırakarak bana doğru geliyordu.

"Bir şeyler karıştırıyorsun," dedi Alice gülümseyerek. "Dün gece benim duymamı istemedikleri şey neydi? Bana söyleyebilirsin değil mi Tom? Aramızda hiçbir sır yok. Birlikte çok şey yaşadık, öyle değil mi?"

Güneş batmıştı bile ve hava kararmaya başlamıştı. "Bu çok karmaşık bir durum," dedim gitmek için sabırsızlanarak. "Fazla vaktim yok."

Alice öne eğilip kolumu yakaladı. "Hadi ama Tom, bana söyleyebilirsin!"

"Bay Gregory sana güvenmiyor. Morgan'a çok fazla yaklaştığını düşünüyor. Bayan Hurst ona senin Morgan'la birlikte alt kattaki odada epey zaman geçirdiğinden bahsetmiş..."

"Yaşlı Gregory'nin bana güvenmemesi yeni bir şey değil!" diye bağırdı Alice, alaylı bir gülümsemeyle. "Morgan büyük bir şeyler planlıyordu. Bunun onu çok güçlü ve zengin yapacak bir ayın olduğunu söylüyordu. Yardımımı

istedi ve suratını görmeye bile katlanamayacak hale gelene kadar başımın etini yedi. Hepsi bu işte. Hadi Tom. Neler oluyor. Bana anlatabilirsin...”

En sonunda olan biteni öğrenmeden beni bırakmayacağını fark edince pes ettim ve Alice benimle birlikte yürürken ona her şeyi anlattım. Ona büyü kitabından, Morgan’ın benden kitabı çalmamı istemesinden ve babamın ruhuna işkence etmesinden bahsettim. Sonra ona evimizin soyulduğunu ve Morgan’ı aradığımızı söyledim.

Alice’in bu söylediklerimden hiç hoşlanmadığını söylemek, verdiği tepkiyi küçümsemek olurdu.

“Yani yaşlı Gregory’nin evine birlikte gittik ve sen bu planlarından bana hiç bahsetmedin, öyle mi? Hem de hiç! Tavan arasına çıkmayı planlamıştın ve bana söylemedin. Bu doğru değil Tom. Hayatımı tehlikeye attım ve bundan çok daha fazlasını hak ettim. Çok daha fazlasını!..”

“Üzgünüm Alice. Gerçekten çok üzgünüm. Ama o an tek düşünebildiğim şey babam ve Morgan’ın ona yaptıklarıydı. Mantıklı düşünemiyordum. Sana güvenmem gerekirdi, biliyorum.”

“Bunu söylemek için biraz geç. Yine de bu gece Morgan’ı nerede bulabileceğinizi biliyorum...”

Şaşkın bir şekilde ona baktım.

“Bugün salı,” dedi Alice “ve salı günleri hep aynı şeyi yapar. Yazdan beri bu böyle. Tepenin eteklerinde bir şapel var. Bir mezarlığın içine inşa edilmiş. Bir keresinde onunla beraber oraya gittim. Ölüleri konuşturuyor. Rahip değil, ama cemaati birçok kilisenin cemaatinden fazladır.”

Onunla ilk kez karşılaştığım günü anımsadım; babamla ilgili haberleri aldıktan sonra eve gitmek üzere yola çıkmışken. O gün de salıydı. Mezarlıktan geçerek yol kısaltmak istemiştım ve o da şapeldeydi. Cemaatinin toplanmasını bekliyor olmalıydı. Benden büyü kitabını da salı günü güneş battıktan hemen sonra getirmemi istedi. Şimdi çok sinirlendim işte. Neden ikiye ikiye toplayamadım ki?

“Bana inanmıyor musun?” diye sordu Alice.

“Elbette ki sana inanıyorum,” diye yanıtladım. “Şapelin nerede olduğunu biliyorum. Oraya daha önce gittim.”

“O halde neden eve giderken oradan geçmiyorsun,” diye önerdi Alice. “Eğer haklıysam ve oradaysa gidip yaşlı Gregory’ye söyleyebilirsin. Hatta geri dönüp onu yakalayabilirsiniz bile! Fakat Morgan’ın yerini sana benim söylediğimden bahsetmeyi unutma. Hakkımdaki düşüncelerini yumuşatmasını sağlayabilir. Tabii bunun olmasını bekliyorum değilim.”

“Benimle gel. Ben Hayalet’e giderken sen gözcülük yapabilirsin. Bu şekilde eğer zamanında dönemezsek en azından ne yöne gittiğini biliriz.”

Alice başını iki yana salladı. “Hayır Tom. Tüm bu olanlardan sonra neden böyle bir şey yapayım ki? Güvenilmekten hoşlanmıyorum. Bu hiç hoş değil. Hem senin işin varsa benim de var. Dükkan çok yoğun. Bütün gün çalıştım ve şimdi ateşin yanında ısınmak istiyorum, dışarıda soğuktan titremek değil. Sen yapman gerekeni yap ve bırak Morgan’ı yaşlı Gregory halletsin. Ama beni bu işe bulaştırma.”

Alice sözlerini bitirir bitirmez dönüp tepeden aşağıya inmeye başladı. Hayal kırıklığına uğramıştım ve kendimi

üzgün hissediyordum, yine de onu suçlayamazdım. Ondan sır saklayan birine neden yardım etsindi ki?

Artık hava neredeyse kararmış, gökyüzünde tek tük yıldızlar ışımaya başlamıştı. Vakit kaybetmeden vadinin zirvesine uzanan bir rota belirleyip, bir önceki salı gecesi üzerinden atlayıp geçtiğim duvara ulaştım. Alçak duvara yaslanıp şapele baktım. Vitrayların ardında yanan mumların titrek ışığını seçebiliyordum. Sonra mezarlığın ötesinde bir şey fark ettim. Çok sayıda parlak nokta tepeyi tırmanıyor, bana doğru geliyordu.

Fenerler! Morgan'ın cemaati geliyordu. Emin değildim ama Morgan içeride, gelmelerini bekliyor olmalıydı.

Dönüp ağaçların arasından geçerek Hayalet'in evine doğru koşmaya başladım. Ustama ulaşip Morgan'ı yakalayabilmesi için vakit kaybetmeden buraya getirmeliydim. Gelgelelim henüz ilerleyemeden önümdeki karanlığın içinden biri belirdi. Siyah cübbeli, kukuletalı biri. Bana doğru gelirken olduğum yerde donakaldım. Bu Morgan'dı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Tom," dedi sert ve öfke-
li bir ses tonuyla. "Senden bana bir şey getirmeni istedim. Beni yüz üstü bıraktığın için de gidip kendim almam gerek-
ti. Oysa çok bir şey istememiştin öyle değil mi? Tehli-
keye attığın şeyler düşünülecek olursa yani."

Hiçbir şey söylemedim ve o da bana doğru bir adım daha attı. Koşmak için arkamı dönüyordum ki omzumdan yakaladı. Bir süre debelenip asamla ona vurmaya çalıştıysam da sağ şakağımda ani bir darbe hissettim. Sonra her şey karardı ve düştüm.

Gözlerimi açtığımda kendimi şapelin içinde buldum. Başım sızlıyordu ve midem bulanacakmış gibi hissediyordum. En arka sıradaki banklardan birinde oturuyordum; sırtımı soğuk, taş duvara vermiş günah çıkarma odasına bakıyordum. Odanın her iki yanında büyükçe birer mum vardı.

Morgan hemen odanın önünde ayakta durmuş bana bakıyordu. “Eh Tom, öncelikle ilgilenmem gereken işler var. Ama sonra seninle bu konuyu konuşacağız.”

Zor da olsa, “Geri dönmem lazım,” diyebilirdim. “Eğer dönmezsem Bay Gregory nerede kaldığımı merak edecektir.”

“Bırak etsin. Ne düşündüğü kimin umurunda ki? Zaten artık geri dönmeyeceksin... Bundan böyle benim çırağım-sın ve sana hemen bu gece yapman gereken bir iş vereceğim.”

Morgan, zafer kazanmışçasına gülümseyerek, soldaki rahip kapısından günah çıkarma odasına girdi. Onu artık göremiyordum. Mumlar şapeli aydınlatıyordu, fakat iki kapı boşluğu da kapkaranlıktı.

Ayağa kalkıp kaçmaya çalıştıysam da kendimi çok güçsüz hissediyordum, üstelik bacaklarım henüz eski gücüne kavuşmamıştı. Başım zonkluyordu ve yediğim darbeyle kararan gözlerim hâlâ bulanık gördüğünden, orada öylece oturup aklımı başıma toplamaya çalışıyor, olduğum yere yığılıp kalmamayı umuyordum.

Birkaç dakika sonra Morgan'ın cemaatinin ilk üyeleri geldi. İki kadın içeri girdi ve kapı eşiğinden geçerlerken

ancak metal üstüne metal vurunca çıkabilecek bir ses duydum. Bunu daha önce fark etmemiştim; kapının hemen solunda bir madeni para tabağı vardı ve her giren, yerine geçmeden önce oraya bir bakır para atıyordu. Sonra, bulunduğum yöne bakmadan, başları önde, sıralardaki yerlerini aldılar.

Sıralar dolmaya başlamışken şapele giren herkesin fenerini dışarıda bırakmış olduğunu fark ettim. Cemaat çoğunlukla kadınlardan oluşuyordu; içerideki birkaç erkekse kadınlara kıyasla daha yaşlıydı. Çıt çıkmıyordu. Sessizliğimiz ara sıra tabağa bakır para atıldıkça çıkan gürültüyle bozuluyordu. En sonunda, sıraların çoğu dolunca kapı sanki kendi kendine kapanıverdi. Ya öyle, ya da dışarıda bekleyen birisi kapatmıştı.

Şimdi içerideki tek ışık, günah çıkarma odasının her iki yanındaki mumların ışığıydı. Ön sıralardan birisi boğazını temizlemek için birkaç kez öksürdükten sonra, neredeyse yere düşen bir iğnenin dahi duyulabileceği bir sessizlik çöktü. Bu tıpkı Moor View Çiftliği'ndeki o karanlık odadaki sessizliğe benziyordu. Kulaklarım yerinden fırlayıverecekmiş gibi hissediyordum. Aniden titremeye başladım. Günah çıkarma odasının bulunduğu yerden bana doğru bir serinlik geliyordu. Morgan, Golgoth'u çağırırken elde ettiği gücü topluyordu.

Sessizlik, aniden bağırان Morgan'ın sesiyle parçalandı. "Kız kardeşim! Kız kardeşim, orada mısın?"

Yanıt olarak şapelin zeminine üç kez sertçe vuruldu, çıkan ses tüm binayı sarsacak denli yüksekti; sonrasında

günah çıkaranların girdiği bölmeden uzun ve titrek bir iç geçirme sesi duyuldu.

“Beni rahat bırak! Bırak da dinleneyim!” diye yalvaran bir kız sesi. Bu ses fısıltıdan farksızdı ve günah çıkarma odasının karanlığını acısıyla dolduruyordu. Morgan’ın kız kardeşi bir gecikendi ve onun kontrolü altındaydı. Burada olmayı istemiyordu.

Morgan ona acı çektiriyordu, fakat cemaat bunun farkında değildi. Morgan’ın, kaybettikleri aile fertlerinin yahut dostlarının ruhlarını çağırmasını beklerlerkenki heyecan, endişe ve beklentilerini hissedebiliyordum.

“Önce bana itaat et. Sonra dinlenebilirsin!” diye kükre-di Morgan.

Sanki bu sözlere karşılık verirmişçesine, günah çıkarma odasının karanlığından bir beyazlık belirdi. Eveline on altı yaşına girmek üzereyken intihar etmişti, ama bu ruh neredeyse Alice kadardı. Yüzü, bacakları ve çıplak kolları üzerindeki elbise kadar bembeyazdı. Elbisesi sıırsıklam olmuş gibi bedenine yapışmış, saçları da ıslanıp gevşemişti. Bu görüntü cemaatin şaşkınlık içinde irkilmesine neden oldu, benim dikkatimi çeken şeyse bakışlarıydı. İri gözlerindeki bakışları parlak ve son derece üzüntülüydü. Daha önce Eveline’in hortlağınıninki kadar acı dolu bir başka yüz görmemiştim.

“Buradayım. Ne istiyorsun?”

“Yanında başkaları var mı? Burada toplanmış olan cemaatten herhangi biriyle konuşmak isteyen biri?”

“Birileri var. Hemen yanımda Maureen isminde bir çocuk ruhu var. Sevgili annesi Matilda’yla konuşmak istiyor...”

Bunun üzerine ön sıradaki bir kadın ayağa kalkıp yalvarırcasına kollarını uzattı. Konuşmaya çabılıyor gibi görünse de içinde bulunduğu duygu yoğunluğundan ötürü vücudu öylesine şiddetli bir şekilde titriyordu ki dudaklarının arasından yalnızca bir hırıltı çıkabildi. Eveline'in görüntüsü karanlığa doğru çekildi ve bir başka görüntü belirdi.

"Anne? Anne?" diye yeni bir kız sesi duyuldu. Bu kez çok küçük bir çocuk sesiydi. "*Bana gel anne. Lütfen, lütfen! Seni öyle çok özleyorum ki...*"

Kadın yerini terk edip kolları önde günah çıkarma odasına doğru sendeleyerek ilerlemeye başladı. Cemaat aniden irkilince neden olduğunu anladım. Sağ kapının yanında, karanlıkta, belli belirsiz bir şekil belirmişti. Uzun saçları omuzlarından aşağı sarkan, dört beş yaşlarındaki küçük bir çocuğa benziyordu.

"*Elimi tut anne! Lütfen elimi tut!*" diye bağırdı çocuk ve karanlığın içinden minik, beyaz bir el uzandı. Kadın yere kapaklanıp ona uzanan bu eli tutup dudaklarına götürmeye çalıştı.

"Ah, o minik elin öyle soğuk, öyle soğuk ki!" diye bağırdı kadın ve ağlamaya başlayınca acı dolu hıçkırıkları şapeli doldurdu. Bu birkaç dakika boyunca devam ettikten sonra el, kapının karanlığında gözden kayboldu ve kızın annesi titreyerek yerine döndü.

Sonrasında buna benzer başka görüntüler yaşandı. Günah çıkarma odasının karanlığında kimi zaman yaşlılar, kimi zamansa çocuklar belirliyordu. Gölgeler, soluk yüzler

ve nadiren de olsa mum ışığına uzanan eller görülüyordu. Ve neredeyse her seferinde bu görünen kişinin akrabası ya da arkadaşı çok şiddetli bir duygusal tepki veriyordu.

Bir süre sonra bu gösteri midemi bulandırmaya başladı ve bir an önce sona ermesini istedim. Morgan, Golgoth'un gücünü kullanarak bu zavallı ruhları istediği gibi kullanan zeki ve tehlikeli bir adamdı. Yaşayanların acısıyla ölülerin çektiği ızdırabı gördükçe, zihnimde tabağa düşen bakır paraların sesini duyar gibi oluyordum.

En sonunda bitti. Cemaat şapelden çıktı ve kapı, sanki görünmez bir el tarafından arkalarından kapandı.

Morgan günah çıkarma odasından hemen çıkmadıysa da hissettiğim serinlik yavaş yavaş azaldı. En sonunda dışarı çıkıp yanıma geldiğinde ter içindeydi.

"Eee, babam boşa kürek çektikten sonra şimdi nasıl?" diye sordu Morgan sırtarak. "Yaşlı ahmak Platt Çiftliği'ne yaptığı yürüyüşten hoşlandı mı?"

"Bay Gregory senin baban değil," dedim usulca, titreyerek de olsa ayağa kalkarken. "Gerçek babanın adı Edwin Furner ve o bir tabakçı. Gerçeği herkes biliyor, ama sen bununla bir türlü yüzleşemiyorsun. Yalan üstüne yalan söyleyip duruyorsun. Hadi Adlington'a gidip birilerine soralım. Annenin kız kardeşine soralım, hâlâ orada yaşıyor. Eğer hepsi de senin haklı olduğunu söylerse o zaman sana inanmaya başlayabilirim. Ama bunu hiç sanmıyorum. Sen kendin bir babasın; söylediğin onca yalanın babası! Ve artık o kadar çok yalan söylemişsin ki bunlara sen de inanmaya başlamışsın!"

Morgan öfkeden deliye dönerek bana doğru yumruğunu savurdu. Yana çekilip kaçmaya çalıştım ama hâlâ tam kendime gelemediğim için çok yavaş hareket edebiliyordum. Yumruğu neredeyse bir öncekiyle aynı yere isabet etti. Yere düşüp başımı taş zemine çarptım.

Bu kez bayılmadım, beni yerden kaldırıp iyice yüzüne yaklaştırdı. Ağzıma kan tadı geliyordu ve gözlerimden biri öylesine şişmişti ki o gözümle neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Fakat Morgan'ın yüz ifadesi oldukça belirgindi ve gördüğüm şey hiç hoşuma gitmemişti. Dudaklarını büzmüş, gözlerini öfke içinde iri açmıştı. Bir insandan çok vahşi bir hayvanı andırıyordu.

BÖLÜM 19

YUVARLAK DİLİM

“Bir şansın vardı, ama artık kaybettin! Yine de seni farklı bir şekilde kullanabilirim. Hiç hoşlanmayacağın bir şekilde! Al, taşı şunları!” diyerek bana bir şey uzattı.

Bu bir kürekti. Uzanıp küreği aldıktan sonra bu kez de şişkin bir çuval uzattı, öyle ağırdı ki sırtıma almam için bana yardım etmesi gerekti. Ardından, beni önce şapelin kapısına sonra da dışarıdaki buz gibi soğuğa doğru itekledi. Orada öylece durup güçbelâ çuvalı sırtımda taşımaya çalışırken bir yandan da soğuktan titriyor ve kendimi koşup kaçamayacak kadar hasta ve güçsüz hissediyordum. Bunu yapabilirsem bile beni hemen yakalardı ve bu da bir kez daha dayak yiyeceğim anlamına gelirdi. Kuzey doğudan güçlenerek esmeye başlayan rüzgâr, peşi sıra yıldızları örten bulut kümelerini de sürüklüyordu.

Yürümeye başlamam için beni bir kez daha ittirdikten sonra elinde feneriyle beni takip etmeye başladı. Çok geçmeden kalan tek tük ağaçları da geride bırakıp karla kaplı fundalığa tırmanmaya başladık. İlerlemeye çabalamaktan başka çarem yoktu. Yeterince hızlı hareket etmezsem Morgan

sırtımdan ittiriyordu. Bir keresinde kayıp yüzüstü düşünce çuval elimden kaçtı. Bunun üzerine kaburgalarımaya öyle bir yumruk attı ki bir daha yere düşeceğim diye ödüm patladı.

Çuvalı yerden almam emredildikten sonra zaman kavramını yitirene dek karın içinde tırmanmaya devam ettik. En sonunda, fundalığın yükseklerinde beni durdurdu. Az ileride doğal olamayacak kadar pürüzsüz ve yuvarlak bir tepe vardı; bu tepayı kaplayan kar örtüsü yıldızların cılız ışığında bembeyaz parlıyordu. O zaman bunun ne olduğunu anladım. Bu Yuvarlak Dilim'di, yani Owshaw Vadisi'ndeki öcüyü haklamaya giderken Hayalet'in gösterdiği höyük. Morgan'ın, içinden büyü kitabını kazıp çıkardığı toprak yığını.

Morgan doğu yönüne işaret edip önden gitmem için beni itekledi. Yaklaşık iki yüz adım sonra ufak bir kayanın önüne geldik. Oraya varınca küreği kafasına indirip kaçma şansım olup olmayacağını düşünüyordum. Gelgelelim kendimi hâlâ çok zayıf hissediyordum, üstelik Morgan benden çok daha iri ve kuvvetliydi.

“Şurayı kaz!” diye emrederek karın içinde bir yeri işaret etti.

Söyleneni yaptım ve çok geçmeden kar tabakasını aşıp toprağa ulaşmıştım bile. Karın altındaki toprak iyice donmuş olduğundan işim çok zordu. Bana kendi mezarımı kazdırdığını düşünürken küreğin taşa çarpmasıyla irkildim.

“Bir sürü ahmak şu höyüğü defalarca kazmıştır,” diyerek Yuvarlak Dilim'i işaret etti. “Ama hiçbirisi benim bulduğumu bulamamıştır. Çok derinde gizli bir oda var, ama

girişini asla tahmin edemeyeceğini kadar geride. Oraya en son annem öldükten sonraki akşam indim ve o günden beri de kitabıma ulaşmaya çalışıyorum! Şimdi şu kayanın etrafını temizle bakalım. Daha yapacak çok işimiz var!”

Dehşete kapılmıştım çünkü artık Morgan’ın gerçekten de Golgoth’u çağıracağını düşünüyordum. Hem de bu gece!.. Yine de bana denileni yapıp bitirdiğimde küreği elimden kaptığı gibi bir kaldıraç gibi kullanarak kayayı yerinden söküp yana devirmeye çalıştı. Epey bir uğraştıktan sonra başardı. Bu arada kar yağmaya başlamış, rüzgârsa iyice şiddetlenmişti. Bir kar fırtınası daha yaklaşıyordu.

Feneri çukura tutunca karanlığa doğru inen basamakları gördüm. “Hadi in!” diyerek tehditkâr bir şekilde yumruğunu havaya kaldırdı.

Korkup irkildiysem de söyleneni yaptım, basamaklardan dikkatlice inerken Morgan feneri tutuyordu. Çuvalın ağırlığı dengemi sağlamamı güçleştiriyordu. Toplamda on basamak vardı. En aşağıya varınca kendimi dar bir geçitte buldum. Morgan ilk basamakta feneri yere bırakıp tekrar kayayla uğraşmaya başlamıştı. Önce bunu başarmasının çok zor olduğunu düşündüysem de kaya eninde sonunda tok bir sesle yerine oturarak bizi, ölüleri örten mezar taşları gibi karanlığa gömdü. Morgan elinde fener ve kürek olduğu halde merdivenlerden inip önden gitmemi söyledi.

Tam arkamdaydı ve havaya kaldırdığı fenerin ışığı, dümdüz devam eden tünelin karanlığını aydınlatıyordu. Zemin, duvarlar ve çatı kildendi ve ara ara çatıyı desteklemek için keresteler yerleştirilmişti. Tünelin bir yerinde

çatı çökmüş, yolu neredeyse tamamen kapamıştı; ilerleyebilmek için çuvalı yere bıraktım. Yıkıntıların arasındaki dar delikten geçip ardından çuvalı da çekerek aynı yerden geçirdim. Tünelin durumu beni endişelendiriyordu. Çatı tekrar çökecek olsa ya canlı canlı gömülürdük ya da sonsuza dek bu tünelin içinde sıkışır kalırdık. Üzerimizdeki toprağın ağırlığını hissedebiliyordum.

En sonunda tünel geniş, oval bir odaya açıldı. Oldukça büyük bir kilise boyutlarında, muazzam bir yerdi ve duvarlarıyla çatısı taştan yapılmıştı. Ancak en inanılmaz şey zemindi. İlk bakışta karolarla döşenmiş gibi görünse de daha dikkatli bakınca binlerce renkli taş kullanılarak envai çeşit yaratığın resmedildiği usta işi bir mozaik olduğunu fark ettim. Bunlardan bazıları Hayalet'in *Hayvanlar Kitabı*'nda gördüğüm efsanevi yaratıklardı, bazılarıymısa yalnızca kâbuslarımda görmüş olabilirdim: yarı boğa, yarı insan olan minotor gibi kırma yaratıklar; upuzun kıvrımlı gövdeleri ve keskin dişleri olan dev solucanlar; ibikli başı, kana susamış bakışlarıyla ayaklı bir yılan: şahmeran¹. Bunların her biri dikkatimi çekmeye yetse de gözüme çarpan başka bir şey daha vardı...

Orada, odanın tam ortasında, siyah taşlardan yapılmış, iç içe geçmiş üç çember ve içlerine çizilmiş beş köşeli bir yıldız vardı. Bunun ne olduğunu hemen anlamıştım, en büyük korkum gerçek olmuştu.

Bu bir pentagramdı, yani büyücüler tarafından büyü yapmak ya da karanlıktan şeytani yaratıklar çağırmak için

1 Efsaneye göre nefes ya da bakışında öldürme gücü olduğuna inanılan ejderha [Ç. N.]

kullanılan bir tür işaret. Fakat şu an gördüğüm; Golgoth'u, Eski Tanrılar'ın içinde en güçlü olanı çağırmak için Anglezarke'a gelen ilk insanlar tarafından inşa edilmişti. Ve şimdi Morgan tarafından kullanılacaktı.

Görünüşe bakılırsa Morgan ne yapmak istediğini tam olarak biliyordu ve çok geçmeden beni çalıştırmaya başlayıp yeri, özellikle de pentagramın bulunduğu yerdeki mozaikler iyice parlayana kadar silmemi emretti.

"En ufak bir toz zerresi bile kalmamalı, yoksa her şey ters gidebilir!" diye bağırdı.

Ne demek istediğini sorma zahmetine katlanmadım, çünkü anlamıştım bile. Büyü kitabındaki en ölümcül ayini gerçekleştirmeyi hedefliyordu. Pentagramın ortasında korunurken Golgoth'u çağırmaya çalışacaktı. Temizlik önemliydi, çünkü en ufak bir kir bile pentagramın savunmasını kırmak için kullanılabilirdi.

Odanın karşı tarafında birkaç tane büyük leğen vardı ve içlerinden biri tuz doluydu. Sırtımda taşıdığım çuvaldaysa büyü kitabının yanı sıra su dolu büyükçe bir testiyle birkaç bez vardı. Nemli bez kullanarak mozaiği tuzla fırçalamam ve Morgan tatmin olana dek bol suyla yıkamam gerekiyordu.

Bu iş sanki saatler sürdü. Ara ara çevreye bakıp odada Morgan'ı alt edip kaçabilmemi sağlayabilecek bir şey olup olmadığını görmeye çalışıyordum. Küreği tünelde bırakmış olmalıydı, çünkü odada ne kürek ne de silah olarak kullanabileceğim başka bir şey vardı. Duvarı, ne işe yaradığını kestiremediğim, yere yakın büyükçe bir demir halka

vardı. Bir hayvan bağlamak için kullanılabilecek bir şeye benziyordu.

Yeri iyice fırçalamıştım ki Morgan beni aniden yakalayıp duvara kadar sürükleyerek ellerimi arkadan bağladı, ipin geri kalanını da duvardaki halkaya geçirdi. Sonra hazırlıklarını iyice hızlandırdı. Neler olacağını fark edince karnıma ağrılar saplandı. Morgan pentagramın içinde her tür tehlikeden korunurken ben duvardaki halkaya bağlı bir şekilde tamamen savunmasız kalacaktım. Yoksa bir tür kurban mı olacaktım? Halkanın kullanım amacı bu olabilir miydi? Sonra Hayalet'in çiftlikteki köpekle ilgili söylediklerini anımsadım. Morgan bu ayini evdeki odasında denemeye kalkıştığında köpek korkudan ölmüştü...

Çuvaldan beş tane siyah, kalın mum çıkarıp pentagramın her ucuna bir tane yerleştirdi. Sonra büyü kitabını açtı ve mumları yakarken kitaptan kısa bir büyü okudu. Bunu da yaptıktan sonra pentagramın tam ortasına bağdaş kurdu ve kitabı açıp bana baktı.

"Bugün günlerden ne biliyor musun?" diye sordu.

"Salı," diye yanıtladım.

"Peki ya tarih?"

Bu kez konuşmadım ve sorusunu kendi yanıtladı.

"Aralığın yirmi biri. Kış gündönümü. Günler yeniden uzamaya başlamadan önce kış ayının tam ortası. Yani uzun bir gece olacak. Hatta bütün yılın en uzun gecesi. Bu gece sona erdiğinde bu odadan yalnızca birimiz çıkabilecek," dedi Morgan. "Amacım Golgoth'u, Eski Tanrılar'ın en kudretlisini çağırmak. Ve bunu eski insanların yaptığı yerde

yapacağım. Bu höyük, ley hatlarının kesiştiği son derece güçlü bir yere inşa edilmiş. Şu an üzerinde oturduğum pentagramın bulunduğu yerde en az beşi kesişiyor.”

“Golgoth’u uyandırmak tehlikeli olmaz mı?” diye sordum. “Kış ayları yıllarca sürebilir.”

“Sürerse ne olmuş?” diye sordu Morgan. “Kış aylarını severim.”

“Ama ekinler büyümez. İnsanlar açlıktan ölür!”

“Eee? Zayıflar her zaman ölür zaten. Dünya güçlülere kalır. Golgoth’un bu çağırma ayinine uymaktan başka seçeneği olamayacak. Ve ben onu serbest bırakana dek burada, bu odaya bağlı kalacak. İstedğim şeyi verene dek.”

“Ne istiyorsun? Bunca insanın acı çekmesine degecek şey ne olabilir?”

“Ben kudret istiyorum! İnsan hayatını değerli kılan başka ne var ki? Golgoth’un bana vereceği kudreti istiyorum. İnsanların damarlarındaki kanı dondurma kudreti. Tek bir bakışla öldürebilme kudreti. Ve bu uzun kış gecelerinin derinliğinde bir can aldığımı kim bilebilir ki? Bunu kim kanıtlayabilir? Ölecek ikinci kişi John Gregory, ama o da son olmayacak. Ve sen ondan önce öleceksin.” Morgan usulca gülümsedi. “Sen yemin bir parçasısın. Golgoth’u buraya çekecek olan yemin bir parçası. Geçen sefer bir köpek ile idare etmem gerekmişti, fakat kurbanın insan olması çok daha iyidir. Golgoth o küçük bedenindeki yaşam ışığını alıp kendininkine ekleyecek. Tabii ruhunu da. Bedeninle ruhun göz açıp kapayıncaya kadar mum gibi sönüp gidecek.”

“Şu pentagramın seni koruyacağına gerçekten emin misin?” Söylediklerini düşünmemeye çalışarak biraz olsun şüphe duymasını sağlamaya çalışıyordum. “Ayinlerde en ufak bir hata bile olmamalı. Eğer en ufak bir şeyi bile unuttur ya da tek bir kelimeyi bile hatalı telaffuz edersen işe yaramayabilir. Böyle bir şey olursa bu odadan hiçbirimiz sağ kurtulamaz. İkimiz de ölürüz.”

“Bunu sana kim söyledi? Şu yaşlı ahmak Gregory olmalı!” diye alay etti Morgan. “Bunu ancak o söyleyebilir. Neden biliyor musun? Çünkü gerçek anlamda iddialı bir şey denemeye cesareti yok. Onun tek yapabildiği şey enayi çıraklarına işe yaramaz çukurlar kazdırıp kazdırıp kapat-tırmak! Yıllarca beni bu işten uzak tutmaya çalıştı. Hatta bu ayini yeniden denemeye kalkmayacağıma dair zorla an-neme yemin bile ettirdi. Ona olan sevgimden dolayı ver-diğim bu sözü tutuyordum, onun ölümüyle birlikte tama-men serbest kalıp hakkım olan şeyi alma fırsatını buldum. Yaşlı Gregory benim düşmanımdır.”

“Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun? Sana acı ve-recek ne yaptı ki? *Her ne* yaptıysa işleri yoluna koymak içindi. Senden çok daha iyi ve cömert birisidir. Asıl ba-ban, sizi terk edip gittiğinde annene yardım etti. Seni çırak olarak yanına aldı ve karanlığa döndüğünde bile asıl hak ettiğin cezayı vermedi. Çukurda bağlı en kötü cadılar bile senden daha kötü değildir!”

“Bunu yapabiliirdi, bu doğru,” dedi Morgan alçak ses-le. “Ama artık çok geç. Haklısın. Ondan nefret ediyorum. Ruhumda karanlıktan bir parçayla doğdum. Bu parça

büyüdükçe büyüdü ve beni şimdi karşında olan kişi haline getirdi. Yaşlı Gregory ışığın hizmetkârı, bense artık tamamen karanlığa aidim. İşte bu yüzden o benim doğal düşmanım. Karanlık, ışıktan nefret eder. Bu hep böyle olmuştur!”

“Hayır!” diye bağırdım. “Hep böyle olmak zorunda değil. Bir seçim yapabilirsin. İstedğin her şeyi olabilirsin. Anneni seviyordun. Karanlığa ait olmak zorunda değilsin, görmüyor musun? Değişmek için asla çok geç değildir!”

“Boşuna nefesini harcama!” diye öfkeli bir şekilde çıkıştı Morgan. “Yeterince konuştuk. Artık ayine başlama vakti geldi...”

Bir süre yalnızca kendi kalp atışlarımı duydum. En sonunda Morgan büyü kitabından ayini okumaya başladı, sesi ritmik bir şekilde yükselip alçalırken bana cemaat önünde dua okuyan rahipleri anımsatıyordu. Okuduklarının çoğu Latinceydi, fakat ara ara hiç duymadığım bir başka dilden bazı kelimeler de kullanıyordu. Ayin sürdükçe sürdü; olan biten hiçbir şey yoktu. Ayinin işe yaramamasını ya da Morgan’ın bir hata yapıp Golgoth’u çağırıp getirmemesini umuyordum. Fakat çok geçmeden bir şeylerin değiştiğini hissettim.

Oda giderek soğumaya başlamıştı. Değişim son derece yavaş ve kademeliydi, sanki çok büyük bir şey bize doğru yaklaşmaktaydı; ama daha kat etmesi gereken çok yol vardı. Bu, daha önce Morgan’ın yanındayken hissettiğim o farklı soğukluk hissinin aynısıydı. Yani Golgoth’tan çektiği kudretin soğuğu.

Buradan kurtarılma şansımın ne kadar olduğunu düşünmeye başladım. Çok az bir şansım olduğunun farkına varmam fazla uzun sürmedi. Tünelin girişini kimse bilmiyordu. Kayayı ortaya çıkarmak için toprağı kazmıştım; evet, ama yaklaşan kar fırtınası çok geçmeden çukuru yeniden örterdi. Hayalet nerede olduğumu merak ederdi, fakat kar fırtınasının ortasında aramaya çıkacak kadar endişelenir miydi? Andrew'un dükkânına gidecek olursa Alice ona nereye gittiğimi söylerdi. Fakat şapele gitse bile asamı bulma şansı ne kadardı ki? Çitin hemen ardındaki çalılıktaydı; şimdiye dek çoktan karla örtülmüş olmalıydı.

Ellerimi biraz olsun hareket ettirebiliyordum. Acaba ipi ellerimi kurtarabilecek kadar gevşetebilir miydim? Dene-meye başladım; ellerimi kavuşturuyor, iyice açmaya çalışıp bileklerimle parmaklarımı oynatıyordum. En azından Morgan'ın ne yapmaya çalıştığını görmesine imkân yoktu. Ayini okumakla meşguldü ve büyü kitabının sayfalarını çevirirken yavaşlamıyordu bile. Sonra ona bakarken başka bir şey daha fark ettim. Sanki odada daha başka gölgeler de vardı. Yerdeki beş mumun ışığıyla açıklanamayacak olan gölgeler. Ve bu gölgelerin çoğu hareket ediyordu. Kimisi siyah bir duman gibiydi, bazılarıysa gri ya da beyaz bir sis bulutu gibi pentagramın dışında dönüp duruyor, sanki içeri girmeye çalışıyorlardı.

Neydi bunlar? Kazara ayinin gücüne kapılıp istekleri dışında buraya çekilen gecikenler mi? Yoksa bu höyüğe ya da yakındaki mezarlara gömülmüş olanların ruhları mı? Her ikisi de mümkündü, ne de olsa bu bir zorlama ayiniydi. Peki ya beni fark ederlerse? Morgan'a ulaşamazlardı;

o korunuyordu. Ama ya benim varlığımın farkına varacak olurlarsa?

Bunu düşünür düşünmez etraftan belli belirsiz fısıltılar duymaya başladım. Neler mırıldandığını tam olarak anlamam çok güç olsa da ara sıra vurgulanan kelimeleri seçebiliyordum. İki kez 'kan', sonra 'kemik' ve sonra da açık bir şekilde soyadımı, yani 'Ward'u duydum.

İstemsiz bir şekilde titremeye başladım. Korkuyordum, fakat buna karşı büyük bir mücadele veriyordum. Hayalet bana pek çok kez karanlığın korku duygusuyla beslendiğini söylemişti ve onu alt etmenin ilk adımı kendi korkunuzla yüzleşip yenmektir. İşte bu yüzden denedim; gerçekten denedim ama bu çok zordu, çünkü karanlıkla yüzleşirken öğrendiğim becerilerimden yoksundum. Ayakta değildim, elimde ne üvez asam ne de fırlatmak için tuz ve demir vardı. Tamamen çaresiz bir tutsaktım, Morgan'sa muhtemelen şimdiye dek bir büyücünün kalkıştığı en tehlikeli ayini gerçekleştirmeye kalkışmıştı. Ve ben de bu ayinin bir parçasıydım, Golgoth'u tam da bu noktaya çekmek için sunulan bir soluk. Morgan'a göreyse Golgoth belirir belirmez yalnızca hayatımı değil ruhumu da alacaktı. Ben daima ölümden sonra da yaşamaya devam edeceğime inanmıştım. Bu elimden alınabilir miydi? İnsanın ruhu öldürülebilir miydi?

Fısıltılar giderek azaldı, gölgeler dağıldı ve odanın havası biraz ısındı. Titremelerim de azalınca rahat bir nefes aldım, fakat Morgan ayini okuyup sayfaları çevirmeye devam ediyordu. Bir yerde hata yapıp ayini tamamlamayı başaramadığını düşünmeye başlamıştım; gelgelelim yanılgıyı anlamam fazla uzun sürmedi.

Çok geçmeden sıcaklık yine düştü ve soğukla birlikte pentagramın etrafında acılar içinde kıvrılan duman gulyabanileri yeniden belirdi. Üstelik bu kez durum çok daha kötüydü ve gulyabanilerin birini tanıyordum. Bu, iri ve acı dolu gözleriyle Eveline'di.

Fısıltılar iyice arttı ve sesler artık öyle nefret doluydu ki bunu iliklerime kadar hissediyordum. Görünmez nesneler öyle yakınımdan geçiyorlardı ki yüzüme çarpan esintileri tüylerimi diken diken ediyordu. Tehdit artık çok daha fiziksel bir hal almıştı. Gözle görünmeyen eller saçlarımı çekip, yüzümü ve boynumu çimdiklerken soğuk, leş gibi kokan nefesleri alnıma, burnuma ve ağzıma çarpıyordu.

Sonra her şey bir kez daha sessizliğe gömüldü. Ama bu durum çok sürmedi. Hava yeniden soğudu ve gulyabaniler toplandı. İşte o yılın en uzun gecesi boyunca bu böyle devam etti. Fakat sakın ve sessiz geçen süreler giderek kısalıyor; korku dolu dakikalarsa uzuyordu. Tüm bunlar belirli bir ritme uygun ilerliyordu. Ayin giderek güçleniyordu. Sanki kuvvetli gelgit dalgaları sarp, kayalık bir sahile çarpıyordu. Her dalga bir öncekinden daha vahşi ve güçlüydü. Her biri sahilin daha içlerine ulaşıyordu. Tüm bu olan bitenin en yoğun olduğu an kargaşa iyice artıyordu. Sesler kulağımın içine içine bağılıyor, kötücül mor ışıklar odanın tavanına yakın bir yerde, pentagramın çevresinde dönüp duruyordu. Ve sonra, en sonunda, saatlerce sürüyormuş gibi gelen ayin okuma seansının ardından Morgan, aklına koyduğunu başardı.

Golgoth çağrıyla uydu.

BÖLÜM 20

GOLGOTH

Uzun süren dehşet verici dakikalar boyunca Golgoth'un yaklaştığını duyabildim. Yer sallanmaya başlamış, sanki arzın merkezinden öfkeli bir dev, bize doğru tırmanıyormuş gibi sesler çıkmaya başlamıştı. Heyecan içinde odaya ulaşmaya çabalarken devasa pençeleriyle kayalıkları parçalayan bir dev...

Morgan'ın yerinde ben olsam dehşete kapılır, korkudan taş kesilerek tek kelime daha edemez hale gelirdim ya da ayinden bir anda vazgeçerdim; ne de olsa devam etmek delilikten farksızdı. Ama bunu yapmadı. Morgan büyü kitabından okumaya devam etti. Bedeli ne olursa olsun, arzuladığı kudrete ulaşmak için kendini karanlığa teslim etmişti.

Yerden gelen ürkütücü seslere rağmen en ufak bir esinti dahi yokken yerdeki beş siyah mum titremeye başladı; neredeyse söneceklerdi. Mumların ayin için önemi olup olmadığını düşündüm. Acaba pentagramın savunmasının önemli bir parçası da bu mumlar mıydı? Bu çok mümkündü; eğer mumlar sönecek olursa o da en az benim kadar

savunmasız kalırdı. Mumlar yeniden titredi, fakat Morgan'da en ufak bir korku belirtisi yoktu. Kendini ayine tamamen kaptırmış, yaklaşan tehlikeden habersiz bir şekilde büyü kitabından okumaya devam ediyordu.

Zemin daha şiddetli sarsılmaya başladı ve sesler iyice rahatsız edici bir hal aldı. Artık pentagramın çevresinde öyle çok sayıda gulyabani toplanmıştı ki gri beyaz bir sis bulutuna dönüşmüşler, tek tek seçilmeleri imkânsız bir hal almıştı. Pentagramın çevresini belirleyen görünmez bariyere yüklenen enerji girdabı her an savunmayı aşip içeri girebilecek gibiydi.

Birkaç dakika daha böyle geçse bunun olacağına şüphem yoktu. Fakat tam da o an gulyabanileri odadan dışarı, geldikleri yere geri gönderen bir şey oldu. Çatıdan ufak taşlar yağmaya başlarken bir kakofoni oluşturan sürtünme, ezilme sesleriyle birlikte bir de kükreme duyulunca sağıma, buraya gelmek için geçtiğimiz tünele baktım. Çatı çöküp de bizi oraya hapsederken bir toz toprak yığını üzerimize çullandı. Artık tünel tamamen kapanmıştı. Her ne olursa olsun sonsuza dek buraya kısılp kalmıştım.

O an ölümü neredeyse huzurlu bir şekilde kabullenebilirdim; en azından ruhum var olmaya devam ederdi. Çünkü çok geçmeden Golgoth gelecek ve ruhumla birlikte bedenimi de bir çırpıda çekip alıverecekti. Tamamen yok olacaktım. O an hissettiğim korku tüm vücudumu titretti.

Gelgelelim tam o an bir değişim oldu. Morgan bir anda ayini kesip ayağa fırladı. Gözleri dehşet içinde iri iri açılmıştı. Elindeki kitabı yere düşürdü. Pentagramın kenarına

doğru ilerliyordu, bana doğru bir adım atıp ağzını iyice açtı. Bakışları korku doluydu.

Önce konuşmaya ya da çığlık atmaya çalıştığını düşündüm. Şimdiyse bunun asıl nedenini biliyorum. O anı hatırlayınca, sadece nefes almaya çabaladığını anlayabiliyorum.

Ciğerlerinde buz kristalleri oluşmuştu bile ve attığı o adım son adımı oldu. Ağzını açmak, yaptığı son bilinçli hareketi. Önümde donakaldı. Kelimenin tam anlamıyla dondu, baştan ayağa bembeyaz bir buz tabakasıyla kaplandı. Sonra öne düştü ve alnıyla kolları yere çarpar çarpmaz buz sarkıtları gibi paramparça oldu. Sanki bir cam binlerce parçaya ayrılıyor gibiydi. Morgan kırılıp toz haline gelirken bir damla kan bile akmadı, çünkü tüm benliği donmuştu. Ve artık ölüydü.

Sanırım ayin esnasında pahalıya mal olan bir hata yapmış ve Golgoth pentagramın içinde belirerek onu oracıkta öldürmüştü. Şimdi, iç içe geçmiş üç çemberin ortasında kasvetli bir varlık vardı. Yanan beş mumun titrek ışığı onu görmeme yetmese de orada olduğunu biliyor, düşmanca bakışlarını üzerimde dolaştırdığını hissedebiliyordum.

Golgoth'un kaçmaya çabaladığını da hissedebiliyordum. Pentagramın dışına çıkabilse Eyalet'te özgürce istediğini yapabilecek, dondurucu kışın yıllarca sürmesine neden olacaktı. Mumların alevleri görünmez bir nefesin üfleşiyle titriyor gibiydi, benimse elimden hiçbir şey gelmiyordu. Dehşete kapılmıştım. Eyaleti kurtarmak için ne yapabiliirdim? Hiçbir şey... Demir halkaya bağlı vaziyette kendi kaderimi bekliyordum.

İşte o an Golgoth pentagramın içinden bana seslendi...

"Önümde bir aptal yatıyor. Sen de mi aptalın tekisin?"

Sesi odayı doldurup yankılandı. Anglezarke'nin karlı tepelerinden gelen kuvvetli bir rüzgârı andırıyordu.

Yanıt vermeyince Golgoth bu kez daha alçak, fakat metal bir kova eğelendikçe çıkana benzer bir sesle yeniden konuştu.

"Dilini mi yuttun ölümlü? Konuş yoksa seni de bu aptala yaptığım gibi dondurup paramparça ederim."

"Ben aptal değilim," diye yanıtlarken dişlerim hem soğuktan hem de korkudan birbirine çarpıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü eğer gerçekten de bilge biriysen bu gece sona ermeden seni bu topraklarda olabileceğin en yüksek yerden daha yükseğe çıkarırım."

"Ben halimden memnunum."

"Benim yardımım olmadan burada ölürsün. İstedğin bu mu? Bu seni mutlu mu edecek?"

Yanıt vermedim.

"Tek yapman gereken çemberdeki mumlardan birini söndürmek. Bunu yaparsan ben özgür olacağım, sen de yaşama-ya devam edeceksin."

Halkaya bağlı olduğumdan en yakındaki muma bile nasıl erişmemi beklediğini bilmiyordum. Fakat bu mümkün olsa bile bunu yapamazdım. Eyalet'te binlerce insanın öleceğini bile bile bencillik edemezdim.

"Hayır! Bunu yapmayacağım."

"Bu çemberin içinde bağlı olmama rağmen sana erişebilirim. İstersen göstereyim..."

Pentagramın içinden soğuk yayılmaya başlarken mozaikler buz tutmaya başladı. Buz kristalleri oluştukça yerden yükselen soğuk beni kemiklerime kadar dondurmaya başladı. Eve gitmek üzere yola çıkarken Meg'in yaptığı uyarıyı anımsadım: "... soğuğa karşı iyi giyin. Parmakların donup düşebilir."

Soğuğu en şiddetli şekilde arkamda, ellerimin halkaya bağlı olduğu yerde hissediyordum. Soğuk, etime işlemeye devam ettikçe ve donan parmaklarımda kan dolaşımı azaldıkça parmaklarımın morarıp ölü dallar gibi kırılıp düşmeye hazır bir hale geldiğini düşünmeye başladım. Çığlık atmak için ağzımı açınca soğuk hava genzimi yaktı. Annemi düşündüm. Artık onu bir daha asla göremeyecektim. Fakat bir anda yana, demir halkadan uzağa düştüm. Arkama bakınca halkanın paramparça olduğunu gördüm. Golgoth beni kurtarmak için halkayı dondurup parçalamıştı. Bunu, istediğini yapabilmem için yapmıştı. Benimle bir kez daha pentagramdan konuştu, ancak bu kez sesi çok daha alçaktı.

"Mumu yerinden al. Hemen şimdi, yoksa canından fazlasını alırım. Ruhunu da çeker alırım..."

Bu sözler beni, demir halkayı parça parça eden soğuktan daha çok titretmişti. Morgan haklıydı. Demek ruhum da tehlikedeydi. Ve onu kurtarmak için tek yapmam gereken itaat etmektir. Ellerim hâlâ arkadan bağlıydı ve onları hissedemesem de en yakın muma bir tekme savurarak söndürebilirdim. Gelgelelim eğer bunu yapacak olursam acı çekecek olan tüm o insanları düşündüm. Eyalet'i

kaplayacak acımasız kış, önce yaşlılarla çocukları öldürürdü. Bebekler daha beşiklerindeyken ölürdü. Bitmek şöyle dursun, kış gitgide daha da şiddetlenerek devam ederdi. Ekinler büyümmez, bir sonraki yıla mahsul olmazdı. Çiftlik hayvanlarını besleyecek bir şey kalmazdı. Sonunda kıtlık baş gösterirdi. Binlerce insan ölürdü. Ve tüm bunlar benim suçum olurdu.

Muma tekme savurmak hayatımı kurtarırdı. Ruhumu da kurtarırdı. Ancak öncelikli görevim daima Eyalet'e hizmet etmektir. Asla annemi göremeyecek olabilirdim ama Golgoth'u serbest bırakırsam bir daha onun gözlerinin içine nasıl bakabilirdim? Benden utanırdı ve ben buna katlanamazdım. Her ne pahasına olursa olsun doğru olanı yapmalıydım. Yok olmak daha iyiydi. Bunu yaşamaktansa yok olmak çok daha iyiydi!

"Bunu yapmayacağım," dedim Golgoth'a. "Seni serbest bırakacağıma buracıkta ölürüm daha iyi."

"Öl o zaman aptal!" Golgoth bunu der demez soğuk şiddetlenmeye başladı. Vücudum gitgide hissizleşmeye başlarken gözlerimi kapayıp sonumun gelmesini beklemeye başladım. Tuhaf bir şekilde artık korkmuyordum. Teslim olmuşum. Olacakları kabullenmişim.

Soğuktan bayılmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey gözlerimi açtığım oldu.

Oda son derece sessiz ve sakindi, üstelik hava da ısınmıştı. Golgoth'un orada olmadığını görüp rahatladım. Artık varlığını hissetmiyordum. İyi de tehditlerini neden yerine getirmemişti?

Pentagram hâlâ sağlamdı ve beş mum da yanıyordu. Tam ortasında yüzüstü yatan birini görebiliyordum. Cüb-besinden bunun Morgan olduğunu çıkarabildim. Hemen başını çevirdim. Beyaz renk yerini kırmızıya bırakmıştı. Morgan'ın donmuş parçaları çözülmeye başlamıştı.

Tuhaf bir şekilde hâlâ hayattaydım. Ama daha ne kadar süre boyunca? Kapana kısılmıştım. Çok geçmeden mumlar sönecek ve sonsuza dek karanlığa gömülecektim.

Yaşamak istiyordum ve vakit kaybetmeden iplerden kurtulmak için mücadele etmeye başladım. Demir halkadan kurtulmuş olsam da ellerim hâlâ arkamdan sımsıkı bağlıydı. Karıncalanmaya başlamışlardı, fakat kan dolaşımım yavaş yavaş düzene giriyordu. Ellerimi kurtarabilsem mumları sırayla kullanabilirdim. Böylece saatlerce yetecek mum ışığı olurdu. Tünel çökmüştü ama ellerimle kazabilirdim. Denemeye değerdi. Toprak yumuşamış olmalıydı. Ve belki de tünelin tamamı kapanmamıştı. Belki küreği bile bulabilirdim!

Bir an için umuda kapılmıştım. Ancak gevşemek şöyle dursun, uğraştıkça ip daha da sıkılaşıyordu. Aylar önce, baharda, Hayalet'in çırağı olduğum ilk günleri anımsadım. Kemikli Lizzie beni öldürüp kemiklerimi kara büyülerini için kullanmak üzere beni bir çukura bağlamıştı. Tüm çabalarıma rağmen bir türlü kurtulamamıştım. Beni Alice kurtarmış, bıçakla iplerimi kesmişti. Keşke şimdi de yardım etmesi için Alice'e seslenebilseydim! Ama bunu yapamazdım. Yalnızdım ve burada olduğumu kimse bilmiyordu.

Bir süre sonra debelenmeyi bıraktım. Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapatıp son bir deneme için güç toplamaya çalıştım. Tam da orada öylece yatmış, nefesimin normale dönmesini beklerken aklıma pentagram mumları geldi. Mumlardan birinin aleviyle ipi yakabilirdim! Bunu neden daha önce düşünememiştim? Hızla doğruldum. İşte şimdi gerçek anlamda bir şansım vardı. Tam o esnada çökmüş tünelin oradan gelen bir ses duydum.

Bu ne olabilirdi? Acaba Hayalet beni bir şekilde bulup kurtarmaya mı gelmişti? Fakat bu kürek sesine benzermiyordu. Daha çok toprak eşelenince çıkacak türden bir sestti. Fare olabilir miydi? Ses giderek yükseliyordu. Yoksa çok sayıda fare mi vardı? Höyüğün derinliklerinde yaşayan fareler? Farelerin her şeyi yiyebileceği söylenirdi. Hatta yeni doğmuş bebekleri beşiklerinden kapıp götürdüklerine dair hikâyeler anlatılırdı. Ya insan eti kokusu aldılarsa? Morgan'ın cesedinin parçalarını yemek mi istiyorlardı? Peki ya sonra? Sırada ben mi olurdum? Bana daha canlıyken saldırırlar mıydı?

Ses iyice yükseldi. Bir şey tünelin oradan bulunduğum odaya doğru toprağı eşeliyordu. Acaba bu neydi? Tavanla zeminin arasında, ortalarda bir yerde ufak bir delik oluşmaya başlayıp ufalanan toprak parçaları mozaiklerin üzerine düşmeye başladığında büyülenmiş, fakat aynı zamanda da dehşete düşmüş bir şekilde bakakaldım. Mum ışıklarının titremesine neden olan bir esinti hissettim. İki el belirdi ama bunlar insan eli değildi. Upuzun parmaklar

gördüm, tırnak olması gereken yerde toprağı eşelemiş on kıvrık pençe. Böylece daha başını görmeden onun kim olduğunu anlamıştım.

Vahşi lamia, bir şekilde Hayalet'in kilerinden kaçmayı başarmış ve kokumu takip etmişti. Marcia Skelton kanım için gelmişti.

BÖLÜM 21

TUZAK

Vahşi lamia yavaşça delikten geçip mozaik zemine indi. İki kez havayı kokladığını duydum, fakat bana bakmıyordu. Elleriyle dizlerinin üzerine çöküp başını öne eğmiş vaziyette pentagrama doğru ilerlerken pençeleri mermeri çizdikçe tiz sesler çıkıyordu. Durdu ve Morgan'dan geri kalanlara bakarken bir kez daha yüksek sesle havayı kokladığını duydum.

Öylece hareketsiz duruyordu, bana hâlâ saldırmamış olduğuna inanamıyordum. Morgan öleli çok olmamıştı, fakat yine de canlı birinin taze kanını tercih edeceğini düşünürdüm. Sonra tünelden yeni bir ses geldiğini duydum. Başka bir şey daha yaklaşıyordu...

Tünelin çıktığı yerde açılmış delikte bir çift el daha belirdi, fakat bu kez keskin pençeler yerine tırnakları olan normal bir insan eliydi. Başını da görür görmez kim olduğunu anladım. Çıkık elmacık kemikleri, ıslıl ıslıl gözler ve gümüş-gri saçlar. Bu, Meg'di.

Delikten geçip üstünü başını silkeledikten sonra bana yöneldi. Sivri burunlu ayakkabılarını dışarıda bırakmış olmalıydı ancak çıplak ayaklarının çıkardığı ses bile yeterince

dehşet vericiydi. Vahşi lamianm uzak durmasında şaşılacak bir şey yoktu. Meg beni kendisine bırakmamı istemiş olmalıydı ve tüm olan bitenden sonra ondan en ufak bir acıma bekleyemezdim.

Uzanıp dokunabileceğim kadar yanıma sokulup diz çökerek gülümsedi. “Ölümden bir kalp atışı kadar uzaktasın,” diyerek öne doğru eğilirken beni ısıracakmış gibi açtığı ağzının içindeki beyaz dişleri görebiliyordum. Yüzümde ve ensemde nefesini hissedince titremeye başladım. Gelgelelim sonrasında beni şaşkına çevirecek bir şey yaptı, iyice eğilerek ellerimi sımsıkı saran ipi ısırdı.

“Bir lamia cadısına bu kadar yaklaşıp hayatta kalan çok az insan vardır,” diyerek doğruldu. “Kendini şanslı say!”

Orada şaşkınlıktan ağzım açık, öylece oturdum. Kendimi kımıldayamayacak kadar güçsüz hissediyordum.

“Ayağa kalk evlat!” diye emretti. “Bütün gece burada kalacak halimiz yok. John Gregory seni bekliyor. Burada neler olup bittiğini öğrenmek isteyecektir.”

Sarsakça ayağa kalktım, başım dönerken yere kapaklanmaktan korkarak bir süre hareket etmedim. Bana neden yardım ediyordu? Hayalet’le Meg arasında neler geçmişti? Ona yiyecek götürüyordu. Uzun uzun konuşuyorlardı. Bunu Hayalet istediği için mi yapıyordu? Yeniden dost mu olmuşlardı?

Meg, “Gidip büyü kitabını al,” diyerek pentagramı işaret etti. “Ne ben ne de Marcia o çemberin içine giremeyiz...”

Pentagrama doğru bir adım attım, ama kitabı görünce durdum. Bir kan birikintisinin içindeydi. Ona dokunmaya dayanamazdım, berbat bir durumda olmalıydı. Sonra

Morgan'dan arta kalanları görünce midem kalktı. Başımı öne eğip gördüklerimi düşünmemeye çabaladım. Onu bu kez de kâbuslarımda görmek istemiyordum.

“Dediğimi yap, büyü kitabını al!” diye emretti Meg sesini biraz yükselterek. “Kitabı günün birinde başkası bulsun diye burada bırakman John Gregory’nin hiç hoşuna gitmeyecektir.”

Denileni yapıp pentagramın içine girdim. Eğilip kitabı aldım. Islaktı ve kandan yapış yapış olmuştu. Kokusunu bile alabiliyordum ve midem yine bulandı. Kusmamaya gayret ederek pentagramdan çıkıp en yakındaki mumlardan birini aldım. İki lamia cadısıyla birlikte karanlık bir tünele girme fikri hiç hoşuma gitmemişti.

Mumu alınca pentagramın gücü azalmış olmalıydı ve Marcia’nın beslenmek üzere çembere gireceğini düşündüm. Ancak bir süre havayı kokladıktan sonra arkasını döndü. Böylelikle önümde Meg, arkamda Marcia yola koyulduk. Marcia’nın çok yakınımda olmadığını umuyordum.

Şafak sökmeden önce gökyüzünü kaplayan solgun ışığa çıktık. Kar fırtınası sona ermişti, fakat az da olsa hâlâ kar yağıyordu. Hayalet hemen çıkışta bekliyordu ve eğilip bana elini uzattı. Siyah mumu karların üzerine attım, sol elini sıkıca kavrayınca beni yukarı çekti. Hemen ardından vahşi lamia çıkıp güçlkle ayağa kalktı.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açıtsam da ustam işaret parmağını dudaklarına götürerek susmamı istedi. “Zamanı gelecek. Daha sonra anlatabilirsin,” dedi. “Morgan öldü mü?”

Başımı aşağı yukarı sallayıp öne eğdim.

“O halde burası mezarı olabilir,” dedi Hayalet.

Sonra beni geçip kayayı bir ucundan itmeye başladı. Deliğin kenarında ileri geri oynattıktan sonra tatmin olunca yerine bıraktı. Ardından dizlerinin üzerine çöküp ellerini kullanarak kayayı toprak ve karla örtmeye başladı. En sonunda, yüzünde memnun bir ifadeyle ayağa kalktı.

“Kitabı ver evlat!” diye emretti.

Kitaptan kurtulduğuma sevinerek ona uzattım. Hayalet kitabı kaldırıp kapağına baktı. Kitabı diğer eline alınca parmaklarında kan lekeleri kaldı. Üzgün, yorgun bir şekilde başını iki yana sallayarak fundalıktan aşağı, kış evine doğru yürümeye başladı. Ve ne zaman dönüp arkama baksam iki lamia cadısının hemen arkamda olduğunu görebiliyordum.

Geri dönünce Hayalet beni mutfığa aldı, ateşi kömürle besleyip alevlerin harlanmasını bekledikten sonra kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Ona yardım etmek istediğimi söylediysem de elini sallayarak yerimde oturmamı işaret etti.

“Gücünü toplamalısın evlat. Çok şey yaşadın.”

Pişen yumurtalarla kızaran ekmeklerin kokusunu alınca kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım. Meg ve kız kardeşi kilere inmişlerdi, fakat onlardan bahsetmek istemiyordum. En iyisi neler olup bittiğini Hayalet’in uygun gördüğü zamanda anlatmasını beklemekti. Çok geçmeden ikimiz de masanın başındaki yerlerimizi almış, tabak dolu su yumurta ve kızarmış ekmeklerimizi yemeye başlamıştık. En sonunda kendimi çok daha iyi hissederek tabağımı sıyrıp sandalyemde arkama yaslandım.

“Eee evlat, konuşabilecek kadar iyi misin? Yoksa daha sonraya mı bırakalım?”

“Bir an önce bitirmek isterim,” diye yanıtladım. Ona tüm olanları anlattıktan sonra kendimi çok daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Her şeyi geçmişte bırakmak için atılan ilk adım olacaktı.

“O halde en başından başla ve hiçbir şeyi atlama!”

Dediğini yapıp Alice’le tepenin eteğinde, bana Morgan’ı nerede bulabileceğimi söylediği konuşmadan başlayarak ayinin en heyecanlı yerinde bitirdim; yani Golgoth’un geliş ve Morgan öldükten sonra beni tehdit edişinde.

“Morgan bir hata yapmış olmalı,” dedim. “Golgoth pentagramın içinde belirdi.”

“Hayır evlat,” dedi Hayalet başını üzgün bir şekilde iki yana sallayarak, “ayini kelimesi kelimesine okumuş olmalı. Suçlu olan benim. Morgan’ın ölümünden ben sorumluyum.”

“Anlamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?”

“Ona cezasını yıllar önce Golgoth’u çağırmaya çalıştığında vermeliydim. Morgan daha o zamandan çok tehlikeli biriydi ve yardım edilemeyecek haldeydi. Bunu biliyordum ve onu bir çukura bağlamam gerekirdi; fakat annesi, Emily bunu yapmamam için bana yalvarıp yakardı. Morgan güç istiyordu ve gittikçe daha azgın, daha sapkın bir hal alsa da annesi bunu kötü bir hayat yaşaması ve sırtını yaslayacak bir babası olmayışına bağlıyordu. Çocuğun durumuna üzülüyordum, annesini de sevdiğim için kararı aklımla değil kalbimle aldım. Gelgelelim içten içe asıl sorunun baba-sının olmayışından çok daha farklı olduğunu biliyordum.

Bay Hurst de, ben de ona babalık yapmaya çalışmıştık. Hayır, asıl eksik olan şey, bir hayalet olmak için gereken disiplindi ve dünyevi mükâfatlarla pek ilgisi olmayan bir mesleğe hayatını adayabilmek için gerekli olan cesaret ve azim. Ancak Golgoth'u çağırmaya kalkıştığı için onu cezalandırmak yerine sadece çıraklığını bitirip bana ve annesine bir daha Golgoth'un da büyü kitabının da peşine düşmeyeceğine dair söz vermesini sağladım.

Meslekten uzaklaştırılınca boşluğa düşen Morgan güce ulaşmak için nekromansi büyücülüğünü seçip karanlığa yöneldi. Her kış Golgoth'un gücünün artarak eninde sonunda onun için dayanılmaz bir hal alacağını farkındaydım. Bu nedenle ona bir tuzak hazırladım, ama bu tuzak sadece Kışın Efendisi'ni çağırmaya kalkıştığında devreye girecekti."

"Tuzak mı? Ne tuzağı? Anlamıyorum."

"İş çalışmaya gelince o hep tembel olmuştu," dedi Hayalet düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlayarak. "En zayıf olduğu konuya Latinceydi ve öğrenmesi gereken Latince kelimeleri asla tam olarak öğrenemedi. Eski Dili üçüncü yılında öğrenmeye başladı. Bu, Eyalet'e ilk gelen ve Yuvarlak Dilim'i inşa edip Golgoth'a tapınmaya başlayan ilk insanlar tarafından kullanılan dildi. Eski Dili nasıl konuşup okuyacağını biliyor olsa da çok fazla eksiği vardı.

Gördüğün gibi evlat, işimi şansa bırakamazdım. Asli görevimiz daima Eyalet'e hizmet etmektir. Bu nedenle yıllar önce büyü kitabının kopyasını çıkarttırdım. Asıl metin yok edildi ve bu çoğaltılan kitap, orijinal kapağının içine

yerleştirildi. Ayinleri işe yaramaz kılmak için birkaç kelime değiştirildi. Golgoth ayinindeyse yalnızca bir kelime değiştirildi. ‘Dışarı’ yahut ‘dışarı’ anlamına gelen *wioutan* kelimesi ‘içeri’ anlamına gelen *wioinnan* kelimesiyle değiştirildi...”

“Demek Golgoth bu yüzden pentagramın içinde belirdi.” Hayalet’in kurduğu bu tuzak beni şaşkına çevirmişti. Bunu yıllar yılı bir sır olarak saklamıştı.

“Morgan’a güvenmediğimden ona böyle bir tuzak hazırladım. Uğraş verip büyü kitabının kopyasının çıkartılıp içeriğinin değiştirilmesini sağladım, ama daha önce de söylediğim gibi bizim asıl işimiz Eyalet’i korumaktır. Emily yaptıklarını biliyordu, fakat ona benden çok daha fazla güveniyordu. Artık değiştiğini ve bir daha asla Golgoth’u çağdırmaya kalkışmayacağını düşünüyordu. Ona bunun için yemin etmişti ve o esnada ben de yanlarındaydım. Büyü kitabının yerini asla saklamadım. O masa hep göz önündeydi ve Morgan kitaba nereden ulaşabileceğini biliyordu; eninde sonunda haklı çıktım. Annesine o yemini etmemiş olsa buna yıllar önce kalkıştırdı. Annesinin ölüm haberini alır almaz aklıma en kötüsü geldi ve Morgan’ın neden Chipenden’dayken benimle temas kurmaya çalışıldığını anladım...”

Uzun bir sessizlik oldu ve Hayalet bir kez daha düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı.

“İyi de sonra ne oldu?” diye sordum. “Golgoth neden beni öldürmedi? Öylece çekip gitti mi?”

“Çağrıldıktan sonra pentagramın içinde kısıtlı bir vakti vardı. Orada geçirdiğı süre boyunca gücü gitgide azalacaktı.

En sonunda da gitmesi gerekti. Başka çaresi yoktu. Tabii eğer onu serbest bırakmış olsan işler değişirdi. Eyalet sonsuz bir kışın pençesi altına girerdi. Yani iyi iş çıkardın evlat. Üzerine düşeni yaptın ve kimse de senden daha fazlasını isteyemez.”

“Beni nasıl buldunuz?”

“Onun için öncelikle kıza teşekkür etmelisin. Beklediğim süre içinde dönmeyince Andrew’un dükkânından saat kaçta ayrıldığını öğrenmek üzere oraya gittim. Nereye gittiğini bana söyleyen senin şu Alice oldu. Gelip seni aramam için bana yardım etmeyi önerdiyse de bunu kabul etmedim. Yalnız çalışmayı her zaman tercih ederim; ayağımın dibinde bir kızın dolanıp durmasına ihtiyacım yok. Peşimden gelmesini engellemek için onu neredeyse sandalyeye bağlamamız gerekti. Oraya vardığımda kuzeydoğudan gelen bir kar fırtınası başlamıştı ve şapel bomboştu. Mezarlığın oralarda bir süre dolaştım, ama fazla vakit kaybetmedim. İşte ondan sonra bana yardım edebilecek tek kişi kalmıştı. Bu şartlar altında seni yalnızca o bulabilirdi.

Meg çok geçmeden kokunu aldı. Asanı tepede bulup höyüğe kadar izini takip etti. Girişi bulması fazla uzun sürmedi, ama kayayı çekince tünelin çökmüş olduğunu gördük. Toprağı kazarak seni kurtaran Marcia oldu. Yani teşekkür etmen gereken üç kişi var.”

“Üç cadı.”

Hayalet beni duymazdan geldi. “Neyse, senin de tahmin edebileceğin gibi Alice, Andrew’un yanında kalmaya devam edecek. Meg ve kız kardeşine gelince, şu andan

itibaren kilerde, demir kapının ardında olacaklar ama kapı kilitli olmayacak.”

“Yani siz ve Meg yeniden arkadaş mı oldunuz?”

“Hayır, durum ilk tanıştığımız zamankinden çok farklı. Zamanı geriye alabilmeyi isterdim ama bu imkânsız. Biz bir anlaşma yaptık evlat. İşler bu şekilde devam edemez, gerisini biraz dinlendikten sonra anlatırım.”

“Peki ya babam?” diye sordum. “O iyi olacak mı?”

“Baban iyi bir adamdı ve artık Morgan öldüğüne göre babanın korkacak bir şeyi yok. Hem de hiç... Biz öldükten sonra neler olduğunu kimse tam olarak bilmiyor,” dedi Hayalet göğüs geçirerek. “Eğer bilseydik farklı farklı şeyler söyleyen ve her biri haklı olduğunu düşünen bunca din olmazdı. Bana göre hangi dine mensup olduğunun önemi yok. Hatta hayatı bir başına yaşayıp kendi yolunu kendin dahi çizebilirsin. Doğru yaşayıp babanın sana öğrettiği gibi başkalarının inançlarına saygı duyduğun sürece yanılmazsın. Baban ışığa giden yolu bulacaktır. Bunun için endişelenmeye gerek yok. Eh, şimdilik yeterince konuştuk. Zorlu bir gece geçirdin, o yüzden yatıp birkaç saatliğine dinlensen iyi olur.”

Yatakta birkaç saatten çok daha uzun bir süre geçirdim. Şiddetli bir şekilde ateşlenmişim ve doktor iyileşmeye başladığıma kanaat getirene dek Adlington’dan kalkıp üç kez kış evine geldi. İyileşip tekrar alt kata inebilecek hale gelmem neredeyse bir hafta sürdü, o zaman bile günün büyük bir kısmını çalışma odasındaki şöminenin başında battaniyelere sarınmış halde geçiriyordum.

Hayalet dersler konusunda beni çok sıkboğaz etmiyordu ve en nihayetinde bir hafta kadar sonra Adlington'a inip Alice'i ziyaret edebileceğ kadar iyileşmişim. Dükkânda tek başınaydım. Müşteri gelip gitmediğinden sohbet etme fırsatı bulduk. Dükkânda, ahşap tezgâha yaslanıp uzun uzun konuştuk.

Ben hastayken Hayalet onu ziyaret ettiğinden olan bitenin çoğunu biliyordu. Tek yapmam gereken ayrıntıları anlatıp, ondan yine bir şeyler sakladığım için bir kez daha özür dilemekti.

"Neyse Alice, Hayalet'e şapele gittiğimi söylediğ için teşekkürler. Yoksa beni asla bulamazlardı," diyerek en sonunda anlatacaklarımın tümünü anlattım.

"Ben hâlâ bana daha fazla güveniyor olmanı diliyorum Tom. Morgan'ın babana neler yaptığını bana çok daha önce anlatmalıydın."

"Özür dilerim. Bir daha senden asla bir şey saklamayacağım..."

"Yine de yaşlı Gregory'nin kara listesinden çıkamayacağım, değil mi? Bana hiç güvenmiyor!"

"Eskiye kıyasla senin hakkında çok daha iyi şeyler düşünüyor. Ona biraz zaman tanı."

"Ama baharda Chipenden'a döndüğünüzde benim burada kalmam gerekecek. Keşke sizinle birlikte gelebilseydim..."

"Andrew'un dükkânında çalışmaktan hoşlandığını sanıyordum."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Alice, "ama Chipenden çok daha iyi. O bahçeli büyük evi çok seviyorum. Seni özleyeceğim Tom."

“Ben de seni özleyeceğim Alice. Ama en azından Pendle’da değilsin. Hem gelecek kış buraya döneceğiz ve bu kez seni daha sık ziyaret ederim.”

“Bu çok iyi olur.”

Bir süre sonra neşelendi ve en sonunda, tam gitmek üzereyken benden bir şey yapmamı istedi.

“Chipenden’a gitmek üzere yola çıkacağınız sabah yaşlı Gregory’ye beni de yanınızda götürüp götüremeyeceğinizi sorar mısın?”

“Sorarım. Ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum Alice.”

“Ama sorarsın değil mi? Sordun diye olay çıkaracak değil ya?”

“Tamam, ona sorarım.”

“Söz mü?”

“Söz,” dedim gülümseyerek. Alice’e geçmişte verdiğim sözler başımın derde girmesine neden olmuştu, fakat bu zararsız bir şeydi. Hayalet’in yapabileceği en kötü şey reddetmek olurdu.

BÖLÜM 22

EN İYİSİ İÇİN

Her ne kadar soğuk bir kış geçirmiş olsak da, Morgan'ın ölümünden üç hafta sonra hava iyice ısındı ve buzlar çözmeye başladı. Bu da aylar sonra Shanks'in ilk sevkıyatını yapabilmesine olanak verdi. Her zamanki gibi getirdiklerini boşaltması için ona yardım ettim, fakat bu kez o giderken Hayalet de peşinden vadinin içlerine kadar indi ve uzun uzun konuştular.

Birkaç gün sonra, kahvaltının ardından Shanks bu kez bir tabutla çıkageldi; zavallı midilli tabutun ağırlığı altında yalpalyordu. İpleri çözmesine yardım ettim, tabutu yavaşça yere indirdik. Görüldüğü kadar ağır değildi, ama yine de oldukça büyük sayılırdı. O ana dek gördüğüm tabutlar arasında işçiliği en iyi olanıydı. Her iki yanında, koyu renk cilalı ahşaptan yapılmış tutmaçlar vardı. Evin içine taşımayıp arka kapının yanına bıraktık.

"Bu ne için?" diye sordum Hayalet'e, Shanks uzaklaşıp gözden kaybolurken.

"Bu benim bileceğim seninse keşfetmen gereken bir şey. Biraz düşün ve ne olduğunu bulunca yanıma gel."

Şüphelerimin doğrulanması öğle yemeği vaktini buldu.

“Birkaç gün buralarda olmayacağım evlat. Kendi başına idare edebilir misin?”

Ağzım dolu olduğundan başımı aşağı yukarı sallayıp kuzu güvecimin tadını çıkarmaya devam ettim.

“Nereye gittiğimi sormayacak mısın?”

“Hayalet işi mi?” diye sordum.

“Hayır evlat. Bu ailemle ilgili bir iş. Meg ve kız kardeşi eve gidiyor. Sunderland Burnu’ndan gemiyle yola koyulacaklar ve ben de onların sağ salim yola çıktıklarına emin olacağım.”

Sunderland Burnu, Heysham’ın güneyinde yer alan, Eyalet’in en büyük limanıydı. Dünyanın dört bir yanından gelen tekneler Lune Nehri’ni aşır oraya demirlerdi. İşte o zaman tabutla ilgili şüphelerimde haklı olduğumu anladım.

“O halde Marcia tabutta olacak.”

“İlk denemede bildin evlat,” dedi Hayalet gülümseyerek. “Bitki çayından yoğun bir doz onu yol boyunca sakın tutmaya yeter. Tekneye normal şekilde binemezdi. Yolcuların keyfini kaçırabilir. Liman amiri Meg’in kız kardeşinin öldüğünü ve onu cenaze töreni için memleketine götürdüğünü sanıyor. Her neyse, zaten ben de sağ salim tekneye bindiklerinden emin olmak için limana kadar onlara eşlik edeceğim. Tabii ki de yola gece çıkacağız. Gündüz saatlerini bir handa kapalı perdeler arkasında geçiririz. Gitmesini görmek beni üzecek, ama herkes için en iyisi bu.”

“Bir keresinde Meg’le birlikte paylaştığınız bir bahçeden bahsettiğinizi duymuştum. Bu bahçe Chipenden’daki bahçeniz miydi?” diye sordum.

“Evet evlat, öyle. Tahmin edebileceğin gibi batı bahçesi. Şimdi bazı derslerimizi işlediğimiz o bankta saatlerce oturup sohbet ederdik.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum. “Neden Meg’i Anglezarke’ a getirip kilere kapattınız? Neden bitki çayı dozlarına başlaması gerekti?”

“Meg ile aramızda olanlar sadece bizi ilgilendirir!” diye çıkıştı Hayalet bana uzun ve anlamlı bir bakış atarak. Bir an için gerçekten çok sinirli görüldüğünden merakımın fazla ileriye gitmeme neden olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonra göğüs geçirip yorgun argın başını iki yana salladı.

“Senin de bildiğin gibi Meg hâlâ güzel bir kadın, gençken çok daha güzeldi ve onu bir kez gören mutlaka dönüp bir daha bakardı. Ben de çok kıskançtım ve birçok kez bu yüzden tartışmıştık. Ama hepsi bu değildi. Çok inatçıydı ve Eyalet’te birçok düşman edinmişti. Onu kızdıranlar ondan korkulması gerektiğini öğreniyordu. Ve uzun süre korku içinde yaşayanlar eninde sonunda tehlikeli olmaya başlıyorlardı. En sonunda cadılıkla suçlandı ve Caster’daki Eyalet Şerifi’ne hakkında ihbarlar yapıldı. Bu çok ciddi bir suçlamaydı ve onu tutuklamak üzere bir polis memuru gönderildi.”

“Chipenden’daki evinizde güvende olurdu, öyle değil mi? Öcü, polislerin ona yaklaşmasına izin vermezdi.”

“Haklısın evlat. Bu onu kesinlikle durdururdu! Ama o sadece işini yapıyordu ve ben her ne kadar Meg’e âşık olsam da o genç polisin hayatını kaybetmesinden sorumlu olmak istemediğim için Meg’in bir şekilde ortadan

kaybolmasını sağlamam gerekiyordu. Köye gidip polis memuruyla orada buluştum ve demirciyi de şahidim yaparak Meg'in Eyalet'ten kaçtığına onu inandırmayı başardım.

Sonuç olarak onu buraya getirdim ve yaz aylarını kiler basamaklarındaki odada kilitli bir şekilde geçirirken kış aylarını evin içinde geçiriyordu. Ya buna katlanacaktı ya da yağlı ipte sallandırılacaktı. Caster'da cadıları asarlar, biliyorsun. Yıllar sonra bir gün evden çıkıp civardaki insanları epeyce bir korkuttu. Onları susturmak için Meg'i kilerdeki bir çukura bağlayacağıma dair söz vermem gerekti. İşte Shanks, o sabah Meg'i gördüğünde bu yüzden o kadar şaşkıındı. Neyse, en sonunda artık evine dönüyor. Bu yıllar önce yapmam gereken bir şeydi, ama ondan bir türlü vazgeçemedim.”

“Yani eve gitmeyi istiyor öyle mi?”

“Sanırım bunun en iyisi olacağının farkında. Hem Meg artık bana karşı benim ona karşı hissettiklerimi hissetmiyor,” derken daha önce hiç görmediğim kadar yorgun ve yaşlı görünüyordu. “Onu özleyeceğim evlat. Hem de çok. Onsuz hayat eskisi gibi olmayacak. Kış aylarını dayanılır kılan tek şey onun varlığıydı...”

Gün batarken Hayalet'in, Meg'in kız kardeşi Marcia'yı tabuta kapatışını izledim. Sonra, kalan üç pirinç vida da sıkıştırıldıktan sonra tabutu vadiden aşağıya taşımasına yardım ettim. Oldukça ağırdı ve yumuşak, çamurlu zeminde düşmemek için epey çabalamamız gerekiyordu; Meg ise hemen arkamızda kendi eşyalarını topladığı çantaları

taşıyordu. Sessiz bir şekilde kasvetli vadiye doğru inerken sanki gerçekten bir cenaze törenindeymişiz gibi hissettim.

Hayaletin önceden ayarladığı at arabası bizi yolun başında bekliyordu. Yaklaşırken arabaya koşulu dört at huy-suzlaşıp burun deliklerinden ay ışığında göze çarpacak bir şekilde soluk alıp verirken arabacı onları kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Atlar sakinleştirildikten sonra, oldukça gergin olduğu anlaşılan arabacı, Hayalet'in yanına gelip saygılı bir şekilde şapkasına dokunarak selam verdi. Çenesi tir tir titriyordu ve neredeyse bayılacak gibi bir hali vardı.

"Korkacak bir şey yok, söz verdiğim gibi sana iyi bir ücret ödeyeceğim. Şimdi şunu kaldırmama yardım et," diyerek Marcia'nın tabutunu işaret etti. Tabutu sırtlanıp arabanın arkasına yerleştirdiler, sonrasında Hayalet, arabacının tabutu iple sabitleyişini dikkatle izledi.

Onlar meşgulken Meg yanıma gelip tatsız bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi.

"Sen tehlikeli bir çocuksun Tom Ward, hem de çok tehlikeli," diyerek öne eğildi. "Dikkat et de çok düşman edinme..."

Buna ne yanıt vereceğimi bilemedim.

"Benim için bir şey yapar mısın evlat?" diye fısıldadı.

Rahatsız bir şekilde başımı salladım.

"O, insanların düşünmesini istediği kadar soğuk biri değildir," diyerek başıyla ustamı işaret etti. "Ona benim için iyi bak." Gülümseyip başımı aşağı yukarı salladım.

Hayalet yanımıza gelince Meg ona öyle içten, dostane bir şekilde gülümsedi ki içten içe hâlâ onu düşündüğünü

hissettim. Sonra elini tutup yavaşça sıktı. Konuşmak istermişçesine ağzını açtıysa da tek kelime dahi edemedi. Gözleri, biriken yaşlarla ıslıl ıslıldı ve duygu yoğunluğundan ötürü kasılmış gibi görünüyordu.

Utatarak sırtımı dönüp birkaç adım uzaklaştım. Bir süre daha fısıldaştılar, ardından at arabasına yöneldiler. Arabacı kapıyı açıp eğilerek selam verirken Hayalet binmesi için Meg'e yardım etti. Sonra da dönüp yanıma geldi.

"Pekâlâ evlat, yola çıkıyoruz. Sen şimdi eve dön."

"Sizinle gelmemin faydası olur mu?" diye sordum.

"Hayır evlat, yine de teşekkürler. Yalnız başıma yapmam gereken bazı şeyler var. Günün birinde, yaşlandığında, sanırım beni daha iyi anlayabileceksin. Yine de umarım buna benzer bir şey yaşamam gerekmez..."

Oysa anlamıştım bile. Onu Meg'le birlikte mutfakta, yanaklarından yaşlar süzülürken görmüştüm. Neler hissettiğini biliyordum. Hayalet'in yerinde olduğumu, Alice'e son kez elveda dediğimi gözümde canlandırabiliyordum. Yoksa Alice'le benim de sonumuz böyle mi olacaktı?

Çok geçmeden Hayalet de arabaya bindi ve Meg'in yanına oturur oturmaz arabacı kırıbacını dört atın sırtında şaklattı. Araba gitgide hızlanarak uzaklaşmaya başladı. Kuzeye, Sunderland Burnu'na gidiyorlardı, bense vadiyi tırmanarak eve döndüm.

İçeri girince akşam yemeği için biraz bezelye çorbası ısıtıp ateşin yanına oturdum. Dışarıda hiç rüzgâr yoktu ve eski evden gelen her sesi duyabiliyordum. Döşemeler çıtırdıyor, basamaklar gıcırıyor, duvarın ardında bir fare

cirit atıyordu. Kilerden, metal kapının da ötesinden gelen ölümlerle yarı-ölülerin fısıltılarını duyabildiğimi düşünüyordum.

İşte o an ne kadar çok yol aldığımı fark ettim. Burada, kileri bağlı öcüler ve cadılarla dolu bu koskocaman, eski evde tek başımdı ve hiç korkmuyordum. Hayalet'in çırağıydım ve ilkbaharda eğitimimin ilk yılını tamamlamış olacaktım. Dört yıl sonra ise bir hayalet olacaktım!

BÖLÜM 23

CHIPENDEN'A DÖNÜŞ

Nisan ayının sonlarına doğru bir sabah, nehirden su almaya giderken Hayalet de benimle birlikte dışarı çıktı. Güneş vadinin arkasından yenice doğmuştu, o da bu cılız sıcaklığa doğru gülümsedi. Evin hemen arkasındaki kayalıkta sarkıtlar erimeye başlamıştı bile.

“İşte baharın ilk günü evlat. Artık Chipenden'a geri dönebiliriz!”

Haftalardır bunu duymayı bekliyordum. Meg'i gönderdiğinden beri sessizleşip kabuğuna çekilmişti ve ev eskisinden daha da kasvetli, boğucu bir yer halini almıştı. Buradan bir an önce kaçıp kurtulmak için can atıyordum.

Bu nedenle yapılması gerekenleri halletmek için koşuşturmaya başladım. Bir sonraki kış tekrar döndüğümüzde işlerimizi kolaylaştırmak adına parmaklıkları temizleyip bütün tencere, tabak ve bardakları yıkadım. En sonunda Hayalet kapıyı arkamızdan kilitledi ve ben de taşıdığım iki çantanın yanı sıra, her zamanki gibi elimde üvez asamla vadiden aşağı mutlu bir şekilde onu takip etmeye başladım.

Alice'e verdiğim sözü anımsadım –bizimle birlikte Chipenden'a gelip gelemeyeceğini sormak– ama doğru anı

kolluyordum ve en kolay yolu izleyerek kuzeye doğru gitmektense Adlington'a yöneldiğimizi fark ettim. Her ne kadar daha dün ziyaret etmiş olsa da Hayalet'in kardeşine son bir kez daha veda etmek istediğini düşündüm. Alice konusunu açıp açmamayı hâlâ düşünürken dükkâna yaklaştık.

Andrew ve Alice'in dükkândan çıkıp bizi karşılaması beni oldukça şaşırtmıştı. Alice'in elinde ufak bir bohça vardı ve yolculuğa çıkmaya hazır gibiydi. Gülümsüyor, oldukça heyecanlı görünüyordu.

"İyi ve bereketli bir yaz geçir Andrew!" diye seslendi Hayalet neşe içinde. "Kasımda görüşürüz!"

"Görüşürüz kardeşim!" Andrew elini sallayarak karşılık verdi.

Sonra, Hayalet beni daha da şaşırtarak yola koyuldu ve dönüp arkama bakınca Alice'in de otuz iki dişini gösterek hemen arkamda bizi izlediğini gördüm.

"Ah, sana söylemeyi unuttum evlat," diye seslendi Hayalet, omzunun üzerinden. "Alice de aynı koşullar geçerli olmak kaydıyla bizimle birlikte Chipenden'da kalacak. Gerekli tüm hazırlıkları dün Andrew'la görüştüm. Ona göz kulak olabileceğim bir yerde olmalı!"

"Çok şaşırtıcı değil mi Tom? Beni gördüğüne sevindin, öyle değil mi?" diye sordu Alice.

"Elbette ki sevindim ve bizimle birlikte Chipenden'a geliyor olman beni çok mutlu etti. Bu beklemediğim bir şeydi. Bay Gregory bununla ilgili tek kelime bile etmedi."

"Ah! Öyle mi?" diyerek güldü Alice. "Eh artık insanların senden bir şeyler saklayıp bilmen gereken şeyleri

söylememelerinin nasıl bir his olduğunu anlamışsındır! Oh olsun!”

Ben de güldüm. Alice’in alayına aldırmıyordum. Bunu hak etmiştim. Ona büyü kitabını çalmayı düşündüğümünden bahsetmeliydim. O zaman biraz olsun mantıklı düşünmemi sağlayabilirdi. Fakat artık her şey bitmişti ve hep birlikte, mutlu bir şekilde Chipenden’a doğru yürüyorduk.

Ertesi gün bir başka sürprizle daha karşılaştım. Chipenden’a uzanan yol çiftliğimizin yaklaşık dört saatte ulaşabilecek kadar yakınından geçiyordu. Çiftliğe uğrayabilir miyim diye soracaktım, ancak Hayalet benden önce davrandı:

“Bence evi bir ziyaret etsen iyi olur evlat. Bakarsın annen dönmüştür; eğer öyleyse eminim o da seni görmeyi bekliyordur. Ben devam edeceğim, çünkü yolda bir doktora uğramam gerek.”

“Doktora mı? Hasta mısınız?” diye sordum onun için endişelenerek.

“Hayır evlat. Söz konusu olan doktor, dişçilik konusunda epey deneyimli. Üstelik ölümlerin dişlerinden oluşan okkalı bir koleksiyona da sahip, bana uygun bir şeyler bulacaktır,” diyerek gülümseyince öcünün kırdığı ön dişlerinden birinin yerinde oluşan boşluğu gördüm.

“Bu dişleri nereden alıyor?” diye sordum dehşete kapılmış bir şekilde. “Mezar hırsızlarından mı?”

“Çoğu eski savaş alanlarından geliyor,” dedi Hayalet başını iki yana sallayarak. “Bana bir protez yapar ve çok

geçmeden eski halime kavuşurum. Çok hoş kemik düğmeler de satıyor. Meg tüm kıyafetlerini kendi dikerdi ve onun en iyi müşterilerindendi,” dedi üzgün bir şekilde.

Bunu duyduğuma sevinmiştim. En azından kıyafetlerindeki düğmeler, onu ilk gördüğümde düşündüğüm gibi eski kurbanlarından gelmiyordu.

“Neyse, hadi git bakalım, kız da seninle gelsin, sana yol arkadaşı olur.”

Buna çok memnun olmuşum. Hayalet’in Alice’in ona ayak bağı olmasını istemediğine hiç şüphem yoktu. Ancak ben, yine her zamanki sorunla baş etmek durumunda kalacaktım. Jack onun çiftlik arazisine bir adım dahi atmasını istemeyecekti ve artık çiftlik tamamen Jack’e ait olduğundan bu konuda tartışmanın da anlamı yoktu.

Bir saat kadar sonra, çiftliğe epey yaklaşmışken tuhaf bir şey fark ettim. Kuzeyde, çiftliğin hemen ötesinde, Cellat Tepesi’ndeki zirvesindeki ağaçlardan koyu bir duman yükseliyordu. Orada birisi ateş yakmıştı. Bunu kim yapardı ki? Nesiller önce Eyalet’i kasıp kavurmuş olan iç savaş esnasında asılan insanların cinlerinin cirit attığı bu yere kimse gitmezdi. Çiftlik köpekleri bile oradan uzak dururdu.

İçgüdüsel olarak bunun annem olduğunu anladım. Neden oraya gitmiş olabileceğini kestiremiyordum, ancak ondan başka kim olabilirdi ki? Böylelikle çiftliğe doğudan yaklaştık ve sınırı geçtikten sonra ağaçların arasından tepeye yöneldik. Cinlerden hiç iz yoktu, Cellat Tepesi oldukça sessiz ve sakindi; çıplak dallar akşamüzeri güneşinde parlıyordu. Yaprak tomurcukları şişmişti, fakat açılmaları

için daha en az birkaç hafta geçmesi gerekiyor gibi görünüyordu. İlkbahar bu yıl epey gecikmişti.

Çok geçmeden zirveye ulaştık. Haklı çıkmıştım. Annem ateşin yanına oturmuş, alevleri izliyordu. Onu gün ışığından koruyan dalların altında öylece oturuyordu. Saçları keçe gibiydi, uzun bir süredir yıkanmamış gibi görünüyordu. Üstelik çok zayıflamıştı; yüzü incelmış, bakışlarına üzgün ve bezgin bir ifade yerleşmişti.

“Anne! Anne!” diyerek yanma, nemli toprağa oturdum. “İyi misin?”

Hemen yanıt vermedi, gözlerinde korku dolu bir ifade oluştu. Önce beni duymadığını düşündüm. Fakat sonra bakışlarını alevlerden ayırmadan sol elini omzuma koydu.

“Döndüğüne sevindim Tom,” dedi en nihayetinde. “Burada günlerdir bekliyordum...”

“Neredeydin anne?”

Uzun bir süre sessizce durduktan sonra başını kaldırıncaya göz göze geldik. “Çok geçmeden yeniden yola koyulacağım, ama öncesinde konuşmamız gerek.”

“Hayır anne, hiçbir yere gidecek durumda değilsin. Neden çiftliğe gidip bir şeyler yemiyorsun. İyi bir uyku çekmeye de ihtiyacın var. Jack burada olduğunu biliyor mu?”

“Biliyor oğlum. Jack her gün beni görmeye gelip az önce istediğin şeyi yapmam için yalvarıyor. Ama artık baban o evde yok! Oraya dönmem çok acı verici. Bu beni çok etkiledi Tom, kalbim un ufak oldu. Ama şimdi sen geri döndüğüne göre, Eyalet’ten sonsuza dek ayrılmadan önce son bir kez daha oraya dönmek için kendimi zorlayacağım.”

“Gitme anne! Lütfen bizi bırakma!” diye yalvardım.

Annem sessizce alevlere bakmaya devam etti.

“İlk erkek torununu düşün anne!” diye çaresizlik içinde konuşmaya devam ettim. “Onun doğumunu görmek istemiyor musun? Küçük Mary’nin de büyüdüğünü görmek istemiyor musun? Peki ya ben? Sana ihtiyacım var! Eğitimimi tamamlayıp hayalet olmamı istemiyor musun? Geçmişte beni kurtarmıştın ve hedefe ulaşmak için tekrar yardımına ihtiyacım olabilir...”

Annem hâlâ konuşmuyordu ve aniden Alice, onun tam karşısına, ateşin yanına oturuverdi. “Emin değilsiniz, öyle mi?” dedi anneme, alevlerin ışığında parlayan gözlerindeki bakışları sertti. “Ne yapmanız gerektiğini bilmiyorsunuz.”

Annem başını kaldırdığında gözleri dolmuştu. “Kaç yaşındasın kızım? On üç, öyle değil mi?” diye sordu. “Sen daha çocuksun. Benim yaşadıklarımla ilgili ne bilebilirsin ki?”

“Sadece on üç yaşında olabilirim,” diye karşı çıktı Alice, “ama çok şey biliyorum. Koca bir ömür geçirenlerin çoğundan daha çok şey hem de. Bunların kimisi bana öğretildi. Geri kalanmıysa yalnızca biliyorum işte. Belki de bunları bilerek doğdum. Nedenine dair en ufak bir fikrim yok. Sadece öyle işte. Sizi de tanıyorum. En azından bazı şeyler biliyorum. Bunlardan biri de gitmekle kalmak arasında büyük bir tereddüt yaşadığınız. Öyle değil mi? Bu doğru, değil mi?”

Annem başını öne eğdi ve sonra yavaşça aşağı yukarı sallayarak beni şaşırttı.

“Karanlık giderek güçleniyor, bu çok açık; bunu daha önce Tom’a da söyledim,” dedi annem bana dönerek. Gözleri şimdiye dek karşılaştığım tüm cadılardan daha sert bir

şekilde parlıyordu. “Karanlığın gücüne dayanamayan yalnızca Eyalet değil, tüm dünya. Buna karşı kendi topraklarımda savaşmalıyım. Eğer şimdi geri dönecek olursam çok geç olmadan bu konuda bir şeyler yapma şansım olabilir. Hem sonuçlandırmam gereken başka şeyler de var.”

“Ne gibi şeyler anne?”

“Yakında öğrenirsin. Şimdi sorma.”

“Ama yalnız olacaksın anne. Tek başına ne yapabilirsin ki?”

“Hayır Tom, yalnız olmayacağım. Bana yardım edecek başkaları var; itiraf etmeliyim ki çok değerli birkaç kişi var.”

“Burada kal anne. Her neyse bırak o bize gelsin,” diye yalvardım. “Birlik olup onunla senin değil, benim topraklarımda yüzleşelim...”

Annem üzgün bir şekilde gülümsedi. “Burası senin toprağın, öyle mi?”

“Evet, öyle anne. Burası Eyalet, doğduğum yer. Karanlığa karşı korumak için doğup büyüdüğüm yer. Bana böyle söylemiştin. Hayalet’in son çırağı olacağımı ve sonrasında her şeyin güvende olmasını sağlamanın benim sorumluluğum olacağını söylemiştin.”

“Bu doğru, bunu inkâr edecek değilim,” dedi annem yorgun argın alevlere bakarak.

“O zaman burada kal ve birlikte mücadele edelim. Hayalet beni eğitiyor, neden sen de eğitmiyorsun? Onun bile yapamayacağı bazı şeyler yapabildiğini biliyorum. Cellat Tepesi’nde bir keresinde cinleri susturman gibi. Cinlere karşı hiçbir şey yapılamayacağını, zaman içinde yok olup

gittiklerini söylemişti. Oysa sen onları susturmuştun. Sonrasında da aylarca sessiz kalmışlardı! Hem senden bana geçen başka şeyler de var. ‘Ölüm alametleri’ demiştin. Kısa bir süre önce Hayalet ölüme çok yaklaştığında bunu hissetmiştim. Ve şimdi düşünüyorum da iyileşmeye başladığını da anlamıştım. Biri sağlığına kavuşma yolundaysa bunu bileceğim. Gitme lütfen! Yanımda kalıp bana öğret.”

“Hayır Tom,” diyerek ayağa kalktı annem. “Üzgünüm ama kararımı verdim. Burada bir gece daha kalacağım, yarın sabah da yola çıkacağım.”

Yeterince tartıştığımı ve devam etmenin bencillikten başka bir şey olmayacağını farkındaydım. Babama, zamanı geldiğinde annemi serbest bırakacağıma dair söz vermiştim ve işte artık zamanı gelmişti. Alice haklıydı; annem kararını vermemişti, ama onun adına karar vermek bana düşmezdi.

Annem Alice’e döndü. “Uzun bir yol kat ettin kızım. Umduğumdan çok daha uzun. Fakat önünde seni bekleyen daha zorlu sınavlar var. Sizi bekleyen şeylerle yüzleşebilmek için güçlerinizi birleştirmeniz gerekecek. John Gregory’nin yıldızı sönmeye başlıyor. Siz ikiniz Eyalet’in umudu ve geleceğisiniz. Hayalet’in her ikinize de ihtiyacı var.”

Annem konuşmasını tamamlarken bana bakıyordu. Bir an için alevlere bakıp titredim. “Ateş sönmek üzere anne,” diyerek ona gülümsedim.

“Haklısın. Hadi çiftliğe inelim. Üçümüz birlikte.”

“Jack, Alice’i görmek istemeyecektir,” diye hatırlattım.

“Eh, bu gecelik katlanmak zorunda.” Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Jack’in işine karışmasına izin vermediği çok açıktı.

Hem zaten Jack annemi gördüğüne öyle çok sevinmişti ki Alice'i neredeyse fark etmedi bile.

Duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra, Ellie'nin dinlenmesi yönündeki ricalarına rağmen annem, akşam yemeği için et ve patates yahnisi pişirme konusunda ısrar etti. O mutfakta yemek yaparken ben de yanında durup ona Anglezarke'da olup bitenlerin çoğunu anlattım. Yalnızca Morgan'ın babamın ruhuna yaptığı eziyetten bahsetmedim. Annemin bunu ben söylemeden de biliyor olmasına şaşırmazdım. Biliyor olsa bile bunu tekrar dile getirmem ona acı verirdi. Bu yüzden hiç bahsetmedim. Yeterince acı çekmişti.

Anlatacaklarımı bitirdikten sonra fazla bir şey demedi, beni yanına çekip ne kadar gurur duyduğunu söylemesinin dışında. Küçük Mary üst katta uykudaydı, masanın ortasında bir mum yanıyordu, şöminede harlı bir ateş, masanın üzerindeyse annemin yemekleri vardı.

Fakat tüm bu dış görünüşe rağmen bir şeyler değişmişti ve değişmeye de devam ediyordu. Hepimiz bunun farkındaydık.

Annem masanın başına, bir zamanlar babamın oturduğu yere geçtiğinde, her şey neredeyse tamamen eskisi gibi görünüyordu. Alice ve ben, Jack'le Ellie'nin karşısına oturduk. Jack kendini toplamıştı ve Alice'in orada olmasından rahatsız olduğu çok açıktı, fakat bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O gece yemekte pek fazla konuşulmadı, yahnilerimizi bitirmek üzereyken annem tabağını itip ayağa kalktı. Ko-nuşmaya başlamadan önce her birimize tek tek baktı.

“Bu, birlikte yediğimiz son akşam yemeği olabilir. Ya-rın akşam Eyalet’ten ayrılacağım ve bir daha dönmeyebi-lirim.”

Jack, “Hayır anne! Böyle söyleme,” diye yalvardıysa da annem sol elini kaldırarak onu susturdu.

“Artık hepimizin birbirinize göz kulak olması gerekecek,” diye devam etti üzgün bir şekilde. “Baban da, ben de böyle olmasını istedik. Ama sana söyleyeceklerim var Jack. Beni iyi dinle. Babanın vasiyetinde yazanlar değiştirilemez, çünkü orada benim isteklerim de var. Tavan arasının altın-daki oda, hayatının sonuna dek Tom’a ait olacak. Sen ölsen ve çiftlik oğluna kalsa bile bu durum değişmeyecek. Bunun nedenlerini sana anlatamam Jack, çünkü söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecektir. Ancak ortada senin duygularından çok daha fazla şey söz konusu. Gitmeden önce son dile-ğim, bunları kabul etmen. Ee evlat, kabul ediyor musun?”

Jack başını aşağı yukarı salladıktan sonra öne eğdi. Ellie korkmuş gibi görünüyordu ve onun için üzüliyordum.

“Pekâlâ Jack, bunu hallettiğimize sevindim. Şimdi oda-mın anahtarlarını getir.”

Jack’in gidip gelmesi bir oldu. Toplam dört anahtar var-dı. Üç küçük anahtar odanın içindeki sandıklarındı. Jack’in masaya, annemin önüne bıraktığı anahtarları annem sol eliyle aldı.

“Tom ve Alice,” dedi annem, “ikiniz de benimle gelin.” Masadan kalkıp mutfaktan çıkarak merdivenlerden çıkma-ya başladı. Doğruca kendi özel odasına gitti. Hani şu sürekli kilitli tuttuğu odaya.

Annem kapının kilidini açıp içeri girince ben de onu izledim. Odası tıpkı anımsadığım gibi bavul, kutu ve sandıklarla doluydu. Sonbaharda beni buraya getirip pencereye en yakın sandıktan çıkardığı gümüş zinciri vermişti. O zincir olmasa şimdi büyük ihtimalle ya Meg’in tutsağı ya da kız kardeşinin akşam yemeği olmuştum. Peki ama diğer üç büyük sandığın içinde neler vardı? Merakım giderek artmaya başlamıştı.

O an dönüp arkama baktım. Alice yüzünde tedirgin, kararsız bir ifadeyle odanın hemen dışında duruyordu. Kapı eşiğine bakıyordu.

“İçeri gir ve kapıyı kapat Alice,” dedi annem usulca.

Alice odaya girince annem ona gülümserken bana da anahtarları uzattı. “İşte Tom, bunlar artık sana ait. Başka kimseye verme. Jack’e bile... Her zaman yanında olsunlar. Bu oda artık senin.”

Alice gözlerini fal taşı gibi açmış, etrafa bakıyordu. Kutuların içini açıp ne tür sırlar barındırdıklarını görmeye can attığının farkındaydım. İtiraf etmeliyim ki ben de aynı duygular içindeydim.

“Bu kutuların bazılarının içine şimdi bakabilir miyim anne?” diye sordum.

“İçlerinde, benimle ilgili merak ettiğin birçok şeye yanıt bulacaksın; babana dahi bahsetmediğim şeylerle ilgili.

Geçmişim ve geleceğim bu kutuların içinde. Ancak tüm bunların hakkını verebilmen için açık bir zihne ihtiyaç duyacaksın. Çok şey yaşadın ve şu an epey yorgunsun, bu nedenle en iyisi benim gitmemi beklemen olur Tom. İlkbaharda gelip bu istediğini yapabilirsin. İçin umut doluyken ve günler uzamaya başlamışken... En iyisi böyle olur.”

Hayal kırıklığına uğrasam da gülümseyip başımı sallayarak onayladım. “Sen nasıl istersen anne.”

“Sana söylemem gereken bir şey daha var. Bu oda, içinde barındırdıklarının toplamından çok daha fazlası. Kilitlendiğinde kötü hiçbir şey içeri giremez. Eğer cesursan ve ruhun da saf ve temizse bu oda, ustanın Chipenden’daki evinden bile daha korunaklı bir sığınaktır. Ama burayı yalnızca hayatını ve ruhunu tehdit eden korkunç bir şey olduğunda kullan. Bu oda senin son sığınağın.”

Annem önce Alice’e sonra bana baktı. “Alice de şu anda odada, yani evet, burayı Alice de kullanabilir. Onun yukarı gelmesini bu yüzden istedim, sadece emin olmak için. Ama buraya asla başka birini getirme. Ne Jack’i ne Ellie’yi... Hatta ustanı bile.”

“Neden anne?” diye sordum. “Bay Gregory neden kullanamaz?”

Hayalet’in ihtiyacı olduğunda burayı kullanamayacak olmasına inanamıyordum.

“Çünkü bu odayı kullanmanın bir bedeli var. Her ikiniz de gençsiniz ve gücünüz her geçen gün artıyor. Siz bunu atlatabilirsiniz. Oysa daha önce söylediğim gibi, John Gregory’nin gücü azalıyor. O titrek bir mum gibi. Bu odayı

kullanırsa son kalan gücü de yok olup gider. Günün birinde ihtiyaç duyarsa ona tam olarak bunu söylemelisin. Ve bunu benim söylediğimi de belirt.”

Başımı sallayarak söylediklerini onayladım ve işte hepsi buydu. Alice ve bana yataklarımız gösterildi, fakat gün ağarır ağarmaz iyi bir kahvaltının ardından annem her ikimizi de Chipenden’a gitmemiz için uğurladı. Jack gün batarken annemi Sunderland Burnu’na götürmesi için bir at arabası ayarlayacaktı. Oraya varınca da Meg ve kız kardeşinin ardından ülkesine doğru yola çıkacaktı.

Annem Alice’le vedalaştıktan sonra beni bahçe kapısının orada beklemesini söyledi. Alice gülümseyerek elini sallayıp uzaklaştı.

Belki de son kez sarılırken annem bir şeyler söylemeye çalıştıysa da kelimeler boğazında düğümlenip kaldı; yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

“Ne oldu anne?” diye sordum usulca.

“Üzgünüm oğlum. Güçlü olmaya çalışıyorum, ama bu öyle zor ki dayanamıyorum. Durumu senin için daha da güçleştirecek bir şey söylemek istemiyorum.”

“Söyle anne, lütfen söylemen gereken ne varsa söyle,” diye yalvardım. Artık benim de gözlerim dolmuştu.

“Zaman o kadar hızlı akıyor ve ben burada öyle mutlu oldum ki... Mümkün olsa kalırdım, gerçekten kalırdım ama gitmek benim görevim. Babanla çok mutlu oldum. Ondan daha dürüst, sadık ve sevgi dolu bir erkek tanımadım. Sen

ve kardeşlerin doğunca mutluluğumuz tamamlanmıştı. Bundan sonra böyle bir mutluluk tatmam mümkün değil. Ne yazık ki artık bitti ve geçmişi serbest bırakmam gerek. Hepsi öyle çabuk gelip geçti ki şimdi düşününce kısacık bir düş gibi geliyor..”

“Neden böyle olmak zorunda?” diye sordum acı içinde. “Neden hayat böyle kısa, güzel anlar neden göz açıp kapayıncaya dek gelip geçiyor. Yaşamaya değer mi?”

Annem üzgün bir şekilde bana baktı. “Eğer umdukla-rımı gerçekleştirebilersen, o zaman sen öyle düşünmesen bile başkaları yaşamaya değer bir hayat sürdüğünü düşünür oğlum. Sen Eyalet’e hizmet etmek için doğdun. Ve yapman gereken de bu.”

Son bir kez daha sımsıkı sarılırken kalbimin paramparça olduğunu hissediyordum.

“Elveda oğlum,” diye fısıldayıp yanağımdan öptü.

Bu dayanılmaz bir durumdu ve vakit kaybetmeden yürümeye başladım. Henüz birkaç adım atmıştım ki anneme el sallamak için arkama dönünce onun da karanlık kapı eşiğinden bana el salladığını gördüm. Çok geçmeden yeniden arkama baktığımda o mutfağa girmişti bile.

İşte böyle, kalbim kırık, annemin son öpücüğünün sıcaklığı hâlâ yanağımda, Alice’le Chipenden’a doğru yola koyulduk. O zaman henüz on üçümde olsam da artık çocukluğumun sona erdiğini biliyordum.

Artık Chipenden’dayız; nihayet çan çiçekleri açtı, kuşlar cıvı cıvı ve hava gün geçtikçe ısınıyor.

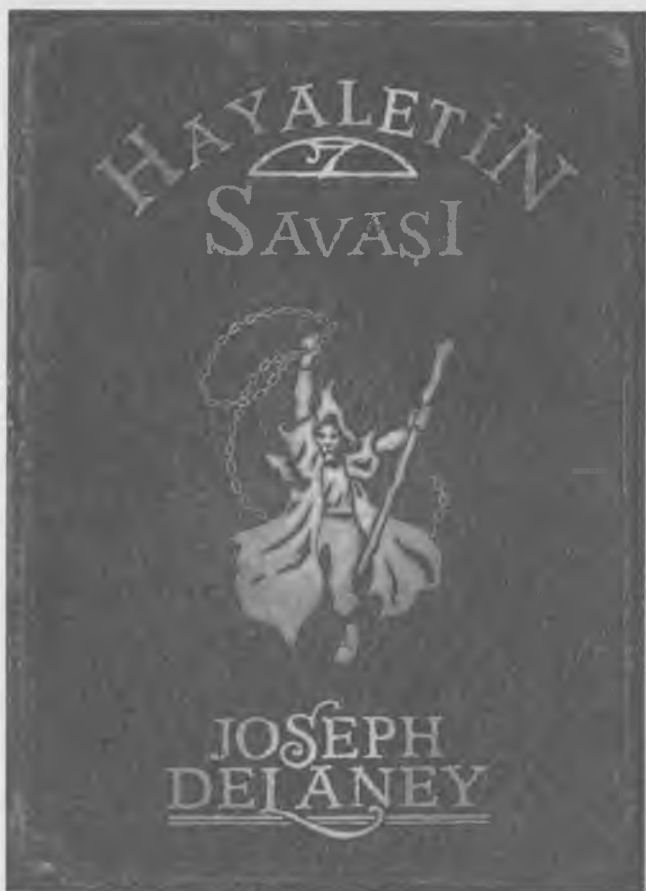
Alice'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim, ancak annemin odasındaki kutularda ne olduğunu gerçekten çok merak ediyor. Onu çiftliğe geri götüremem çünkü bu, Jack ve Ellie'yi çok üzer. Önümüzdeki ay oraya gitmeyi planlıyorum ve döndüğümde Alice'e her şeyi anlatacağıma söz verdim.

Hayalet tamamen iyileşti. Eski gücüne kavuşabilmek için her gün saatlerce yürüyor. Onu daha önce hiç bu kadar ince ve dayanıklı görmemiştim, ama zihninde bazı şeyler değişmiş gibi görünüyor. Ara sıra derslerde, sanki orada olduğumu unutup öylece boşluğa bakıyor. Eskisinden çok daha güçlü görünmesine rağmen bana artık bu dünyadaki vaktinin sonuna yaklaştığını hissettiğini söyledi.

Ölmeden önce yapmak istediği şeyler var. Yıllardır ertelediği şeyler... Öncelikle doğuya, Pendle'a gidip oradaki üç farklı cadı topluluğunu sonsuza dek yok etmek istiyor. Bu da toplamda otuz dokuz cadı eder! Bu çok tehlikeli bir şey ve bunu nasıl başarabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Yine de bu konuyla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok ve ustam nereye gitmek isterse onu izliyor olacağım. Ne de olsa ben hâlâ çırağım, Hayalet olan o.

WARDSTONE 4
GÜNLÜKLERİ

“Pendle bölgesi cadılarla dolu bir muamma.” dedi Hayalet. “En büyük sorunumuz sürekli değişen sayıları. Cadılar genelde kendi aralarında çekişir, kavga ederler; ama ortak bir amaç için birleştiklerinde güçleri müthiş artar. Her ihtimale karşı gözümüzü dört açmalıyız. Karşımızdaki sorun tam da bu işte: Cadı toplulukları birleşebilir.”

Pendle’da cadılar artıyor ve en güçlü üç cadı topluluğunun tahmin bile edilemeyecek bir şeytan yaratmak için birleşeceği dedikoduları yayılıyor. Birlikte o karanlık yaratığı oluşturacaklar: Şeytanın kendisini...

Tom ve Hayalet, Pendle’ı düşünmek dahi istemeyecekleri bu tehlikeden korumak için hazırlanmalıydılar. Ama gitmeden önce Hayalet, Tom’a eve gitmesini ve annesi tarafından Tom’a bırakılan sandıkları almasını söylemişti.

Peki, bu sandıkların içinde ne gibi aile sırları vardı?

Ve bu sandıklar, onlara Pendle için gerekli yardımı mı sağlayacaktı, yoksa Tom’un ailesi için daha büyük tehlikeler mi oluşturacaktı?..

BÖLÜM I

PENDLE'DAN GELEN ZİYARETÇİ

Karanlık ormanda beni kovalayan cadı anbean arayı kapıyordu.

Kaçabilmek için çılgınca koşuyor, yüzümde kamçı gibi şaklayan dallar ve yorgun bacaklarıma dolanan çalıların arasında çaresiz bir şekilde zikzaklar çiziyordum. Ormanın sonuna ulaşabilmek için gayret sarf ederken aldığım her nefes boğazımı yakıyordu. Ormanın ötesinde Hayalet'in batı bahçesine uzanan yokuş vardı. Ah oraya bir varabilsem, güvende olurdum!

Savunmasız değildim. Sağ elimde özellikle cadılara karşı etkili olan üvez ağacından yapılma asam; sol elimdeyse fırlatmak üzere hazır bir şekilde bileğime doladığım gümüş zincir vardı. Fakat bunları kullanabilme fırsatım olur muydu? Zincir için aramızda bir mesafe olmalıydı, oysa cadı şimdiden iyice yaklaşmıştı.

Aniden arkamdaki ayak sesleri kesildi. Vaz mı geçmişti? Koşmaya devam ettim, ayaklarımin altındaki toprağı gümüşü bir renge bulayarak gittikçe küçülen ay, artık yaprak örtüsünün arasından seçilebiliyordu. Ağaçlar seyrelemeye başlamıştı.

Sonra, tam en son ağacı geçerken cadı bir anda belirdi ve sol tarafımdan bana doğru koşmaya başladı, dişleri ay ışığında parlıyor, kollarıysa gözlerimi oymaya hazırlanmışçasına

öne uzanıyordu. Duraksamadan dönüp sol bileğimi kısırarak zinciri ona doğru fırlattım. Bir an için onu hakladığımı sandım, ama hızla yön değiştiriverince zincir ıskalayıp otların arasına düştü. Hemen ardından tüm vücuduyla bana çarpınca asayı da elimden düşürdüm.

Yere öyle sert düştüm ki soluğum kesildi ve cadı vakit kaybetmeden üzerime çıkıp ağırlığıyla beni ezmeye başladı. Debelenmeye çalıştıysam da soluksuz kalmıştım ve bitkin haldeydim. Üstelik o da çok güçlüydü. Göğsümün üzerine oturup kollarımı yere doğru iyice bastırdı. Ardından yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekmişçesine yaklaşıp dek öne eğildiğinde yanaklarıma değen saçları, yıldızları görmeme engel olan kapkara bir örtüden farksızdı. Soluğunu yüzümde hissediyordum, ancak bir kan ya da kemik cadısınıninki gibi kötü kokmuyordu. Bahar çiçekleri gibi tatlıydı.

“İşte yakaladım seni Tom!” diye bağırdı Alice, muzaffer bir şekilde. “Bu yeterince iyi değildi. Pendle’da çok daha iyi olman gerekecek!”

Sözlerini bitirir bitirmez kahkaha atarak üstümden yuvarlanınca soluk soluğa ayağa kalktım. Kısa bir süre sonra yürüyüp asamla gümüş zincirimi yerden alabilecek gücü bulabildim. Bir cadının yeğeni olmasına rağmen Alice, benim arkadaşımdı ve geçtiğimiz yıl içinde birçok kez hayatımı kurtarmıştı. Bu gece hayatta kalma becerilerim konusunda alıştırtma yapıyordum, Alice de canıma kasteden bir cadı rolündeydi. Minnettar olmalıydım, gelgelelim sinirliydim. Üç gece üst üste beni alt etmişti.

Yokuş yukarı Hayalet’in batı bahçesine doğru ilerlemeye başladığımda Alice koşarak yanıma gelip adımlarını adımlarıma uydurdu.

“Surat asacak bir şey yok Tom!” dedi usulca. “Hoş, ılık bir yaz akşamı. Yapabiliyorken tadını çıkaralım. Yakında yine yollara düşünce ikimiz de buraya geri dönebilmeyi umarız.”

Alice haklıydı. Ağustos başında on dördüme basacaktım ve bir yılı aşkın bir süredir Hayalet’in çırağıydım. Birlikte birçok ciddi tehlike atlatmış olsak da bizi çok daha kötü bir şey bekliyordu. Bir süredir Hayalet, Pendle cadılarının tehdidinin gitgide artmakta olduğuna dair duyumlar alıyordu. Bana çok geçmeden oraya gidip bu sorunu alt etmeye çalışacağımızı söylemişti. Ancak belki de yüzlerce destekçisi olan düzinelerce cadı varken bunu nasıl başaracağımızı kestiremiyordum. Ne de olsa yalnızca üç kişiydik: Hayalet, Alice ve ben.

“Surat asmiyorum,” dedim.

“Evet asıyorsun. Çenen nerdeyse yere degecek.”

Bahçeye girip ağaçların arasından Hayalet’in evini görene dek sessizce yürüdük.

“Pendle’a ne zaman gideceğimizle ilgili henüz bir şey söylemedi, değil mi?” diye sordu Alice.

“Tek kelime bile etmedi.”

“Sormadın mı? Sormazsan bir şey öğrenemezsin!”

“Tabii ki de sordum,” dedim Alice’e. “Sadece burnunu kaşıyıp çok yakında öğreneceğimi söylüyor. Sanırım bir şey bekliyor, fakat ne olduğunu bilmiyorum.”

“Umarım bir an önce karar verir. Bu bekleyiş beni geriyor.”

“Sahiden mi?” dedim. “Ben gitmek için sabırsızlanmıyorum ve senin de oraya dönmek istediğini sanmıyordum.”

“İstemiyorum. Pendle çok kötü bir yerdir, üstelik büyüktür de; köyler ve mezralarla dolu koca bir ilçe ve tam ortasında da çirkin mi çirkin Pendle Tepesi var. Orada en kısa sürede

unutmayı yeğleyeceğim kötü akrabalarım var. Ama gitmemiz gerekiyorsa da bir an önce olmasını tercih ederim. Artık geceleri endişe etmekten doğru dürüst uyuyamıyorum.”

Mutfağa girdiğimizde Hayalet masanın başında, hemen yanındaki mumun titrek ışığında defterine bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırırsa da dikkatini toplamaya çalıştığından hiçbir şey söylemedi. Ayrı ayrı iki tabureye oturup şömineye iyice yanaştık. Mevsim yaz olduğundan ufak bir ateş yanıyor, fakat yine de yüzümüze keyifli bir sıcaklık yayıyordu.

En sonunda ustam sertçe defterini kapatıp başını kaldırdı. “Bu akşam kim kazandı?” diye sordu.

“Alice,” dedim başımı öne eğerek.

“Üç gece üst üste kız seni alt etti evlat. Daha iyisini yapman gerekecek. Çok daha iyisini. Yarın sabahtan itibaren kahvaltıdan önce seni batı bahçesinde bekliyor olacağım. Senin için ilave alıştırma olur.”

İçten içe homurdanıyordum. Bahçede hedef olarak kullanılan ahşap bir direk vardı. Eğer alıştırma iyi gitmezse ustam beni onun başında uzun süre tutar ve böylelikle kahvaltı da iyice gecikirdi.

Darren Shan'ın Sıradan Çocuklardan Hiçbir Farkı Yoktu... Örümceklere Olan Sevgisi Dışında...

1. kitap

2. kitap

3. kitap

4. kitap

5. kitap

Toplam on iki kitaptan oluşan Darren Shan Efsanesi'nin
ilk beş kitabı karşınızda... KÂBUS DEVAM EDİYOR...

Darren, arkadaşı Steve ile kasabaya gelen Ucubeler Sirkisi'ne
gittiğinde hayatının sonsuza dek değişeceğini bilmiyordu. Tıpkı
sirkte görüp çalmaya çalıştığı örümceğin sahibinin vampir olduğunu
bilmediği gibi. Serinin ilk iki kitabı, *Ucubeler Sirkisi: Vampirin Asistanı*
adı ile sinemaseverlerle buluşuyor.

Joseph Delaney eşiyle birlikte Lancashire'da yaşamaktadır. Üç çocuğu ve yedi torunu vardır.

*Wardstone Günlükleri*nin bu üçüncü kitabında geceler uzuyor.

Tom ve ustası için Anglezarke'ta bulunan *'kış evi'*ne taşınma zamanı gelmiştir.

Tom, bu evin korkutucu ve tehlikelerle dolu olduğunu duymuş olsa da hiçbir şey onun buna tam olarak hazır olmasını sağlayamayacaktı... Hem bu ev hem de gencl olarak tüm Anglezarke Fundalığı Hayalet'in gençliğine ait sırlarla doluydu. Bu sırlar gün ışığına çıkmak üzereydi. Ve tüm bölgede *huzuru kaçıracağı* benziyordu...